

"Štai Jūsų Karalius"

KRISTAUS CIABUVIMO
PRANESEJAS

*Pasvsta karali! Karalitti ir viespaci, Viespafod
ir Jo pasisventusiitjlf pasekejii, naud«i ir
pagelbejimui visiems, Imrie stengiasi
aiskiausuprasti kaip Dievo ranka
dabar apsireiskia zmonilf
reikaluose.*

("Behold Your King"-Lithuanian)

COPYRIGHT 1948
DAWN BWLE STUDENTS ASSOCIATION
Set up and published by
Dawn Bible Students Association
Fifth Edition . . . Printed in U. S. A.

IŽANGA

“Moderniško žmogaus siela dabar mirtinai serga. Politinė neapykanta, religinis persekiojimas, rasių skirtumas, tautiški nesusipratimai apkrėčia ją pra-gaištinga dvasiška liga.”—CHRISTIAN CENTURY.

Aukščiau patiektasis pareiškimas yra atviras ir pagirtinas prisipažinimas, kad pasaulis abelnai serga ir nebegali paslėpti savo ligos.

Viena iš šitų žmogaus sielą-varginančių prieža-sčių yra netobuloji valdžia. Joks reikalas pasaulyje šiandien nėra taip svarbus, kaip klausimas, kokia turi būti tautų valdžia. Vienoje pusėje stovi begalo didelis reikalavimas laisvės, kitoje gi savarankiška diktatorystė, o jų tarpe randama įvairiausių tarpusavęs kovojančių teorijų apie valdžią, daugybė nesuderinamų sumanymų, darbininkų frontų, politinių ir religinių frontų—nors paminėjome tik keletą—vienok, visa, ką mes iš šitų sumišusių balsų ir iš jų sužadintų prieštaraujančių pastangų gavome, yra tik betvarkė ir išgąstis. Knygos, “ŠTAI JŪSŲ KARALIUS” tikslu, yra parodyti pranašingą ir vilti-suteikiančią reikšmę šių įvykių, kurie, jei neįsižiūrėtu-mėm į juos pasinaudodami Dievo Žodžio šviesa, galėtų reikšti tik tiek, kad modernišką žmogus tegali pagaminti sau nelaimių šiandien ir su baimė laukti rytojaus.

Knygos “Štai Jūsų Karalius” autorius nesiūlo jokių naujų priemonių pasaulio problemų išsprend-

dimui, bet tik atvirai ir drąsiai atkreipia domėsį į tai, ką sako Biblija apie išsprendimą, kurį patiekė patsai didysis Sutvertojas. Žmonijos padermė neturės būti sunaikinta atomiškomis bombomis arba gaivalų kova. Krikščionybė nebus sunaikinta. Netikėlių kariuomenės netriumfuos. Visos gi esamojo pasaulio piktenybės, kurias daugelis vadina geru, o ne blogu, yra pasmerktos sunaikinimui. Vienok kiekvienas mąstantis ir protaujantis žmogus turėtų būti pasirėngęs išžiūrėti į faktus, ir "Štai Jūsų Karalius" yra skiriama įteikti tokiems tiesą be jokių teologijos pakraipų ir tradicijinių paklydymų. Jos užsibriežimas ir tikslas yra ne naikinti, bet statyti—kurti tikėjimą į Dievo Žodį, atkreipiant domėsį į teisingumą, kokiu pranašystės apibūdina mūsų laikus, ir prisilaikant tikėjimo, — pagelbėti skaitytojui įsigyti drąsos ir pasitikėjimo Dievo Žodžio pažadais apie rytojų.

Daug bombų išgriautų miestų randama šalyse, kurios buvo vadinamos Krikščionišku pasauliu; didžiama žmonijos padermės skursta ir beveik badauja; kaikur visos tautos paverčiamos į nubaudimo užtvarus, ir viena pusė žmonijos padermės žiūri į kitą pusę kaip į nusikaltėlius. Kadangi jau praslinko keli metai po karo, kuris turėjo išlaisvinti pasaulį nuo baimės ir paliuosuoti nuo skurdo, bet pasirodė tik vargas ir betvarkė, ar ne laikas visu rimtumu išžiūrėti į Krikščioniškojo tikėjimo Patarimų Knygą ir surasti kame tikroji visų tų nelaimių priežastis, ir

sužinoti ką Sutvertojas daro ir ką Jis mano daryti? Tuo tai tikslu leidžiama knyga "Štai Jūsų Karalius." Jos leidėjai nuoširdžiai tikisi, kad skaitytojai gaus daug padrąsinimo ir naudos iš joje skelbiamųjų žinių.

TURINYS

“Karaliaus Paveikslas	1
“Mažką Žemesnis už Angelus”	7
Dievo Paskirtieji Amžiai	19
“Tas Jezus . . . Taipat Ateis”	29
“Atgaivinimo Laikai”	49
Žmogaus Sūnaus Ženklas Danguje	63
Jo Čiabuvimo Šviesumas	87
“Karaliausiu Stipria Ranka”	115
“Naujas Dangus ir Nauja Žemė”	129
Prisikėlimas iš Numirusių	141

Karaliaus Paveikslas

“Štai jūsų Karalius!”—JONO 19:14.

SAKOMA kad karaliai jau atgyveno savo dienas, bet yra dar vienas Karalius, kurio diena ką tik prasideda. Jo “dienai” auštant visas pasaulis randasi labai keblame padėjime ir daugelis filosofų ragina mus tikėti, kad nebėra jokios išeities iš betvarkės, koki visur matosi. Didžiuma pasaulinių žmonių atėjo prie išvados, kad karalių valdžios buvo tik nepavykimu. Dabar gi, kuomet didžiuma karalių išnyko, žmonės yra mažai arba ir visai nepatenkinti naujomis valdžios formomis; nes pasaulis, bekovodamas su prieštaraujančiais sumanymais, liko sudraskytas ir apkruvintas. Ar toksai pasaulis benorės išbandyti kitą karalių?

Mes sutinkame, kad karaliams praeityje nepavyko, ir atvirai pripažįstame, kad valdžios, kurios užėmė jų vietas, yra neganėtinos, nes žmonių širdys pripildytos baime, kuomet jie mąsto apie tai, kas gali su jais atsitikti. Tokios gi sąlygos verčia mus jieškoti naujo valdovo.

Tankiai pasigirsta nuomonė, kad vienintelis daiktas, kuris dabar begalėsiąs išgelbėti pasaulį iš galuti-

nos pražuties, ir visą padermę iš sunaikinimo, yra koksai nepaprastas ir nesaumylingas didvyris, gana išmintingas pabrėžti ir parodyti žmonėms naują ir geresnį kelią, galintis paliepti vykinti jojo nutarimus ir turintis galios įvykinti visus savo paliepimus. Įtikink pasaulį, kad yra toksai valdovas ir kad jis pasirošęs paimti valdžią į savo rankas, ir gali būti, kad visas pasaulis priimtų jį.

Bet tai yra labai didelis užsiėmimas, nes toksai karalius būtinai turėtų būti liuosas nuo visų tradicijų. Jis turėtų būti karaliumi galinčiu įkurti savo valdžią nesiunčiant milijonus pasaulio jaunuolių į kovą. Jis jog nebūtų skirtingas nuo kitų karalių ir valdovų, kuriems nepavyko, jei jis mėgintų įvykdyti savo nutarimus gąsdindamas sunaikinimu atomų bombomis. Jis turėtų būti karaliumi, kurs lygiai rūpinasi neturtingais kaip ir turtingais, ir kuris gintų teises juodo žmogaus, taippat kaip jis gina baltojo.

Karalius, tinkamas valdyti ištvirkusį šių dienų pasaulį, negalėtų būti aukštesnės rasės skelbėjas. Jis turėtų rūpintis tik vienos rasės, būtent, žmonijos padermės, reikalais. Kadangi visos tautos yra šitos vienos padermės nariais, delto jis turėtų rūpintis miškuose gyvenančių giminių gerbuviu lygiai taip, kaip rūpinamasi apsišvietusio Amerikono gerbuviu.

Jis turėtų būti labai išmintingas karalius, nes kitaip esant saumylingo pelno gaudytojai ir išnaudotojai galėtų savo klastomis įtikinti jį, kad jų reikalavimai esą teisingi, ir kad be jų žmonija nebegali apsieiti. Jis turėtų turėti savybes, kokias vienas iš

Biblijos pranašų priskaito išpranašautajam karaliui, kurį Dievas įstatys valdyti tautas. Apie tą Karalių mes skaitome:

“Viešpaties Dvasia nusileis ant jo, išminties ir supratimo Dvasia, patarties ir stiprybės Dvasia, mokslo ir maldingumo Dvasia, ir jis pasidarys pilnas Viešpaties baimės Dvasios. Jis teis ne kaip akims rodosi, ir pasmerks ne kaip ausims girdisi, bet jis teis teisybe beturčius ir lygybe darys nutarimą šalies nužemintiems. Jis užgaus žemę savo burnos lazda ir savo lūpų kvapu užmuš bedievi. Teisybė bus jo strenų juosta ir ištikimybė jo inkstų susijuosimas.”
—Izaijo 11:2-5.

Nė vienas iš visų iki šiam laikui buvusių karalių, kurie jau atgyveno savo dienas, neturėjo visų šių savybių. Kitaip esant, joksai karalius, joksai valdovas arba valdžia, kuri turi mažiau žinojimo, išminties, teisingumo ir galybės, negali tikėtis imti į savo rankas pasaulio valdžios važas šiandien ir įteikti visiems žmonėms ramybės ir užsiganėdijimo. Tokias savybes turintis pasaulio karalius atitiktų dar kitam pranašingam aprašymui, kurį patiekė mums Karalius Dovidas:

“Dieve, duok karaliui savo teismą ir karaliaus sūnui savo teisybę, kad jis teistų tavo tautą teisybėje ir tavo beturčius pagal teises. Kalnai neš tautai ramybę ir kauburiai teisingumą. Jis darys tautos beturčiams teisybę ir gelbės reikalaujančių vaikus ir pažemins prispaudėją. . . . Jo dienose užtekės teisybė ir ramybės apstumas taip ilgai, kaip pasilieka

mėnulis. Jis viešpataus nuo jūros iki jūrai, nuo upės iki žemės skirtulio pakraščių."—Psalme 72:1-8.

Beveik du tūkstančių metų atgal Jūdėjos šali apvaikštinėjo žmogus, kuris, jo pasekėjų įsitikinimu, turėjo būti išpranašautoju pasaulio valdytoju. Jis neturėjo jokios kariuomenės. Jis nebandė išaukštinti save kitų lėšomis. Jis buvo atsižymėjęs malonin-gumu. Jis mylėjo visus ir parodė sąjausmą net ir tiems, kurie klydo. Viename labai reikšmingame pareiškime apie jį pasakyta, kad jis "ėjo aplinkui gera darydamas."

Bet pasaulis buvo perpiktas įvertinti tokį labda-ringą asmenį. Ji neapkentė jo dienų valdovai ir prieš jį buvo iškeltos skundos reikalaujančios jo gyvybės. Viena iš anų skundų buvo toki, kad jis tarėsi esąs karalius. Jis buvo pastatytas Romos valdovo akivaizdoje ir tardomas, ir buvo paklaustas: "Ar tu esi karalius?" Į tai jis atsiliepė: "Aš tam gimiau ir tam atėjau į pasaulį." (Jono 18:37) Taip sakydamas jis žinojo, kad jis pats pasmerkė save mirčiai, delto kad toksai pareiškimas buvo laikomas išdavyste prieš Ciesorių.

Šis maloningasis, sąjausmingasis, suprantantis ir save aukojantis žmonių tarnas buvo Žydas, ir kuo-met Valdovas pamatė, kad jis nebegali nieko daryti apsaugojimui jo gyvybės, jis leido savo kariams padėti ant kalinio galvos erškėčių vainiką ir rodė jį minioms, šaukdamas: "Štai jūsų Karalius!" Minios gi sušuko: "Šalin jį, šalin! ant kryžiaus jį!"

Nors šitas būsimasis žemės Karalius savanoriai

atidavė save į priešų rankas, vistiek jo gyvenimo būdas ir jo mirtis nepakeitė pasaulio kelią. Po to, kai jo paties tauta prikėlė šį karalių ant kryžiaus, atsirado jo vardu vadinamoji religija, kuri visoje Europoje pasidarė oficiale religija, tačiau priešinga jo mokslui. Jo vardu buvo vykdomos žiauriausios kovos istorijoje; jis pats gi buvo taikos mylėtojas ir mokino savo mokytinius mylėti savo neprietelius, ir gera daryti tiems, kurie jų nekenčia. Jis skelbė, kad tie, kurie kardu žudo, patys pražus kalavijo nukirsti. —Mato 26: 52.

Taip ir buvo. Karaliai, kurių dienos jau praėjo, pastatė savo karalystes ir bandė palaikyti jas kalavijo jėga; bet jos visos išnyko, ir net visasvietinis ginklų panaudojimas neįstengė pasaulio problemų išspręsti. Nežiūrint to, dabar ir vėl žadama įsteigti žemėje ramybę ir gerą valią besirengiant prie kito pasaulinio karo.

Del tos tai priežasties pasauliui reikia naujo karaliaus, ir tai tokio, kuris padėtų į šalį nusistatymus ir metodus, kurioms visuomet nepavyko ir nepavyks. Žmonijai reikia tokio valdovo, kuris ūgdytų gera valia tarp visų ir visuose, ir kurio galybė būtų galingesnė negu ta, kokią turi ginklas, būtent galybė paties Tvėrėjo; jai reikia to, kurs parodė tikrą ir meilingą susidomėjimą savo pavaldiniais, linksmai numirdamas už juos, iškentėdamas net žiauriausią kryžiaus mirtį. Toks tat yra naujasis pasaulio Karalius. Jis buvo vadinamas Jėzus iš Nazareto.

Jie nužudė Jėzų prikėlę ant kryžiaus, bet jis

pasakē savo mokytiniams, kad jis vėl ateis, ir mokino juos maldoje prašyti tos karalystės, kuri bus įkurta jam atėjus. Šiandien, kuomet pasaulis nyksta, sekdamas savo klaidingą ir saumylingą išmanymą, jo vienintelė viltis susikaupia išsipildyme pažado, kurį davė Karalius Jezus, žadėdamas ateiti ir po savo atėjimo padaryti pasauliui tą, ką jis pats negalėjo padaryti. Šito pažado vilties skaistumą sudaro faktas, kad diena, kurioje Jezus bus Karaliumi, jau aušta. Nors tai yra tamsi ir audringa aušra, bet jo čiaesumo šviesa ir jo karalystės galybė netrūkus pasirodys, ir ankstybų ryto valandų tamsybės vietą užims naujosios dienos skaistumas, tiekdamas visai žmonijai ramybės, džiaugsmo ir amžinojo gyvenimo.

Žemesnis už Angelus

“Padarei jį mažką žemesnį už angelus, garbe ir šlove apvainikavai jį.”—PSALME 8:5.

PRIE ko pasaulis artinasi? Jei šių dienų betvarkė ir perversmai būtų buvę pirmesnėje gentkartėje, tai daugelis būtų darę išvadą, kad Kristaus antrasis atėjimas prisiartino, ir kad greitai laiku įvyks pasaulio pabaiga. Bet šios gadynės modernistų mokslas mūsų mokyklose, ir pasauliniai karai ir didėjantis šių dienų ištvirkimas ir bedievybė, beveik visai išdildė iš visuomenės minčių visas religines nuomones. Todel, nors ir milijonai šiandien bijo, kad žmonijos padermė gali būti galutinai sunaikinta atomų energija arba bakterijų kova, tačiau jų baimė didžiumoje nebėra jungiama su perversmo dienomis, apie kurias pranašaujama Biblijoje.

Tiesa, kad daugelis žino, kad Biblija skelbia, jog Jėzus turi vėl ateiti ant šios žemės; vienok, sekant jų klaidingą mokslą, paeinantį iš tamsių vidur-amžių, dabar manoma, kad tai yra tik svajonės, nevertos rimtų ir apsišvietusių mūsų dienų žmonių susidomėjimo. Taip darosi delto, kad ištikimos, bet suvedžiotos sielos, praeityje apsilikdavo baltais rūbais,

užlipdavo ant stogų ir laukdavo kol Jezus nusileis iš dangaus ir nuneš juos į dausus, žemė gi liks paskandinta liepsnose. Del tos priežasties mąstančioji visuomenė šiandien atėjo prie išvados, kad antrasis Kristaus atėjimas nėra rimtas dalykas ir juo negalima išspręsti pasaulio problemų.

Negalime kaltinti tų, kurie nusigręžė nuo tokios keistos teorijos. Antra vertus, žmogiškoji išmintis nepatiekė jokios išsigelbėjimo vilties iš keblaus padėjimo, į kurį žmogaus saumylumas ir kvailumas nugramzdino nelaimingą žmonijos padermę. Taigi, naturaliai kyla klausimas, Ar nėra jokios išeities? Atsakymas, yra, pati Biblija, kuomet žiūrima į ją jos pačios protingo mokslo šviesoje, parodo, kad šitoje tamsybės ir nelaimės valandoje visatos Sutvertojas suteikia pagelbos siųsdamas ant žemės savo dieviškąjį Atstovą, kurio uždaviniu yra atitaisyti painiuosius žmonių reikalus, ir tasai Siųstinasis yra Jezus.

Gyvevant didelių stebuklų dienoje, aplankymas žemės to, kurs paprastai gyvena kitoje visatos dalyje, yra neįmanomas ir atrodo pertoli siekiančiu. Bet mūsų mokslininkai šiandien svarsto apie galimybę siųsti raketus į mėnulį. Rengdamies prie to, mes turime atsiminti, kad Sutvertojas pastatė mėnulį ten, kur jis randasi ir kad savo neklaidingais dėsniais Jis tvarko kiekvieną jo judesį. Jis gi taip pat sutvėrė ir kontroliuoja nesuskaitomus kitus dangiškus kūnus, kurie randasi milijonais šviesos mylių toliau nuo mūsų, ne kaip mėnulis. Taigi, protinga tikėti, kad jei žmogus savo apribotu žinojimu ir jėgomis gali sva-

joti apie galimybę aplankyti mėnulį, tai Sutvertojas, kurs padarė erdves, panorėjęs, lengvai gali siųsti savo Atstovą aplankyti mus.

Todel neturėtų būti sunku suprasti kaip visatos Tvėrėjas gali siųsti ką nors aplankyti šią planetą. Bet dabar kyla klausimas, Ar tinka manyti, kad Jis domėjasi taip menka savo visatos dalimi, koki yra ši planeta, Žemė? Šitą klausimą statė daugelis gudriausių pasaulio filozofų praeityje. Dovidas, “geriausias Izraelio giesmininkas,” svarstydamo apie tai, ir gavo atsakymą. Jo parašyta: “Kuomet aš žiūriu į tavo dangų, tavo pirštų darbą, į mėnulį ir į žvaigždes, kurias tu padarei; kas gi yra žmogus, kad tu jį atsimeni? arba žmogaus sūnus, kad jį lankai?”—Psal. 8:4, 5.

Dovidas, net be tolimačio (teleskopo) pagalbos, pastebėjo kaip nežymi turi būti šita žemė, palyginus su kitais Dievo sutvertais darbais, kurių garbę ir didenybę jis matė ties savim naktį po nakties. Kalbėdamas gi apie žmogaus padermę, kuri gyvena ant žemės, Pranašas Izaijas pasakė, kad tautos yra kaip “dulkių grūdelis svarstyklėse.” (Iza. 40:15) Nestebėtina tat, kad Dovidas teiravosi, kodel Dievas per savo pranašus buvo paskelbęs savo susidomėjimą žmonėmis, ir taip gilų ir tikrą susidomėjimą, kad Jis yra žadėjęs siųsti savo Atstovą ir išgelbėti žmones iš nuodėmės ir mirties; o tasai Jo Atstovas turi pasidaryti dideliu Karaliumi, valdančiu ir laiminančiu visas tautas.

Dovidas patiekia mums atsakymą į savo klausimą

mą, sakydamas, kad Dievas sutvėrė žmogų mažką žemesnį už angelus, ir apvainikojo jį garbe ir šlove, ir padarė jį žemės ir visų ant jos esančių dalykų valdytoju. Taip, Sutvertojas padarė žmogų karaliumi, savo karališkos šeimynos nariumi, kad viešpatautų šioje Jo visatos dalyje. Ir dabar, po to kai šitas žemės karalius pasirodė esąs nepaklusnus Dievo įstatymui ir buvo nustumtas nuo sosto, Dievas pasirengė atsteigti jį ir vėl padaryti tikruoju žemės valdytoju, ir sugražinti jam visas garbingąsias prarastosios valdžios teises.

Žmogus buvo padarytas "mažką žemesnis už angelus." Mes nežinome daug ką apie angelus, tik žinome, kad Biblijoje griežtai pasakyta, kad jie yra daug protingesni ir galingesni už žmogų ir visaip kaip viršesni už jį. Daugel negali tikėti į angelų buvimą delto, kad, anot jų, jie negali tikėti į tai, ko jie nemato. Kas tikrybėje yra angelai, kaip jie atrodo, kokie jų gyvenimo įpročiai, ir kokią naudingą dalį jie luošia Sutvertojaus plane, yra menkesnės svarbos dalykai, atsižvelgiant į mūsų dabartinę temą. Pripažinimas gi tokių sutvėrimų buvimas yra svarbus delto, kad jų buvimas ir veikla turi artimų santykių su Dievo susidomėjimu žmonijos paderme ir su Jo nutarimu siųsti karališkąjį dangaus Atstovą aplankyti mus.

Ar delto protinga manyti, kad žmogus nėra aukščiausio laipsnio esybė visoje Tvėrėjo plačioje visoje? Net ir statymas tokio klausimo gali atrodyti paikyste žmoginiam protui, kurs nėra apsunkintas

peraukštu manymu apie savo svarbumą. Įsivaizduok, jei gali, žmoginę esybę, kad ir mokslininką,— žiūrintį per tolimatį į plačiąsias erdves, į pasaulius, kuriuos jo galingasis žiūronas pritraukia neįmanomai arti, ir tariantį sau, aš protingiausias, galingiausias, ir svarbiausias iš viso, kas erdvėse randama!

Kaip neprotinga taip manyti tam, kurs nežino nė kaip visata atsirado, nė pilnai nesupranta įstatymų, kurie valdo nesuskaitomus milijonus dangiškų kūnų, kuriuos jis gali matyti per savo žiūroną, kuriuos Tvėrėjo įstatymai sulaiko nuo susidūrimo vieną su kitu. Jis juk nežino kiek toli šitos erdvės siekia už ribų, kokius turi jo niekingasis tolimatis. Visa, ką jis žino, yra tik tiek, kad jam pasisekė iš žemės elementų padaryti sau tolimatį arba teleskopą, ir jį panaudojant pamatyti erdvėse daug daugiau negu buvo galima matyti nuoga akimi. Be to, jis patyrė, kad kiekvienas pasaulis erdvėse juda taip griežtai nustatytu greitumu, kad žmogus gali apskaitliuoti ir pasakyti kokioje vietoje minėtasis pasaulis arba planeta bus už šimtų metų; bet jis nežino, kodėl jų greitumas nesikeičia.

Mokslininkai sužinojo, kad visa medžiaga susidaro iš atomų. Jie gali net “suskaityti atomus.” Bet jie negali padaryti nė vieno! Su jais yra taip, kaip pasakyta vaikų dainelėje apie sudužusį kiaušinį, kad “visi karaliaus arkliai ir visi karaliaus vyrai nebegalėjo surinkti ir sudėti kiaušinį taip, kaip jis pradžioje buvo.” Vienok, nežiūrint fakto, kad ties juo pasirodo milijonai sutvertų daiktų, kurių jis

negali sutverti, ir jėgos su įstatymais, kurių jis negali pilnai išaiškinti, netikintis mokslininkas kaip ir nemokytasis tvirtai tebesilaiko nuomonės, kad jie negali tikėti tam, ko jie nemato, tvirtindami, kad jie patys yra aukštesniame laipsnyje, negu visi gyvi daiktai erdvėse. Ištikrųjų tai graudus protinis nusi-statymas, bet maža kas tesupranta to dalyko rim-tumą.

Faktas, kad aplink mus randama taip daug daiktų, apie kuriuos mes visai mažai arba ir nieko nesuprantame—nežinome kaip jie buvo sutverti arba kokie dėsniai juos valdo—turėtų būti ganėtinu įrodymu, kad kur-nors erdvėse randasi inteligencija ir galybė daug didesnė už mūsų pačių. Ar neturėtų būti aišku, kad tokios plačios visatos Tvėrėjas, pano-rėjęs, galėtų siųsti ant šios žemės lankytoją iš kitų protingų esybių buveinės—lankytoją, kurio įtaka būtų labai naudinga žmonių reikalams? Biblija tik-rina mums, kad Dievas yra nutaręs tai daryti. Apie tai Dovidas prisimena sakydamas, kad žmogus buvo gana svarbus Dievo akivaizdoje ir delto vertas tokio aplankymo.

O kodėl Dievas turėjo siųsti tokį lankytoją ant žemės? Visos Senojo Testamento pranašystės, kal-bančios apie tą aplankymą, ir Naujasis Testamentas, kuriame aiškinamos tos pranašystės, parodo, kad taip turi įvykti todėl, kad žmogus pasidarė sukilėliu prieš dieviškąjį įstatymą, ir kad nuodėmės ir saumy-lumo paliesta žmonija pagaliau visai pražūtų, jei Sutvertojas nebūtų nieko daręs jos išgelbėjimui.

Todel mes skaitome, kad “Dievas taip mylėjo pasaulį, kad jis davė savo viengimusių Sūnų, kad kiekvienas, kurs į jį tikį, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.”—Jono 3: 16.

Jezus buvo iš dangaus atėjusiu pasiuntiniu, nes Jis atėjo išgelbėti sukilėlių rasę. Jis pasakė labai gražų prilyginimą, sulygindamas visas plačiąsias Dievo erdves su avide, kurioje buvo šimtas avių. Viena gi iš anų avių paklydo, ir gerasis ganytojas jieskojo ir surado paklydusią avelę, kurį vaizdavo žmonijos padermę. Jezus buvo Gerasis Ganytojas, kurs atėjo ant žemės išgelbėti žmonių iš nuodėmės ir mirties tyrų.

Taip, žmonijos padermė yra “pražuvusi.” Dovidas pasakė, kad žmogus buvo padarytas mažką žemesnis už angelus, “apvainikuotas garbe ir šlove,” ir padarytas valdytoju visų žemesnės prigimties sutvėrimų ant žemės. Šitie Dovidą žodžiai yra cituojami Naujajame Testamente, ir prie jų pridėtas aiškinimas: “Dabar dar mes nematome, kad visa būtų jam pavergta. Bet tą, kurs buvo Dievo padarytas mažką mažesnis už angelus, kad jis Dievo malonin-gumu paragautų mirties už visus, Jezų del mirties kentėjimo mes matome apvainikuotą garbe ir šlove.”—Žyd. 2: 8, 9.

Tiesa, kad mes “dar nematome” visa pavergta žmogui. Per ilgus amžius pasirodė, kad žmogus negali nė pats savęs suvaldyti, nekalbant jau apie turėjimą valdžios ant kitų. Sutvertojas įgaliojo žmogų daugintis ir pripildyti žemę ir turėti joje val-

džios, bet prasižengdamas prieš dieviškąjį įstatymą žmogus prarado valdžią ir teisę gyventi per amžius. "Esi dulkės ir vėl dulkėmis pavirsi," buvo bausmė ištarta žmogui, tada kai jis buvo išvarytas iš Edeno į nepabaigtą žemę numirti.—1 Mozės 3: 19.

Bet verta šitoje vietoje pastebėti, kad žmogus buvo pasmerktas tik numirti, o ne į amžinas kančias, kaip kad viduramžių teologija skelbia. Netiesa ir tas, kad žmogui nusidėjus ir nebeturint teisės gyventi ant žemės, Dievas pasirengė nugabenti jį į dangų tuojau po jo mirties. Žmogus buvo sutvertas gyventi ant žemės—"mažką žemesnis už angelus,"—ir Šventraštyje nesiranda jokių pareiškimų, kad mirties valandoje, ar koku nors kitu laiku, Dievas yra pasirengęs padaryti žmogines esybes angelais.

Žmogus buvo sutvertas tobulas kaipo žmoginė esybė, ir buvo padarytas į Dievo paveikslą; turįs sugebėjimą protauti, ir atskirti gerą nuo blogo. Taip įvyko pirm 6000 metų. Bet per visą šitą metų eilę žmonijos padermė vis labiau sugedo taip, kad šiandien nebegalima nė įsivaizdinti koks tikrybėje yra tobulas žmogus. Mes visi esame netobuli ir mirštame, mūsų mintys ir kūnai sugadinti. Mūsų protai sunykę, mūsų kūnai liguisti ir sugedę. Pradinis minties ir kūno tobulumas buvo prarastas, ir saumylumas varo žmoniją galvatrukčiais į pražūtį.

Tačiau Sutvertojas galutinai neapleido savo žmoginių sutvėrimų, po to kai jie pasirodė esą nepaklusnūs Jo įstatymui. Jis vis dar "atsiminė" apie žmogų ir pradėjo duoti pažadėjimų siųsti ant žemės lanky-

toją, kuris turėjo ateiti iš dangiškų palocių ir turėjo būti įgaliotas ir prirengtas išgelbėti žmogų iš nuodėmės ir mirties duobės, į kurią jis buvo įkritis. Tasai lankytojas buvo Jezus. Todėl jam gimus angelai paskelbė: “Nebijokite! nes . . . šiandien jums gimė Dovido mieste Išganytojas; jis yra Kristus, Viešpats.”—Luko 2: 10, 11.

“Išganytojas, jis yra Kristus, Viešpats”—kaip daug reiškia šitie žodžiai! Ištikrųjų, pasauliui reikėjo išganymo; ir pasaulis iki šiol tebelaukia to išganymo, kurį Dievas buvo žadėjęs, ir kuris, per Jo siųstąjį Kristų, turėjo pasiekti visas tautas. Šitas Pažadėtasis turėjo gimti pasaulyje kaipo “sėkla” arba “ainis,” per kurį turėjo būti palaimintos “visos žemės giminės.” Jis turėjo būti dideliu Gyvybės-Davėju žmoniškai ir Tarpininku tarp Dievo ir žmonių. Jis turėjo būti “Ramybės Kunigaikščiu.” Jis turėjo būti galingu Karaliumi valdyti visas tautas. (Iza. 9: 6, 7; Zak. 14: 9) Ištikrųjų jis turėjo būti Išganytojas, ir tai labai didis; ir angelai turėjo palaimintą privilegiją pirmoje šventoje naktyje paskelbti Jūdėjos kalnuose buvusiems ganytojams, kad jau gimė ir atėjo į pasaulį senai Pažadėtasis Mesijas.

Iš kur gi šitas šventasis Kūdikis atėjo? Apie tai Šventasis Raštas kalba labai aiškiai. Pirmame skyriuje Jono Evangelijos mes randame parašyta, kad Jezus buvo pirma negu jis buvo padarytas žmogumi. Pačioje tvėrimo pradžioje jis buvo Tvėrėjo “Žodis,” arba kalbėtojas ir dalyvavo visuose tvėrimo darbuose. Apaštalas aiškina, kad šitasai Didžiūnas, buvo

"padarytas kūnu" ir gyveno tarp mūsų. Taigi, čia buvo pirma dalis atsilankymo ant žemės dangiškojo pasiuntinio, atstovaujancio Sutvertoją ir parodancio, kad Sutvertojas domėjosi savo nupuolusių žmonių sutvėrimų gerbuviu.

Ir kodėl šitas išaukštintasis dangaus pasiuntinis atsilankė ant žemės tokiu nužemintu būdu ir aplinkybėse, neturinčiose jokios išskilmės ir garbės? Apaštalas atsako, kad Jezus buvo padarytas kūnu "del mirties kentėjimo." (Žyd. 2:9) Kadangi žmogus buvo "mažką žemesnis už angelus," delto ir Jezus pasidarė dalininku tos pačios prigimties, nes Jis turėjo visaip kaip atitikti tobulajam Adomui. Taip, Jezus buvo padarytas kūnu del mirties kentėjimo, ne delto kad būtų kunišku tautų Karaliumi, ir svarbiausias Jo pirmojo atsilankymo tikslas buvo atliktas tada, kai Jis "paragavo mirties už kiekvieną žmogų." Jezus pasakė savo mokytiniais, kad Jis atiduos savo kūną už pasaulio gyvybę; ir tai Jis padarė, savu liuosu noru ir linksmai, ant Kalvarijos kryžiaus.—Jono 6:51.

Žmogaus Kristaus Jezaus mirtis atidarė kelią į atsteigimą prarastojo gyvybės paveldėjimo ir valdžios. Tokios buvo apaštalo mintys, kuomet jis rašė: "Dabar dar mes nematome, kad visa būtų jam pavergta. Bet tą, kurs buvo padarytas mažką mažesnis už angelus, kad jis Dievo maloningumu paragautų mirties už visus, Jezų del mirties kentėjimo mes matome apvainikuotą garbe ir šlove." (Žyd. 2:8, 9) Taigi, matome, kad jau buvo atliktas svarbus žygis

link atsteigimo, kuris turi būti įvykintas kaipo pažadėtojo atsilankymo ant žemės sekmė. Vienok, žmogus vis dar pasilieka nupuolimo stovyje. Jis tebe-miršta. Jame tebeviešpatauja nuodėmė ir saumylumas, ir jis tebekariauja su savo artimais. Dabar gudrieji žmonijos tarpe gamina naikinimo įrankius, kuriais grasinama sunaikinti visą žmonijos padermę nuo šios planetos.

Nežiūrint to, pirmasis žemės aplankymo darbas parodė, kad Dievas buvo nutaręs padėti žmonėms ir išgelbėti juos iš amžinos mirties; ir pirma to darbo dalis jau yra įvykusių faktų. Mes matome, kad žmogus vis dar tebe-miršta; bet mes matome taipogi, kad Jezus atėjo ir mirė už žmogų; ir tame pasirodo pradžia dieviškojo plano arba prisirengimo išgelbėti žmones iš mirties ir sugrąžinti juos į gyvenimą ir laimę kaipo žemės karalius, vėl apvainikuotus žmogiškos prigimties garbe ir šlove, tik mažką mažesnius už angelus.

III

Dievo Paskirtieji Amžiai

“Eikite tat ir mokykite visas tautas.”—MATO 28:19.

A PAŠTALAS aiškina, kad Jezus buvo numarintas kūnu, bet gyvas padarytas dvasia. (1 Petro 3:18) Atidavęs savo kūną už pasaulio gyvybę, Jis dabar ir vėl buvo išaukštintas aukščiau už žmogiškąjį laipsnį. Būdamas žmogumi Jezus buvo mažką žemesnis už angelus, po prisikėlimo gi, kaip apaštalo pasakyta, Jis buvo padarytas “geresniu” už angelus. (Žyd. 1:4) Kitoje vietoje apaštalas parašė, kad Jezus buvo išaukštintas daug aukščiau už angelus, kunigaikštystes ir valdžias, ir kiekvieno vardo, kurs yra minimas, ir buvo pasodintas Dievo sosto dešinėje, tai yra, to sosto, nuo kurio valdomos visos erdvės.—Efez. 1:20-23; Pil. 2:5-11.

Mes gerbiame savo didvyrius ir atsilyginame tiems, kurie rizikuoja savo gyvybes gelbėdami arba suteikdami naudos kitiems. Tame pasirodo tam tikras teisingumo dėsniš, kurio kilmė yra pačiame Suvvertojuje. Panašiai Jis pagarbino Jezų už jo ištikimumą. Jis “papuošė” savo Sūnų garbe ir nemirtinumu. Jis išaukštino jį aukščiau angelų ir kiekvieno vardo, kurs yra minimas. Jehova, kurio išmintis ir

galybė veikė sutveriant visatą, dabar panaudojo savo galybę prikeldamas Jėzų iš numirusių, ir Jis suteikė jam prigimtį, kuri buvo aukštesnė už angeliškąją, būtent dievišką prigimtį.

Žmogus, suskaldydamas atomus, gali paliuosuoti tik dalelę paslėptosios Dievo energijos; bet tai darydamas jis gali užtraukti ant savo padermės pavojų ir sunaikinimą. Dievas, kurs sutvėrė šitą energiją ir delto yra daug galingesnis už ją, atgaivino iš numirusių Kristų ir išaukštino jį savo dešinėje, suteikdamas jam "visą galybę danguje ir žemėje."—Mato 28:18.

Šita mintis sužadina mumyse pagarbos jausmą! Ar delto keista, kad taip parodytoji Dievo galybė naudai To, kurs mirė už pasaulio nuodėmes, buvo neteisingai nužudytas, padarė taip gilų įspūdį pasaulio bėgyje? Jei dalinas atradimas kaip naudoti atomų energiją įvedė į pasaulį naują gdynę, ar delto stebėtina, kad pavartojus tiesioginę dievišką galybę, kurią panaudojo patsai atomiškos energijos Sutvertojas, yra Krikščioniškos gdynės—laikotarpio tarp pirmojo ir antrojo Jėzaus atėjimų—prasadėjimo ženklas?

Bet mes neturime sekti klaidingą išmanymą apie šį Krikščioniškąjį amžių. Šioje gdynėje ir Krikščionybės vardu buvo daug tokių įvykių, kurie nebuvo krikščioniški. Išėjimas į karą vienos tautos prieš kitą Kristaus vardu nebuvo krikščioniškas darbas. Karai ir kryžiuočių karai buvo nekrikščioniški. Taip vadinamoji "šventoji" Inkvizicija buvo nešventa; velyk tai buvo religinės neapykantos ir pavydo vaisius,

buvo tai nekrikščioniškiausia ir velniškiausia iš visų viduramžių piktadarysčių. Žydų persekiojimas nebuvo krikščioniškas.

Baimę įkvėpiantis pasakojimas apie amžiną kanikinimą nusidėjėlių nėra krikščioniškas. Mišios už numirusius ir pasakojimas, kad tokios mišios palengvina ir sutrumpina kentėjimus tų, kurie, anot jų pasakojimo, yra atsidūrę šveistainėje, visai nėra Kristaus patvirtintos ir neturi jokios paramos įkvėptajame Šventraštyje. Pardavinėjimas atlaidų, laiminimas paveikslų ar stovylių ir t. p. už atlyginimą yra nekrikščioniški ir nešventi darbai, kurie neturi jokios dalies Dievo darbuose šiam Krikščioniškajam amžiui praslinkant.

Dabar beveik visai iš mados išėjęs "Krikščionijos" vardas nebuvo krikščioniškas. Tasai vardas turėjo savo kilmę tvirtinime, kad su bažnyčia susivienijusios Europos valdžios sudarė Kristaus karalystę, bet tasai tvirtimas buvo netikras. Apie tokį netikrų bažnyčių susivienijimą su civilinėmis valdžiomis buvo pranašaujama Šventraštyje kaip apie dvasiškos prasmės paleistuvavimą. Biblijos mokymas apie tokį nelegališką bažnyčios susivienijimą su valstybėmis, simbolizuojamas ištvirkusia moteriške, sėdinčia ant raudono žvėries, ir pasakyta, kad ji apgirdė "savo paleistuvavimo vynu" visas tautas. Todel nereikia stebėtis, kad Europos tautos beveik nuolat užsiimdinėjo karais, kraujo praliejimais ir neapykanta, per visą dvasiškijos viešpatavimo laiką senajame Romos pasaulyje. Ištikrųjų toksai ištvirkimas

nebuvo krikščioniškas ir neturėjo dalies Dievo plane Krikščionių gadynėje.

Visos šitos piktenybės yra tik saumylingo žmogaus darbas. O darant tai Kristaus vardu, buvo suklaidinta ir suvedžiota milijonai žmonių, ir tos pačios klaidos dar ir šiandien verčia daugelį nustoti tikėjimo į Bibliją. Mūsų dienų apsišvietimas verčia protaujančius žmones pripažinti, kad religija, kuri pritaria arba ūgdo tokius blogus darbus, yra labai bloga religija, ir kad pasaulis būtų geresnis be jos.

Mes sutinkame su tokiomis mintimis, bet tuo pačiu laiku maldaujame tikrą tiesos jieškotoją įsižiūrėti giliau ir nuodugniau jieškoti, nustumti šalin prietarų šiūkšlas ir surasti tikrus ir žibančius tiesos perlus, pasislėpusius Biblijoje—tiesą, kuri esamojo laiko įvykių šviesoje, šviečia labai aiškiai, delto, kad jos šviesos spinduliai paeina nuo paties dangaus Dievo. Toji šviesa išblaško ūkanas ir parodo aiškų kelią į ramybę ir amžinąjį gyvenimą, kurį kelią Dievas yra pažymėjęs savo Žodyje.

Koks tat buvo Dievo darbas nuo to laiko kai Jezus užžengė dangun? Iki tokiam laipsniui kokių buvo pasielgiama sulyg Jezaus moralės ir etikos mokslu, mes turėjome geresnį pasaulį. Apie tai nereikia abiejoti. Žiūrint iš antros pusės, pasirodo, kad tautų ir asmenų neįstengimas visuomet gyventi sulig Krikščioniškais dėsniais, savo apsiėjime vienu su kitais, nereiškia kad pačiai Krikščionybei nepavyko. Nors kaikiuriems gali atrodyti keista, vistiek reikia pasakyti, kad Jezus neliepė savo pasekėjams

šiame amžiuje priversti pasaulį gyventi jo būdu. Iki kokiam laipsniui Jezaus mokslo įtaka paveikė jo tikrųjų pasekėjų gyvenimuose, pagerindama pasaulį, visa tai buvo tikrų Krikščionių darbo pasekmės.

Jezus siuntė savo pasekėjus, kad eitų į visą pasaulį ir skelbtų Evangeliją, ir padarytų mokytinių iš visų tautų. Bet nebuvo laukta, kad kiekvienas asmuo visose tautose pasidarytų Jezaus mokytiniu. Pasauliui, kurs girdėjo jų skelbimą, buvo tai tik liudijimu. (Mato 24:14) Ne visi įtikėjo šitam skelbimui ir Šventasis Raštas aiškina, kad skelbimo tikslas buvo "paimti" iš pasaulio žmonių "Jo vardui."—Ap. Darb. 15:14.

Naujajame Testamente daug pasakyta apie šitas klasės "pašaukimą." Yra duotas pažadėjimas, kad jei šitie "pašauktieji" kenčia ir miršta su Jezumi, tai jie gyvens ir karaliaus su juo. Jie dalyvaus jo "garbėje." Jie sėdės jo soste. (Rom. 8:17; 2 Tim. 2:11, 12; Apr. 3:21) Jezus žadėjo prirengti jiems vietas, ir "vėl ateiti" ir paimti juos pas save. (Jono 14:1-3) Bendrai imant visi šitie puikūs pažadai reiškia, kad tikrieji Kristaus pasekėjai šios Krikščioniškos gadynės bėgyje, yra išteisinti savo pasitikėjime būti išaukštintais aukščiau už angelus, kad dalyvautų dieviškoje prigimtyje ir garbėje, kurią Tėvas davė Jezui kaip atlyginimą už jo ištikimumą. Apaštalas kalba apie tai kaip apie "dangišką pašaukimą."—2 Pet. 1:4; Žyd. 3:1.

Šitų Kristaus bendratėvinių pašaukimo ir išrinkimo pagrindu yra jų priėmimas ir ištikimumas

Evangelijai, nes toki buvo dieviškoji, šiai gadynei nuskirtoji, programa. Šita programa prasidėjo per Sekmines. Tuomet nematomoji Dievo galybė, šventoji dvasia, nusileido ant laukiančių mokytinių, apšviesdama jų mintis ir suteikdama jiems galios kalbėti ir skelbti tiesą apie Dievo tikslus. Atsiliepiamas į Evangeliją pirmą dieną buvo labai didelis; bet tikinčiųjų uolumas susidūrė su persekiojimais, atėjusiais iš tų, kurie buvo pilni neapykantos ir prietarų. Tuomet išnaujo prasidėjo didelė kova tarp šviesos ir tamsos, ir toji kova nusitęsė iki mūsų laikų. Visuomet atrode, kad tiesa ir jai tikintieji buvo pralaimėtojų pusėje.

Taip buvo ir su Jezumi, kuris, nors buvo pasaulio šviesa, tačiau buvo prikaltas ant kryžiaus. Jis pasakė savo mokytiniams, kad ir jie buvo "pasaulio šviesa," bet jų šviesa, nors ir švietė taip aiškiai kaip buvo galima, buvo tik švitėjimas tamsiame ir nuodėmingame pasaulyje. Šviesanešiai buvo kritikuojami, persekiojami ir užmušinėjami. Jezus pranašavo apie tai, sakydamas: "Pasaulyje jūs turėsite suspaudimo; bet pasitikėkite, aš apgalėjau pasaulį." (Jono 16:33) Tikrieji Jezaus pasekėjai irgi nugalėjo pasaulį, ne pavergdami kitus sau ir viešpataudami pasaulyje civilinėms valdžioms bendradarbiaujant, bet nugalint saumylingą dvasią savo širdyse, ir lygiai kaip Jezus, paaukodami savo gyvybes kitų palaiminimui.

Galėjo atrodyti, kad tiesa ir tiesos žmonės visuomet buvo, tarsi, ant palaių. Bet tikrybėje tai nebuvo palaišos. Buvo tai altorius—Dievo aukų auku-

ras. Jo žmonės, lygiai kaip patsai Jezus, parodė savo meilę delei Jo kelių ir dėsnių ištikimybės aukomis. Jie parodė savo nesaumylumą, savo atsidavimą teisingumui, savo pasidavimą dieviškiems teisingumo ir meilės dėsniams. Jie mylėjo savo neprietelius taip, kaip Dievas myli savo. Taip jie pasidarė tinkamas būti suvienytas su išaukštintuoju Jezumi jo ateities darbe—atsteigime žmonijos į gyvenimą ant žemės.

Toks tat buvo Dievo darbas Krikščionių gadynei praslinkant. Joje mes matome tolesnį dieviškos išminties ir gailestingumo apreiškimą. Povilas kalba apie Krikščionis kaip apie Dievo “bendradarbius.” (2 Kor. 6:1) Ištikrųjų, kad Sutvertojas, patsai visos išminties ir galybės šaltinis, nereikalauja taip menkos pagelbos, kokią gali jam suteikti silpnos ir mirštančios žmogiškos esybės. Bet taip Jo sutvarkyta, ir delto turi būti atsakanti priežastis. Vienas iš Jezui duotų titulų, parodančių jo santykius su Dievu ir žmonėmis, yra Tarpininkas, kurs stovi tarp dviejų ypatų ir yra pasirengęs suderinti jas. Jo pasekėjai ir yra praminti suderinimo tarnais. (2 Kor. 5:18) Jie, kaip žmonijos padermės atstovai, ateityje dalyvaus su Jezumi tarpininkystės taryboje, dalyvaudami su juo suderinime nuo Dievo atskirtojo pasaulio.

Stebėtina malonė!

Šitie pažadėjimai, liečią Jezaus mokytinių “aukštąjį pašaukimą,” buvo klaidingai suprantami. Iš to atsirado klaidinga teorija, kad Sutvertojas nori nugabenti į dangų tiek žmogiškų esybių, kiek tik galima;

kad Jis nebuvo nutaręs leisti žmogui pasilikti žmogine esybe; kad jo buvimas žmogumi yra tik pirmas jo gyvenimo būdas, ir kad mirtis įveda jį į kitą gyvenimą, būtent, į dvasinį, danguje. Tos teorijos palai-kytojai pasakoja, kad visi, kurie priima Kristų už savo Išganytoją, pirma negu jie įeina pro mirties vartus, nueina į dangų; visi gi kiti eina į pragarą ir tenais amžinai kenčia baisiausias kančias. Buvo taipogi manoma, kad Krikščionių darbas šioje gady-nėje, buvo atversti tikėjiman tiek žmoginių esybių, kiek yra galima, kad išgelbėti juos iš baisėtinų amži-nų kančių, kurios, kitaip esant, bus amžinuoju jų likimu po mirties.

Delei šito nesusipratimo, tikrasis žmonijos likimas buvo neįmatomas. Nedaugelis pastebėjo ilgą eilę Dievo pažadų sugražinti mirusius į gyvenimą kaip žmogiškas esybes, kad gyventų ant žemės amžinai. Jie neįstengė suprasti, kad Dievo pažadai, kurie kalba apie dvasiškus palaiminimus ir apie dangiškus n a m u s, apie garbę, šlovę ir nemirtinumą, buvo skiriami tik Jezaus pasekėjams. Jie buvo duoti para-ginti tikruosius Krikščionius į ištikimumą guldyti savo gyvybes taip kaip Jezus atidavė savo gyvybę, nes tik tai darydami jie tegalės gyventi ir karaliauti su juo būsimoje tarpininkystės karalystėje čia ant šios žemės. Tik retkarčiais skaitantiems Bibliją ne-pavyko išžiūrėti į dieviškąją programą Kristaus bažnyčios surinkimui šio amžiaus bėgyje. Jie nepa-sterbėjo, kad dangišką garbę gaunančioji bažnyčia, išaukštinta aukščiau už angelus, kunigaikštystes ir

valdžias, draugēje su Kristumi, bus naudojama suteikimui gyvenimo ir palaiminimū visai žmonijai.

Dievo darbas šioje gadynėje pasekmingai prasi-dėjo per Sekmines. Ir nors jis buvo vykdomas iki šiol, pasaulis jo nepastebėjo ir nieko apie tai nežino. Tasai darbas buvo taip toli-siekias, ir taip labai iškilmingas ir didis, kad, rodos, nebuvo reikalo klaidingai suprasti ir klaidingai aiškinti apie tai. Besilaikant klaidingų nuomonių, buvo pradėti netikri darbai ir įkurta netikra Kristaus karalystė. Tuotarpu visas žmogiškasis Dievo sutvėrimas išvien vaitoja nuodēmėje ir kenčia skausmus, laukdamas Dievo vaikų apsireiškimo, nežinojime laukdamas kol šio amžiaus darbas bus užbaigtas, tada kai visi pašauktieji Dievo vaikai ir Jezaus bendratėvainiai bus išaukštinti aukščiau už angelus, kad gyventų ir karaliautų su juo palaiminimū karalystėje, kuri jau pri-siartino.—Rom. 8:22, 19.

IV

“Tas Jezus . . . Taippat Ateis”

“Vyrai, Galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jezus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taippat ateis, kaip matėte jį einantį į dangų.”—Apaštalų Darbai 1:11.

BUVO praėję daugiau kai trys dešimtys ir trys metai nuo to laiko, kai angelas, kalbėjęs į pulkelį Jūdėjos kalnuose buvusių piemenų, buvo paskelbęs Jezaus gimimą ir pranešdinęs, kad Jezus buvo pasaulio Išganytojas. Tas Jezus, apie kurio atėjimą buvo pranašavę pranašai ir kurių jie skelbė esant Karaliumi, kuris turėjo valdyti ir suteikti visoms tautoms ramybės, buvo priimtas tik nedaugelio jo dienose kaip išpranašautasai Mesijas ir Ramybės Kunigaikštis. Jo mokytiniai buvo persitikinę, kad Dievas buvo su juo, nes jie buvo matę jo stebuklus. Jis buvo pagydęs sergančius ir prikėlęs numirusius, tačiau po visai trumpos jo veiklos laiko, skelbimo tiesos apie Dievo karalystę ir parodymo tos karalystės palaiminimų jo padarytais stebuklais, Jezus buvo savo priešų suareštuotas ir nužudytas.

Žmogaus istorijoje buvo labai daug atsitikimų, kuriuose teisingumas buvo neteisingai naudojamas

arba pritaikomas. Taip atsitikdavo delei neišmanymo arba prietarų tuose, kurių pareigos buvo teisti ir nubausti įstatymo laužytojus. Apie tokius nelaimingus atsitikimus retai kada būna skelbiama, ir juos greit užmiršta, visi išskyrus tuos, kurie nukentėjo. Kitaip gi buvo daroma su Vyru iš Galiliejės, kurs buvo pakabintas ant kryžiaus ir numarintas—ne delto, kad buvo prasižengęs prieš kurį nors jo dienų įstatymą, bet delei religinės neapykantos ir prietarų. Čia, ištikrųjų, pasirodė didžiausia parodija ir prasižengimas prieš teisingumą, bet to įvykio tikslas buvo pažymėti svarbią laiko atmainą ir įvesti į pasaulį naują ir civilizuojančią religiją, kokios žmonės iki tam laikui nebuvo turėję. Nuo to laiko prasidėjo Krikščioniškoji gadynė!

Kuomet minios reikalavo Jezaus mirties, buvo keletas tokių, kurie nenustojė tikėjimo į jį. Jų tarpe buvo Marija Magdelena. Anksti ryta po subatos ji atsilankė pas savo mylimojo kapą ir patyrė, kad jis tuščias. Ji pranešė apie tai dviem jo mokytiniam, Petrui ir Jonui, kurie ištyrė ir patikrino jos pranešimą. Jie grįžo namo, Marija gi pasiliko pas kapą. Manydama, kad gal kas pavogė Jezaus kūną, lyg tikėdamos, kad gal jos jausmai apgavo ją, ir gal tikrybėje jos Viešpats tebebuvo kape. Tuomet ji pamatė du angelu (kurie pasirodė kaip žmonės). Vienas buvo viename, kitas kitame gale akmeninės plotos, ant kurios buvo paguldytas Jezaus kūnas.

Marija graudžiai verkė, ir atsiliepdama į klausimus, kokius davė jai anie du svečiai, ji aiškinosi,

kad jos Viešpaties kūnas buvo paimtas ir ji nebežinojo kur jis radosi. Už kapo angos pasitiko ją kitas svetys, kuris taippat norėjo žinoti kodėl ji buvo taip labai nuļiūdusi. Marija manē, kad tai buvo daržininkas ir, manydama, kad gal po Jezaus mirties jis visuomet laikēsi toje apielinkēje, ji tikējosi, kad gal jis galēs suteikti jai informacijos apie tai, kas paēmē Jezaus kūnā, ir kame jis dabar buvo, delto ji teiravosi.

Šitas svetys, kurs pasirodē kaip daržininkas, žinojo kas atsitiko su Jezaus kūnu, nes jis buvo prikeltasis Jezus. Jis dabar prabilo į ją tokiu balsu ir tokiu akcentu, koks buvo jai pažįstamas, ir kuris, beabejo, daugelyje atsitikimuose, buvo sujaudrines jos sielā. Jis dabar tarē jai: “Marija.” Tasai svetys neatrodē panašus į Jezų ir nebuvo apsilvilkęs taip kaip Jezus paprastai būdavo apsilvilkęs. Bet Marija išgirdo Jezaus balsą ir tuoju sužinojo, kad jis jau nebuvo tarp mirusiųjų. Marija tikrai žinojo, kad buvo mačiusi Jezų. Bet ji patyrē ir persitikrino, kad dabar jis buvo kitokios išvaizdos. Ir tuoju jis staiga pranyko iš jos akių ir ji nežinojo kur jis dingo.

Vēliau jis pasivijo du iš savo mokytinių, kurie keliavo į Emaus ir kalbėjosi su jais. Jie nepažino jo iki tol, kol jis atlaikē maldą prieš vakarienę. Jie nepažino jo iš išvaizdos, bet iš jo malonaus balso ir iš jo paprasto būdo išreikšti padēkā prieš valgį; tai patyrę jie pažino, kad tai buvo jų Valdovas.

Kitame atsitikime Jezus pasirodē viršutiniame

kambaryje, kame vienuolika mokytinių laikė pasitarimą. Durys buvo užrakintos, bet Jezus įėjo pas juos be durų atidarymo. Šį kartą jis pasirodė taip, kad jie pažino jį iš išvaizdos.

Marijai jis pasirodė kaip svetys. Su dviem mokytiniais jis kalbėjosi kaip nepažįstamas žmogus. Vienuolika gi mokytinių, kurie buvo susirinkę viršutiniame kambaryje, išvydo Viešpatį tokiu, koks jis paprastai būdavo. Vėlesniu laiku pulkelis Jezaus mokytinių pamatė jį paežery ir manė, kad jis buvo vienas iš žvejų. Po prisikėlimo jis buvo su savo mokytiniais per keturias dešimtis dienų, bet jie matė jį tik kelis kartus ir tik trumpai valandėlei. Jis buvo skirtingas ir nebetoks, koks pirma buvo, ir delto jie stebėjosi ir nebegalėjo suprasti kas atsitiko, ir nebeišmanė kaip jie begalėjo pasilikti jo mokytiniais.

Kuomet Jezus buvo prikeltas iš numirusių panaudojant Sutvertojaus galybę, jis pranešė savo mokytiniais, kad jam buvo duota visa galybė danguje ir žemėje. Priimdami tą pareiškimą kaipo faktą, mes lengvai galime tikėti, kad Tas, kurs turėjo tokią galybę, galėjo ateiti ir nueiti kaip daržininkas, kaip keleivis, užrakintame kambaryje, arba ežero pakrantėje. Arba, panorėjęs, jis galėjo būti su savo mokytiniais jiems visai nežinant, kad jis buvo jų tarpe.

Jezus, kurs atėjo į pasaulį numirti už nuodėmės prakeiktą padermę, pasižemino ir buvo padarytas mažką žemesnis už angelus, dabar buvo gavęs atly-

ginimą už savo ištikimumą. Jo neprieteliai nužudė jį kūnu, bet Dievas atgaivino jį dvasia. Po to jis jau nebebuvo kūnas, nes jis buvo paaukojęs savo žmogystę už pasaulio nuodėmę.

Taip, Jezus buvo prikeltas iš numirusių ir per keturias dešimtis dienų buvo buvęs su savo mokytiniais, bet jie neilgai matė jį. Visi jo atsilankymai pas juos buvo pertrumpi, ir kadangi kiekvieno jo pasikalbėjimo su jais aplinkybės buvo skirtingos, jo mokytiniai aiškiai suprato, kad Jezus turėjo tokią išvaizdą ir galybę, kokią jie negalėjo suprasti. Ir dabar jis buvo su jais tikrai paskutinį kartą. Jie buvo pilnai įsitikinę, kad jų Viešpats buvo prikeltas iš numirusių ir kad jie nebuvo suvedžioti kokiais tai suvargusio proto įsivaizdinimais.

Kalbėdamas į savo mokytinius pirm savo mirties, Jezus buvo pasakęs jiems, kad jo karalystė, kurios įkūrimo jie laukė, neturėjo tuojau ateiti. Jis pasakė, kad turėjo nueiti ir vėl ateiti, ir kad po jo sugrįžimo Dievo pažadai apie karalystę bus įvykdyti. Jų išmanymas buvo nerangus ir jie negalėjo greit suprasti ką tai reiškia. Vienok, jie pradėjo svajoti apie tai, kas turėjo atsitikti su jų Valdovu, ir tik kelias dienas pirm jo mirties, jie teiravosi apie tai sakydami: “Koks bus tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?”—Mato 24:3.

Po to jis pasitraukė nuo jų—mirtyje—ir nors tai buvo tik trys dienos iki jis vėl pasirodė jiems, jis jau nebebuvo toks pat kaip pirma. Per keturias dešimtis dienų po jo prisikėlimo atrodė, kad jis atėjo

kelis sykius ir vėl nuėjo. Neabejotina, kad tokie įvykiai labai nustebino juos ir jie neišmanė ką visa tai reiškia. Taigi jam esant su jais paskutinį kartą, jie pasidrašino ir vėl teiravosi apie tai, kas buvo labai arti jų širdžių, būtent, apie karalystę: "Ar šiuo laiku tu sugrąžinsi karalystę Izraeliui"? (Ap. Darb. 1:6) Gal jie manė, kad ką jis buvo pasakęs jiems apie savo nuėjimą ir atėjimą jau buvo įvykęs faktas, ir kad delto jau buvo tikrai atėjęs laikas įkurti pranašų apskelbtąją karalystę.

Bet jie apsigylė. Jezaus atsiliepimas parodė, kad dar nebuvo laikas jiems žinoti kada ana ilgai žadamoji Dievo karalystė bus tikrai įsteigta. Jis aiškino, kad pirm jos atėjimo jie turės dirbti tam tikrą darbą. Jis liepė jiems laukti Jeruzalėje iki tol, kol jie gaus šventosios dvasios galybę ir įgaliojimą, ir po to jie turėjo skelbti Evangelijos žinias apie karalystę visoje žemėje. Ir tada jiems dar labiau nustebus, matant didelį skirtumą tarp šito Jezaus ir ano, su kuriuo jie gyveno ir išvien veikė pirm Kalvarijos, jie matė jį užžengiantį į debesius ir taip pranykstantį iš jų nustebintų akių.

Ir jiems taip bestovint išgąščio apimtiems ir bandantiems suprasti tai, kas rodėsi žmogui nesuprantama, du angelu pasirodė žmonių išvaizda ir užtikrino juos, kad tas Jezus, tas pats, kurio galybės jie nebegalėjo suprasti, vėl "taip pat ateis." (Ap. Darb. 1:10, 11) Dabar jie buvo gavę atsakymą į vieną iš jų klausimų. Pasirodė, kad Jezaus antrasis atėjimas buvo ateities dalykas. Ką jie buvo dabar

matę, buvo tikrasis Jezaus nuėjimas apie kurį jis buvo pasakojęs jiems. Dabar jie žinojo, kad visi gražieji Dievo pažadai apie karalystę ir jos palaiminimus jiems ir visai žmonijai, turėjo laukti iki sugrįžimui “to paties Jezaus,” nes jis turėjo taippat ateiti, kaip jie matė jį nueinant.

Taip, Jezus buvo palikęs savo mokytočius! Nuo to laiko iki amžiaus pabaigai kiekvienas tikras Krikščionis su pasiilgimu laukė jo sugrįžimo ir išsipildymo visų garbingų pažadų, kurie buvo likę neįvykdyti tuo laiku, kuriuo Jezus užžengė dangun. Jis buvo pažadėtasai žemės Karalius, bet pirma jis turėjo numirti—“atiduoti savo gyvybę kaip atpirkimą už daugelį.” (Mato 20:28) Jis buvo Dievo paskirtasis Izraėlio ir viso pasaulio Išgelbėtojas, bet tasai išgelbėjimas turėjo įvykti jo antrojo atsilankymo metu. Todel tinkamam laikui atėjus numirti už nusidėjėlius, religiškieji Izraėlio vadai sušuko: “Šalin, ant kryžiaus jį!” Per pranašą Dievas buvožadėjęs duoti Jezui tautas kaip paveldėjimą, ir tolimiausius žemės kraštus kaip nuosavybę, bet dar nebuvo laikas valdyti tautas. (Psal. 2:8) Jezus buvo siųstas gydyti ligonis ir prikelti numirusius. Jis pagydė kaikuriuos iš sergančiųjų jo dienose ir pabudino kaikuriuos iš mirties miego, bet jam mirus pagal Raštą už nusidėjėlius, jo persekiojai manė, kad jiems pavyko sutrukdyti jo darbą ir kad tas, kurs gelbėjo kitiems, nebegalėjo pats savęs išgelbėti.

Ištikrųjų, pranašystėse apie Mesiją buvo pra-

našaujama apie daug tokių darbų, kurių Jezus neatliko. Jose buvo žadama daug palaiminimų, kurių Jezus neįvykdė. Todėl nekeista, kad jo pasekėjai dideliu susidomėjimu laukia jo sugrįžimo. Del tos tai priežasties antrasis Kristaus atėjimas yra taip labai svarbus Biblijos mokslas.

Moderniškos bažnyčios didžiumoje ignoruoja šį Dievo Žodžio mokinimą, kuris tikrybėje yra viltimi abiejų, tikrosios bažnyčios ir pasaulio. Jie nebelaukia Kristaus atėjimo kaipo žmonių problemų išsprendimo. Velyk, jie susijungė su pasaulio gudruoliais ir savimi-pasitikinčiais, ir su jais bendradarbiaudami stengiasi išrasti įvairiausius žmonių patiektus vaistus pasaulio negalėms gydyti. Jie nebetiki, kad dangaus Dievas, visatos Sutvertojas, kada nors ims tvarkyti žmonių reikalus ir sustabdys jų padūkimą; velyk jie tvirtina, kad visi geri dalykai, kokių žmonija kada nors gaus, ateis jų pastangų dėka.

Iš antros gi pusės, Fundamentalistai dar tebetiki į Jezaus antrąjį atėjimą, bet jų išmanymas ką tikrybėje reikš jo atėjimas ant žemės gyvenantiems žmonėms, nepatiekia jokios tikros vilties. Šitie, taip vadinami "tiesa tikiai," mano kad žemė bus sudeginta ugnimi ir kad tuo pasibaigs viltis visų, išskyrus tikinčiuosius. Kiti gi tiki, kad jo atėjimas įsteigs tūkstantį metų malonės delei tų, kurie tebėra gyvi, bet tvirtina, kad tūkstančiui metų pasibaigus, visa, kas yra po saule, turės būti sunaikinta.

Nors ir Fundamentalistai turi įvairių nuomonių

apie tai, kas atsitiks po Kristaus atėjimo, jie visi sutinka, kad jis ateis kūnu, su žaizdomis rankose, kojose ir šone, ir bus laikomas padangėje taip, kad kiekviena visų tuomet ant žemės gyvenančių žmonių akis matys jį ir delto žinos, kad jis atėjo.

Mes paminėjome šitas įvairias pažvalgas ir įsitikinimus vien delto, kad atspausti mintyse faktą, kad antrasis Kristaus atėjimas, kaip apie jį rašoma Biblijoje, yra netiktai skirtingas nuo visų šitų pažvalgų, bet yra daug protingesnis ir suprantamesnis ne kaip kuri nors jų pažvalga. Praėjusiuose tamsybės amžiuose nebuvo galima kaltinti ką nors delei laikymosi tokių nuomonių apie Kristaus sugrįžimą, kurios mūsų dienų padaugėjusio žinojimo šviesoje, pasirodo nesutinkančiomis su Bibliją.

Dievo plane aiškiai pasakyta, kad Kristus turi sugrįžti. Pats Jezus žadėjo vėl ateiti. Panašiai tikėjo ir skelbė visi jo apaštalai ir mokytiniai. Jo sugrįžimas yra taip svarbi dieviškojo plano dalis, kad be jo atėjimo, žmonijos padermės sutvėrimas būtų buvęs veltas darbas. Del tos priežasties nebeleiskime praėjusių amžių klaidoms ir nesąmonėms dabar mus trukdyti; velyk įsigilinkime į tuos dalykus ir patirsime, kad Dievo Žodis rašo apie tai labai aiškiai ir suprantamai.

Besiartinant prie šito dalyko ištyrimo yra svarbu žinoti, kad Tas, kurs sugrįžta ant žemės įkurti ilgai žadėtąją teisybės karalystę, nėra žmoginė esybė, nė nereikia manyti, kad mes matysime Jį tokiu. Yra tai aukštai išaukštintasai Jezus, Tas, kuriam po

prikėlimo iš numirusių buvo suteikta prigimtis ir garbė daug aukštesnė už angelus ir kunigaikštystes ir valdžias ir už kiekvieną vardą, kuris yra minimas. Dabar Jezus yra "tikrasis Tėvo asmens paveikslas," ir delto gyvena nė vieno žmogaus neprieinamoje šviesoje, kurio joks žmogus nematė ir negali matyti. (Žyd. 1:3; 1 Tim. 6:16) Tai sutinka su tuo, ką Jezus pasakė į savo mokytojus tada, kai jis, trumpai pirm jo prikallimo ant kryžiaus, aiškino, kad už valandėlės pasaulio žmonija jo daugiau nebematys. —Jono 14:19.

Žinokime tat, kad sugrįžti turi dieviškasis Kristus. Tai turime neužmiršti, kuomet tyrinėjame pranašystes, liečiančias šį stebėtiną Dievo plane pažymėtąjį įvykį, teikiančią žmonijai išganymą ir atsteigimą. Kaip paties Dievo asmenybės ir veikmės negalime apibūdinti apribota kalba, koki buvo duota žmonėms; panašiai yra ir su dieviškuoju Kristumi, kuris po jo prisikėlimo buvo išaukštintas Suvvertojaus dešinėje. Mūsų mikčiuojančių liežuvių kalba yra apribota savo prasme, kalbant apie materialius daiktus tarp kurių mes gyvename ir savo jausmais galime matyti, paliesti, suuoti, paragauti ir girdėti. Kuomet gi tie žodžiai taikomi dvasiškiems ir nematomiems daiktams, ar delto keista, kad žmonės atėjo prie tokių įvairių ir tarpų savęs kovojančių išvadų apie tų dalykų reikšmę.

Per savo pranašą Dievas pasakė, kad Jo mintys yra tiek aukštesnės už mūsų mintis, kiek aukštesnis yra dangus nuo žemės. (Iza. 55:9) Kaip teisingi

šitie žodžiai! Delto buvo reikalinga, kad Dievas vartotų materialius daiktus, su kuriais mes esame susipažinę, atvaizdinimui savo minčių ir pagelbėjimui mums suprasti jas. Vieną tokių iliustracijų Jezus panaudojo sakydamas Nikodemui, kad tie, kurie yra gimę iš dvasios, gali ateiti ir nueiti kaip vėjas.—Jono 3: 8.

Šventasis Raštas aiškina, kad Jezus buvo gimęs iš dvasios po to, kai jis buvo prikeltas iš numirusiųjų, bet tai dar nereiškia, kad nuo to laiko visi jo judėšiai buvo panašūs į vėją. Tai yra tik iliustracija, gelbinti mums įsivaizdinti kokią galybę turi esantieji dvasiniame pasaulyje. Vėjas yra galingas, bet nematomas. Žmogus negali pasakyti iš kur jis ateina ir kur nueina; taip pat ir Jezus, po prisikėlimo iš numirusių, yra panašus į vėją toje prasmėje. Kaip jis pats aiškino, Jezus dabar turi visą galybę danguje ir žemėje. Jis yra žmonių akims nematomas, išskyrus tokius atsitikimus, kuriuose jis nori kitaip pasirodyti. Būdamas galingas ir nematomas, Jezus, savo čiaesumu, gali atlikti stebėtinus darbus, ir tuo pačiu laiku pasilikti nematomu.

Toki yra pamoka apie vėją, taikoma Jezui po to kai jis buvo “išnaujo gimęs” prisikėlimu. Bet tai yra tik vienas iš žodžiais pasakytų paveikslų, kokius patiekia Šventraštis gelbėdamas mums suprasti Jezaus antrojo atėjimo būdą ir pasekmes. Kuomet angelai pasakė nustebintiems mokytiniais, kurie matė Viešpatį įžengiantį į debesius, kad jis vėl ateis tokiu pat būdu, kaip jie matė jį nueinant, jų žodžiais buvo

nupieštas paveikslas, padedantis mums suprasti tai, kas yra žmogui beveik nesuprantama ir neišmanoma. Tiesa, kad jis turėjo "taip pat ateiti," bet ką tai reiškia? Jo nuėjimas buvo tylus ir nepastebėtas, išskiriant tik saujelę jo mokytinių. Debesys paėmė jį nuo jų akių.

Apaštalas Povilas painformuoja mus, kad Jezus turi ateiti "kaip vagis naktį." (1 Tesal. 5:2) Jis taipogi aiškina, kad Viešpats ateis su "šauksmu," su "arkangelo balsu" ir su "Dievo trimitu." (1 Tesal. 4:16) Gerai žinoma, kad vagys netrimituoja ir nešūkauja, taip ir Jezus netrimitavo kuomet jis atsiskyrė nuo savo mokytinių. Bet tokie pareiškimai nėra vieni kitiems priešingi, yra tai tik žodiniai paveikslai. gelbintys mūsų silpniems protams aiškiau suprasti kaikuriuos svarbius dalykus, liečiančius antrąjį Kristaus atėjimą ir ką tasai įvykis reikš visai žmonijai.

Mes žinome ką nors apie vagies atėjimą. Mes žinome ką nors apie trimitavimo tikslą. Mes esame susipažinę su paliepimų šauksmais. Mes esame šiek tiek susipažinę su debesiais ir žinome ką jie reiškia. Kuomet prie visų šitų prilyginimo prasmės pareiškimų pridėdame daugelias kitas Biblijos iliustracijas, liečiančias antrąjį Kristaus atėjimą, tuomet mes pradėdame suprasti, kad neturime laukti žmoginės esybės nužengimo iš žodinės prasmės debesų, uždegimo žemės ir apvertimo kalnų, bet velyk perversmų visuomenėje, vedančių žmoniją šalin nuo saumylumo ir neapykantos į meilę ir sąjausmą; šalin nuo karo ir naikinimo į ramybę ir kūrybą; šalin nuo ligų ir mir-

ties į sveikatają ir gyvenimą; šalin nuo laidotuvių apeigų į sugrįžimą gyveniman iš numirusių.

Kaip kurios nors tautos žmonės susipažįsta su valdžios permainą, ne matydami savo naująjį valdovą veidas į veidą, bet tuo kaip naujoji valdžia paliečia jų gyvenimą: panašiai ir pasaulio žmonija pagaliau “matys” Jėzų, ne literinėje prasmėje, bet turėdami įrodymų visaplinkui apie naudingas jo teisybės ir meilės valdžios pasekmes. Pranašas kalba apie Jėzų po jo antrojo atėjimo kaip apie “Viešpaties ranką,” kas reiškia įrankį per kurį bus įvykinti visi garbingi Jehovos nutarimai žmonijos naudai. Jis sako mums, kad ta “ranka” bus apreiškta visoms tautoms, ir kad “visi žemės kraštai matys mūsų Dievo išganymą.”— Izaio 52:10; 53:1-12.

“Dabar matau,” yra dažnai naudojamas pareiškimas, reiškias išmanymą. Šventraštis dažnai naudoja žodį “matys” tokioje pat prasmėje. Jei norime suderinti daugelį pranašingų pareiškimų, kalbančių apie Kristaus antrąjį atėjimą, tai yra svarbu laikyti omenyje šitą prasmę. “Viešpaties ranka,” kuri yra Jėzus, bus apreiškta visų tautų “akims,” bet čia terminas “akims” reiškia pažinimą. Panašiai ir tada kai angelai pasakė mokytiniam, kad jie “matys” Viešpatį sugrįžtant taippat kaip jis nuėjo, mes turime suprasti, kad ir tai reiškia pažinimą. Jis nuėjo į “debesį,” todėl Apreiškime 1:7 mes skaitome: “Štai jis ateina su debesimis; jį matys kiekviena akis.” Tokiu būdu literinis debesis, kuris paslėpė jį nuo mokytinių akių, buvo vaizdas simboliškų debesų, parodančių jo čia-

buvimą po jo sugrįžimo.

Kalbėdamas apie literinį matymą, Jezus pasakė į savo mokytinius: "Dar trumpą valandėlę, ir pasaulis manęs jau nebematys." (Jono 14: 19) Aišku tat, kad skaitydami, jog kiekviena akis jį matys, mes turime suprasti, kad tai reiškia pažinimą. Debesiai dažnai naudojami Šventraštyje kaipo žmogaus įnirtimo simboliai, ir delto pasaulis pagaliau pažins Kristaus sugrįžimą, ne matydamas jį kaipo žmogų, besilaikantį žodinės prasmės padangėje, bet pažindami jį iš debesų perversmų, kurie sunaikins "dabartinį piktą pasaulį" ir prirengs žemę įkūrimui jo karalystės. (Gal. 1:4) Taip įvyks pranašystė apie atėjimą "taippat," kurią angelai pasakė nustebintiems mokytiniams, bežiūrintiems į debesius, kurie buvo ką tik paslėpę Jezų nuo jų akių. Taigi Jezaus mokytiniai bus pirmieji, kurie pažins jo sugrįžimą, lygiai taip, kaip tada jo mokytiniai vieni tematė jį nueinant.

Didėjanti šių dienų šviesa parodė svarbų dalyką, liečiantį Kristaus sugrįžimą, nes buvo pastebėta tikroji prasmė graikų žodžio *parousia*, kuris dažnai naudojamas Naujajame Testamente kuomet kalbama apie Viešpaties sugrįžimą. Tasai žodis reiškia "čiabuvimą," o ne atėjimą. Tą patį žodį naudojo mokytiniai, kuomet jie prašė Jezaus ženklų apie jo sugrįžimą. Jų klausimas buvo: "Koks bus tavo čiabuvimo ženklas?" (Mat. 24:3) Tame pasirodo svarbus skirtumas supratime Jezaus atsakymo į mokytinių klausimą, nes tai reiškia, kad ženklai, kuriuos jis įvardino, pažymi jo čiabuvimą, o ne laiką jo atėjimo.

Jezus netik pasakē kokie bus daug iš jo *parousijos* arba antrojo čiabuvimo ženklų, bet dar paaiškino kaikiuriuos dalykus, liečiančius jo čiabuvimo būdą, ir ką turi manyti apie tai jo žmonės. Pavyzdžiui, jis patarė savo mokytiniams “budėti,” ir pasakē jiems, kad budėti reikia delto, kad taip darydami jie išanksto galės sužinoti apie jo sugrįžimo laiką. Tatai reiškia dar ir tą, kad tie, kurie nebudės, negalės pažinti Viešpaties sugrįžimą, ir delto jis bus čia jiems nežinant.

Jezus taip pat aiškino, kad jam sugrįžus, galėjo atsirasti neištikimas tarnas, tvirtinantis, kad jis neatėjo ir kad jis užtrunka. Taip mes matome, kad Jezaus antrojo čiaesumo faktas, negali būti ginčo dalyku jo pasekėjų tarpe. Tai reiškia, kad būdas, koku Krikščionys “matys” Jėzų jo antrajame atėjime ir pažins jo čiabuvimą pastebėję ką reiškia tų laikų ženklai. Jei būtų galima jį matyti padangėse savo prigimtomis akimis, tai jau niekas negalėtų užginčyti jo sugrįžimo fakto.

Jezaus paminėtų ženklų tarpe, kurie turėjo pažymėti jo antrojo čiabuvimo laiką, yra vienas, apie kurį rašoma kaip apie “didelio išgąščio tarp tautų delei smarkaus jūros ir bangų užimo; žmonės džiūs iš baimės, belaukdami to, kas turi užėiti ant viso pasaulio.” (Luko 21:25, 26) Aiškindamas šito ženklo smulkmenas, Jezus pasakē, kad tautų suspaudimas bus taip pavojingas, kad jei tos perversmų dienos nebūtų sutrumpintos, nė vienas kūnas nebūtų išgelbėtas. (Mato 24:21, 22) Trumpai pasakius, žymes-

nieji to ženkle įvykiai yra: tautų suspaudimas, išgąstis, ir gandas apie žmonijos rasės sunaikinimą. Visai negalima abejoti, kad tai yra labai tinkamas aprašymas įvykių, kokius esamoji karta dabar pergyvena, bet į ateitį žmonės žiūri dar didesniu išgąsčiu, kuomet jie bando įsivaizdinti kokių nelaimių gali susiaukti žmonijos padermė, panaudojant atominę energiją blogiems tikslams.

Apibūdinamas ši, ypatingą savo čiaesumo ženklą, Jezus citavo iš Daniėlio pranašystės, kurioje tasai senobinis Dievo tarnas pranašavo, kad bus tokių "suspaudimų laikas, kokio nebuvo nuo to laiko, kai tautos pradėjo būti." (Dan. 12: 1) Jezus aiškino, kad šitas suspaudimų laikas padarys "tautomis didelio išgąsčio," kuriuo atsižymės šio amžiaus pabaiga ir antrasis jo čiabuvimas. Kaikuriuos šio laiko suspaudimus Jezus pavadino "skausmų pradžia." (Mato 24: 8; Mork. 13: 8) Graikų žodis, kuris čia išverstas "skausmai," kalba apie gimdymo skausmus, kurie ateina staiga, bet su trumpomis pertraukomis.

Pranašas Izaijas ir Apaštalas Povilas kalbėjo apie tą patį dalyką. Povilas aiškina, kad naikinimas žmogaus padarytų įstaigų Viešpaties dienoje, bus panašus į skausmus nėščios ir gimdančios moteriškės. Gimdymo skausmai ateina su trumpomis pertraukomis arba "skausmų" palengvinimais. (Iza. 42: 13, 14; 1 Tesal. 5: 3) Patyrėme, kad tikrai tokiu pat būdu atėjo ant tautų didysis mūsų laikų suspaudimas. Pirma žymesnioji tų "skausmų" dalis prasidėjo 1914 metais. Antras pasaulinis karas, kuris buvo kovo-

jamas nuo 1939 iki 1945 metų, buvo kitas sunkus gimdymo skausmas.

Tik Dievo dvasios įkvepti rašytojai pirm devynioliką šimtmečių tegalėjo taip teisingai atspėti tai, kas dabar yra pavojinga tikrybė. Šiandien jau išjuokėjai nebegali pasakyti, kad mūsų dienų įvykiai yra tik istorijos atsikartojimas, nes ištikrųjų pasaulis dar niekad nebuvo gąsdinamas tokiu sunaikinimu, kokio dabar su išgąščiu laukia tie, kurie kalba arba girdi apie bakterijų kovą ir urmu panaudojamą atominės energijos arba taip vadinamos Hydrogen bombos, 1000 kartų stipresnės už atomine. Tai nauji ir negirdėti žmonijos gąsdinimai. Kilus dar kitam karui žmonės gali susilaukti neįmanomų baisenybių. Kok-sai gasdinantis vaizdas! Ar delto keista, kad žmonių širdys pripildytos išgąščiu? Ištikrųjų, kad vien tik žmogaus išmintis negalėjo taip teisingai atspėti ir nupasakoti šių laikų įvykius, ir tai pirm daugeliu šimtmečių.

Dar niekad nebuvo tokio išgąščio! Dar niekad nebuvo pasikėsینimo sunaikinti visą padermę! Jezus išpranašavo visus šituos įvykius, ir pasakė, kad jie pažymės jo čiabuvimo laiką. Čia turime dvi svarbias mums skirtas pamokas. Iš to mes turime išmokti pilno ir nesvyruojančio pasitikėjimo Biblijos įkvėpimu, nes tai yra tikras Dievo Žodis; be to, tai turi suteikti mums didelio džiaugsmo net ir tuomet, kuomet pasaulis yra pilnas nuliūdimo ir kuomet visam pasauliui gresia pavojus. Mes turime džiaugtis delto, kad Dievo išgelbėjimas arti, kad ramybė žemėje,

kurią įsteigs Ramybės Kunigaikštis, netolimoje ateityje, pasidarys tikrybė.

Kuomet mokytiniai statė Jezui klausimą, "Ar šiuo laiku tu sugrąžinsi karalystę Izraėliui?" Jo atsiliepimas buvo toks: "Ne jūsų dalykas yra žinoti laikus ir valandas." Jo atsakymas buvo panašus į jo pirmesnę patarimą jo pasekėjams, kad jie turi "būdėti," nes tik tokiu būdu jie tegalės pažinti tą laiką, kuomet jis ateis. Už trumpos valandėlės po to, kai Jezus buvo davęs savo mokytiniams šituos paskutinius patarimo žodžius, jis pranyko debesyje, ir angelas aiškino, kad jis vėl "taip pat ateis." Ištikrųjų, dabar mes galime matyti išpranašautuosius simboliškus tamsybės audros debesius, gąsdinančius visą išgąščio ir suspaudimų apimtajį pasaulį, tiesiog taip, kaip buvo apie tai pranašaujama. Iki šiol tik budėtojai tegalėjo suprasti ką šitie įvykiai reiškia. Delto jie džiaugiasi, ne iš pasaulio suspaudimų, bet, velyk delto, kad galas visų suspaudimų yra arti.

Jezus pasakė į savo mokytinius: "Tiems gi dalykams pradėjus įvykti, pažvelgkite aukštyn ir pakelkite savo galvas, nes jūsų atpirkimas (išgelbėjimas) artinasi." (Luko 21:28) Tikrųjų Viešpaties mokytinių išgelbėjimas reiškia jų išaukštinimą pirmame prisikėlime gyventi ir karaliauti su juo jo karalystėje per tūkstantį metų. (Apr. 20:4, 6) Jie bus jam panašūs, matys jį kaip jis yra ir dalyvaus jo garbėje. Jų išgelbėjimas pažymės artumą gyvybę-duodančių palaiminimų visai žmonijai; ne dangiškus palaiminimus, bet laimingą amžinąjį gyvenimą atsteigtame

rojuje, čia pat ant šios žemės.

Tokio ramybės ir džiaugsmo ir gyvenimo saulėtekio pasaulis dabar išsiilgsta ir laukia. Iki šiol dar pasaulis teturi mažai tikros vilties apie tos saulės užtekėjimą. Bet taip kaip naturalė saulė užteka, neatsižvelgdama į tai, kas yra pabudęs ir mato jos užtekėjimą, ir nežiūrint to, kiek mažai arba daug laukia jos pasirodymo, taip ir Dievo sugrįžusios malonės saulėtekis žmonių naudai ir palaiminimui yra tikrų tikriausias.

V

"Atgaivinimo Laikai"

"Todel darykite atgailą ir grįžkitės, kad jūsų nuodėmės būtų išdildytos, kad ateitų nuo Viešpaties veido atgaivinimo laikai ir kad jis siųstų jums apskelbtąjį Jėzų Kristų, kurį turėjo paimti dangus iki visų dalykų atnaujinimui, apie ką yra kalbėjęs Dievas nuo amžių visų savo šventųjų pranašų burna."—AP. DARB. 3: 19-21.

DEŠIMTS dienų po to kai mažas pulkelis ištikimų mokytinių stovėjo bežiūrėdami į dangų ir besistebėdami įvykiu, koku jų mylimasis Viešpats buvo kūnu paimtas iš jų tarpo ir pranyko debesiuose, jie buvo nustebinti kitu stebuklingu pasirodymu. Buvo tai Sekminių diena, ir jiems belaukiant ir besimeldžiant viršutiniame kambary Jeruzalėje, jų tarpe apsireiškė pati Dievo galybė. Tai buvo jiems duotasis Jėzaus pažadas, ir tam pažadui įvykus, jų protai buvo apšviesti ir dabar jie galėjo daugiau ką suprasti apie būsimus dalykus ir apie tai, kas turėjo įvykti sulyg dieviškuoju planu arba nutarimu.

Dar prieš Sekmines jie buvo įsitikinę, kad jų Viešpats turėjo sugrįžti. Angelas buvo pasakęs, kad

"tas pats Jezus taip pat ateis," kaip jie matė jį užžengiant į dangų. Bet tik po Šventosios dvasios gavimo per Sekmines, jie tepradėjo suprasti ką tikrybėje reiškia jo sugrįžimas. Jų tikėjimas buvo pajudintas tokiu staigiu ir netikėtu jų Viešpaties tarnavimo pasibaigimu, ir tai atsitiko pirma ne kaip galėjo įvykti daug Dievo pažadų apie Mesijo darbą.

Bet po Sekminių jie jau nebeturėjo abejonių; nes dabar jie žinojo kad Mesijas turėjo vėl ateiti. Dangus buvo paėmęs jį ir turėjo laikyti jį, ne ant visados, o tik "iki visų dalykų atnaujinimui, apie ką Dievas yra kalbėjęs visų savo šventųjų pranašų burna, nuo pasaulio prasidejimo." Taip, visa, kas buvo pranašų apskelbta apie Mesijo darbo didumą, dar turėjo įvykti.

Petras pasakė, kad atgaivinimo laikai turi ateiti nuo "Viešpaties veido." Toksai pareiškimas yra paprastas Rytų šalių gyventojų figūros kalboje, nes veidas reiškia asmens draugiškumą arba malonę; nusigrėžimas gi simbolizuoja neprietelystę arba neprielankumą. Tasai simbolis pasirodo daugelio vietose Šventraštyje. Senobinis Izraelio įstatymdavis rašė: "Viešpats teparodo tau savo veidą. . . . Viešpats teduoda tau ramybės."—4 Mozės 6: 25, 26.

Petro pareiškimas, kad atgaivinimo laikai turi "ateiti nuo Viešpaties veido," yra panašus pasakymui, kad Dievas parodys savo veido šviesą savo žmonėms ir suteiks jiems ramybės. Apaštalas aiškina, kad tai bus įvykinta "siunčiant Jėzų Kristų," ir čia nurodoma į jo antrąjį atėjimą. Šitas jo pareiškimas

yra daug reiškias ir siekia labai toli, ir jame įtarpinamas visas dieviškasis planas, liečiantis žmogaus sutvėrimą, ir tasai planas siekia nuo tvėrimo laikų, nuo kurių jau praėjo daugiau kai šeši tūkstančiai metų, iki žmogaus atsteigimui ir padarymui jo žemės karaliumi, kaip Sutvertojaus buvo originaliai sumanyta.

Pritaikydami šį reikšmingą Apaštalo naudotąjį simbolį, mes matome, kad Dievas nugrėžė savo veidą nuo žmogaus, delto kad jis prasižengė prieš dieviškąjį įstatymą. Pranašas Dovidas pasakė apie Dievą: “Jo maloningume gyvenimas: Verksmas gali tęstis per naktį, o rytmetį linksmybė.” (Psal. 30:6) Jei Dievo maloningume randamas gyvenimas, tai kitoje pusėje, Jo ~~A~~malonėje, yra mirtis. Taip ir atsitiko tada kai Dievas nebeleido savo veidui šviesti ant žmoginių sutvėrimų, bet atkreipė savo nugarą į žmogų, pasekmės buvo mirtis.

Su mirtimi atėjo ligos, skausmai, sielvartai ir verkimas. Ir kaip pranašo pasakyta verksmas tęsėsi per ilgąją nuodėmės ir mirties naktį. Ir kaip labai tamsi buvo ta naktis! Šviesa ir šiluma, kokią patyrė tik tie, ant kurių Dievas leido šviesti savo veido šviesai, pamatė ir pažino tik ne daugelis, kurie, amžiams praslinkant tikėjo ir jieškojo Viešpaties, ir tiems jis apreiškė savo paslėptąjį planą.

Taip, tai buvo tamsi, nelinksma ir liūdna naktis. Joje pasižymėjo šaltoji žmogaus nuodėmė ir saumylumas, ir ji pasidarė liūdna delei kenčiančių ir mirštančių vaitojimo. Trumpas mirštančio žmogaus vargingas gyvenimas paprastai buvo dar labiau

apsunkintas didelios baimės slogučiu, manant, kad nelengvas šios dienos likimas gali virsti amžinomis baisenybėmis rytoj. Kaip gražiai Jobas pasakė apie tai tardamas: "Žmogus, gimęs iš moteriškės, gyvena trumpą laiką ir yra pilnas daugelio nelaimių."— Jobo 14:1.

Kartumas, kokio žmogus susilaukė po nusidėjimo, neturėjo pasilikti amžinai. "Džiaugsmas ateina rytmetyje," rašė Dovidas. Jei tat pašalinimas Dievo maloningumo užtraukė ant žmogaus padermės tamsybės ūkanas, aptamsinančias jos ramybę ir laimę, tai išaušimas ryto, reiškia sugražinimą to paties maloningumo. Ir tai tikrai yra ką Petras reiškė sakydamas, kad "atgaivinimo laikai ateis nuo Viešpaties veido." Dievas atkreips savo veidą į visą žmonių ir apšvies ją savo veido šviesumu. Toji šviesa išblaškys pasaulio verkimo nakties ūkanas ir jo veido šviesa atgaivins ir palaimins visus, kurie anoje dieviškos malonės dienoje priims siūlomąją Dievo malonę, ir klausys visoje žemėje veikiančios Dievo karalystės įstatymų.

"Atgaivinimo laikai," kaip reikšmingi yra šitie žodžiai! Nuodėmės ir mirties tyrai buvo tiek pat sausi, kiek tamsi buvo ta naktis. Dovidas vadina ją "mirties ūksmės slėniu." Beveik visuomet žemėje vyravo bado sąlygos, ne būtinai neturėjimas literinės duonos, bet trūko visų tų elementų, kuriais gaunama ramybė, džiaugsmas, sveikata ir gyvenimas. Pranašas kalba apie badą žemėje "Viešpaties žodžio girdėti." (Amoso 8:11) Kaip teisingi šie žodžiai ir kaip

labai žmonės nukentėjo, delto, kad nepažino Dievo! Kadangi žmogus buvo sutvertas į Dievo paveikslą, delto pati jo prigimtis verčia jį reikalauti kokio nors žinojimo apie savo gyvenimą ir savo amžiną likimą.

Graibydamiems tamsoje ir besistengdamas surasti sau vieną kitą suraminimo žodį, kokį nors užtikrinimą, kad kada nors ir kur nors, atsiras laimingas rytojus ir išgelbėjimas iš visų netikrumų ir nelaimių, ir ilgai to belaukdamas, žmogus griebėsi už klaidomis ir prietarais užnuodyto vandens ir atsigėręs pasijuto, kad vietoj atsigaitinimo, jo mintys buvo pripildytos klajojimais, kurie kankina jį per visas jo nelaimingo gyvenimo dienas. Šetonas, didysis suvedžiotojas, visada buvo gatavai pasirengęs įteikti neatsargiems kurią nors iš savo maišatienių; ir tai jis daro norėdamas užnuodyti žmogaus mintis, kad jos sukiltų prieš meilės Dievą.

Kurie buvo taip apsvaiginti užnuodijančiais pamokslais, tie jau nebegali sveikai protauti. Jie pasidarė lyg akli ir nebemato logikos ir nebegirdi griausmingo Biblijos balso, tikrinančio, kad "Dievas yra meilė." Nors Biblija aiškiausiai sako, kad nuodėmės alga yra mirtis, vistiek tie, kurių mintys buvo užnuodytos Šetono melagystėmis, tvirtina, kad amžinos kančios, o ne mirtis, esanti bausmė už nuodėmę. Jieškokime, kur mes norime, ar tai pagonijoje ar krikščionijoje, ir patirsime, kad, išskiriant tik nedaugelį atsitikimų, pastangos artintis į Dievą ir suprasti Jo tikslus, yra varžomos ir trukdomos klaidinančiomis svajonėmis ir teorijomis, kurios gašdina

žmonių širdis ir aptamsina jų akis, kad nepažintų tikrojo ir vienatinio Dievo, dangaus ir žemės Sutvertoto. Ištikrųjų žemėje yra badas išgirsti Dievo Žodį!

Bado sąlygos pasirodydavo ir tebepasirodo taip pat ir kituose atvėjuose. Trūko visų tų dalykų, kurie padaro gyvenimą tikrai laimingą. Net ir materialiuose dalykuose, kaip maža žmonijos dalis kuriuo nors savo vargingo gyvenimo laiku, turėjo užtektinai maisto, tinkamos prieglaudos ir tinkamų drabužių apsivilkimui! Net ir šiose Suvienytose Valstijose, kuriose gyvenimo sąlygos abelnai yra geresnės negu kurioje nors kitoje pasaulio šalyje, kai-kur yra labai blogos. Kitose gi žemės dalyse nesukaitomiems milijonams trūksta paprastų gyvenimo reikmenų.

Visuomet pasaulyje stigdavo kaikurių dalykų, kad ir ne medžiaginių, bet vistiek reikalingų palaiškymui žmogaus gerbuvio ir laimės. Pasaulis buvo labai pristižęs to, kas praverčia ramybei ir gerai valiai! Ir kaip nelaimingas buvo pasaulis be šitų dalykų. Iš visų istorijoje parašytų tūkstančių metų, tik keli jų tebuvo liوسي nuo karo pavojaus. Buvo taip pat ir kitų kovų, kuriose nedalyvavo tautos. Būdavo draugijų kovų, ir šeimynų kovų. O blogiausia iš visų buvo neturėjimas ramybės žmonių širdyse, ir šito trūkumo negalima atitaisyti, kol žmogus yra atsiskyręs nuo savo Sutvertotojo.

Nežiūrint kur mes jieškosime ir kaip mes nagrinėsime, vistiek pasirodys, kad žmogaus prityrimai per visus amžius buvo "trūkumas," "troškimas," ir "naikinimas." Ištremtas iš Edeno ir praradęs savo

valdžią, žmogus pasijuto esąs klajūnu sausoje ir išdžiuvusioje žemėje. Kaip labai daug paguodos suteikia žmogui pažadas, kad "sausas šalis," bus paversta į "linksmybės vietą," ir "apleista ir nepereinama šalis linksminsis, tyruma džiaugsis ir žydės kaip rožė."—Iza. 35: 1, 2.

Kai kas gali paklausti, kaip galima įvykinti tokią didelę permainą? Apaštalas atsako: "Atgaivinimo laikai ateis nuo Viešpaties čiaesumo." Ir kaip didis bus tasai atgaivinimas, kuomet, išbuvęs per šešius tūkstančius metų tyruose, nebematydamas savo Tvėrėjo veido, žmogus ir vėl patirs džiaugsmo apstumą, nes išnaujo bus atkreiptas į jį palinksminantis Dievo veidas.

"Atgaivinimo laikai!" Kokie malonūs ir palinksminantys žodžiai. Be to atgaivinimo žmonijos padermė būtų galutinai išnykusi; nes Dievo malonės praradimu atėjęs badas, būtų apkrėtęs visus pražutinga mirties liga. Protinis ir fizinis skurdas būtų kas kart aršiau užpuolęs mirštančią padermę. Bet ačių Dievui už užtikrinimą, kad Jis atgręš į žmones savo veidą ir kad tuo jie bus atgaivinti ir palaiminti.

Jie bus atgaivinti tikru pažinimu Jo ir Jo plano, teikiančiu žmonijai amžinojo gyvenimo ir laimės. Jie bus atgaivinti užtikrinimu jiems ekonomiško saugumo ir pasotrinimo sielos ir kūno. Jie bus atgaivinti protiška ir kūniška sveikata. Žmogus pasidarys taip sveikas ir pilnas gyvumo, kad visokios ligos, net ir senatvė, pasidarys tik tamsios praeities atsiminimais; nes "mirties daugiau nebebus."—Apr. 21: 4.

Joks žodinis paveikslas nėra ganėtinai pilnai apibūdinti skirtumą tarp žmogaus prityrimų per tą laiką, kuriuo Dievo malonė buvo pašalinta nuo jo, ir netolimos ateities arba to laiko, kuriuo Sutvertojas ir vėl atkreips savo veidą į nupuolusią žmoniją, atgaivindamas kiekvieną savo maloningumu. Skirtumas tarp šitų dviejų laikų yra taip didelis, kaip naktis skiriasi nuo dienos. Nors ir mes stengėmės prisiminti apie visus bloguosius praeityje įvykčius ir dabar įvykstančius darbus, ir bandėme sulyginti juos su auštančios Kristaus dienos linksmybėmis, vistiek gal mes dar pilnai neįsivaizdinome ką reiškia "atgaivinimo laikai," kurie ateis nuo Viešpaties veido į skurstantį ir suvargusį pasaulį.

Taigi norėdamas atvaizduoti mūsų mintims ką nors daugiau apie tų laikų džiaugsmo pilnumą, kokį žmonija gaus tada kai Dievas apšvies ją savo veido šviesumu, Šventraštis panaudoja kitą simbolį, sulygindamas mirštančios žmonijos tyrumos ir badavimo sąlygas su Dievo malonės gausumu, kuomet Dievo pažinimas, sveikata ir gyvenimas plūs į žmoniją kaip didžiausia upė "iš Dievo ir Avinėlio sosto." (Apr. 22:1) Net ir toks puikus prilyginimo prasmės apibūdinimas negali pilnai išreikšti ką Apaštalas Petras reiškė, kalbėdamas apie "atgaivinimo laikus . . . nuo Viešpaties veido."

Tai yra taip aukšta ir garbinga tiesa, kurios mes negalime nė apibūdinti nė pilnai suprasti. Vienok, nėra tai kas nors slaptinga, nėra tai joki svajonė arba įsivaizdinimas, arba žmogui nepasiekiami dalykai;

yra tai įvykdymas Dievo pažadų atsteigti žmonijos padermę į tobulą gyvenimą čia ant žemės, bet mūsų netobuli protai negali pilnai išmanyti ką reiškia žmoginis tobulumas ir ramybė su Dievu.

Taip, tai yra ką Petras reiškė. Jis tai vadina "visų dalykų atnaujinimu," arba sugražinimu žmogui Dievo maloningumo. Jezus atėjo "jieškoti ir išgelbėti," pražuvusius. Jezaus pirmas atsilankymas ant žemės prirengė kelią žmogaus sugrįžimui pas Dievą; jo gi antruoju atsilankymu bus aktualiai įvykdytas atsteigimas arba atnaujinimas visų išpranašautų dalykų. Kiekvienas pranašas dalyvavo garbingoje vilties ir paguodos giesmėje, nes kiekvienas jų skelbė Dievo prisirengimą atgaivinti ir palaiminti tuos, kurie išgirs ir tikės.

Mozė rašė apie Dievo pažadėjimą Abraomui, kad per jo ainiją turės būti palaimintos visos žemės giminės. Jis taip pat pranašavo, kad Dievas pažadins pranašą, panašų į jį, bet didesni, ir kad tasai pranašas suteiks gyvybės žmonėms. Petras cituoja šią pranašystę ir pritaiko ją atsteigimo darbui, kuris seka po Kristaus antrojo atėjimo.

Dovidas pranašavo apie ateinančią teisybės karalystę ir rašė apie gausius jos palaiminimus.

Izaijas pranašavo apie laiką, kuriuo mirtis bus nugalėjimo praryta, ir kuriuo Dievas nušluostys ašaras nuo visų veidų. Jis taipogi pranašavo, kad tuose "atgaivinimo laikuose" žmonės statys namus ir juose gyvens, sodins vynuogynus ir valgys jų vaisius.

Jeremijas rašė apie didelę permainą, kokios žmonija susilauks "atgaivinimo laikuose." Jis aiškina, kad tuomet vyrai ir moterys daugiau nebemirs dėl paveldėtų nuodėmių ir silpnybių. Jo pasakyta, kad žmonės tuomet nebesakys: "Tėvai valgė rūgščių vynuogių ir vaikų dantys atšipo."—Jerem. 31:29.

Ezekiėlis tikrina mums, kad abudu, žydai ir pagonai, bus atsteigti į gyvenimą ir "grįš į savo senąjį stovį,"—į tobulybę, kokioje pradiniai buvo Adomas.—Ezek. 16:53-63.

Daniėlis rašo apie Mesijinės karalystės pastovumą, ir sako, kad tie, kurie miega žemės dulkėse, bus pabudinti.—Dan. 2:44; 12:2.

Ozeas tvirtina, kad Dievas slogins mirtį iki tol, kol nebus paleisti visi jos kaliniai, ir kad pagaliau pati mirtis bus sunaikinta.—Ozeas 13:14.

Abadijas aiškina, kad po Dievo karalystės įkūrimo žemėje, "išganytojai" žengs į Siono Kalną. (Abad. 21) Jėzus yra didysis žmonių Išganytojas, ir su juo bus tie, kurie kentėjo ir mirė su juo Krikščionių gadynės bėgyje.

Jobas buvo vienas iš Dievo pranašų. Visi jo gyvenimo prityrimai buvo vaizdai, parodantys kaip Dievas pasielgia su visą žmoniją. Jobas buvo ištikimas Dievo tarnas, bet dieviškoji išmintis leido nelaimės ateiti ant jo, lygiai taip, kaip Dievas leido blogui varginti visą žmoniją, Bet pagaliau Dievas pradėjo ginti Jobą. Jam buvo sugražinta jo sveikata, palaiminimai ir turtai, panašūs tiems, kokius jis buvo praradęs. Tuomet jis pasakė apie Dievą: "Mano

ausis girdėjo kalbant apie tave, dabar gi mano akis mato tave.”—Jobo 42:5.

“Matyti” Dievą bus labai gaivinantis žmogaus prityrimas, tada kai per sugrižusį Kristų, Dievo maloningumas bus sugražintas žmonijos padermei. Iš visų milijonų žmonių, kurie gyveno ir mirė, bus randama nedaug tokių, kurie nebuvo “savo ausimis girdėję” apie Dievą. Jo vardas buvo minimas milijonų lūpomis, nors ir Jis buvo nedaugelių širdyse. Jie negalės Jo “pamatyti” kolei Jis neatgręs į juos savo veidą ir kol jie nepalygins jiems suteiktąjį Dievo gerumą su blogu, kurs slogino juos iki mirties. Net ir Jobas tuokart pamatys Dievą daug aiškiau, negu buvo galima matyti Jį mirties viešpatavimo laikuose.

Kuomet jis buvo sunkių nelaimių prislėgtas, Jobas prašė Dievo, kad leistų jam užmigti mirties miegu iki kol praeis Dievo nemaloningumo laikas. Jobas norėjo numirti delto, kad jis tikėjo, kad ateis laikas, kuomet Dievas atkreips savo veidą į žmones, ir kad tuomet mirusieji bus atsteigti gyveniman ir atgaivinti Jo veido maloningumu. “Tu šauksi mane ir aš atsakysiu tau,” pasakė pranašas, “savo rankų darbui paduosi dešinę.” (Jobo 14:15) Taip, žmogus yra Dievo sutvėrimas, Jo rankų darbas. Žmogus buvo nupuolęs nuo savo pradinės tobulybės, bet Dievo darbas sutveriant jį nebuvo veltas. Jis ir vėl turės progos gyventi! Žmoginis, nesibaigiantis ir tobulas gyvenimas yra jo amžinasis likimas.

Vienas iš gražiausių žodinių Biblijos paveikslų

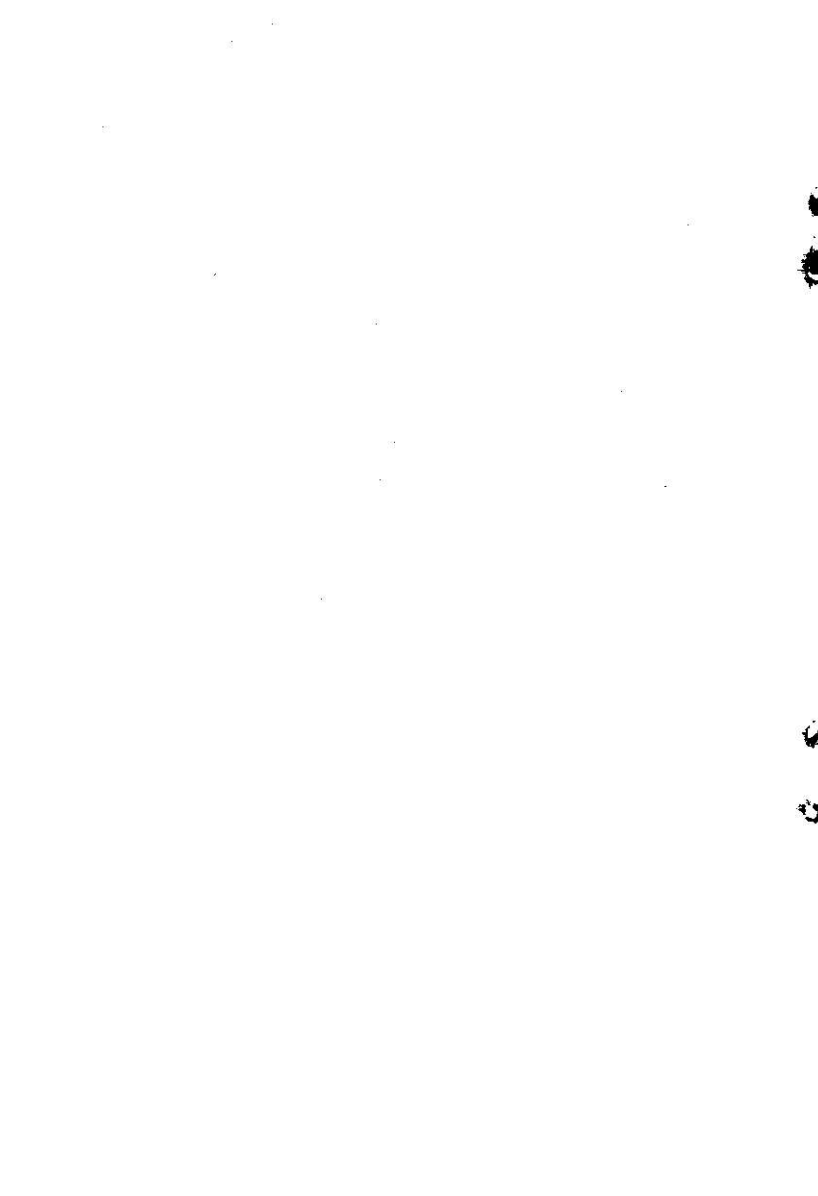
apie atsteigimo laikus, yra tas, kurį nupiešė pranašas Malakijas. Jis prilygina Kristaus sugrįžimą prie saulės, "Teisybės Saulės." Pranašo pasakyta, kad šitai "Saulėi" užtekėjus, bus "gydymas po jos sparnais." (Mal. 4:2) Čia saulės spinduliai sulyginami su dideliais sparnais su kuriais ji kyla aukštyn, ir šitų spindulių ūksmėje bus randama sveikata ir "gydymas." Šitos "Saulės" užtekėjimas išblaškys ilgosios nuodėmės ir verkimo nakties miglas ir ūkanas, kuriose žmonija klaidžiojo bevaikštinėdama plačiuoju keliu, vedančiu į sunaikinimą.

Malakijas aiškina, kad "jums, kurie bijote (gerbiate) mano vardo, užtekės teisybės Saulė." Šitie pranašo žodžiai sutinka su Petro patarimu kuomet jis pasakė: "Todel darykite atgailą ir grįžkitės, kad jūsų nuodėmės būtų išdildytos, kad ateitų nuo Viešpaties veido atgaivinimo laikai." (Ap. Darb. 3:19, 20) Nereikia bandyti klaidingai aiškinti vieną ar kitą iš anų dviejų pareiškimų ir taikyti Dievo malonę tik tiems, kurie šiame gyvenime daro atgailą ir priima Kristų. Jie, vienok, parodo, kad tie, kuriems buvo suteiktas palaimintas Dievo plano pažinimas, ir kurie taip pilnai sutinka su teisybės dėsniais, kad jie išsiilgdami laukia Kristaus karalystės, bus pirmieji tarp tų, kuriems bus suteikti tos karalystės palaiminimai. Dievo gerumas veda į atgailą, sako apaštalas; ir jei mūsų suakmenėjusios širdys bus ištirpytos Dievo meilės karščiu, tai mes norėsime būti santaikoje su Juo ir uoliai stengsimės vykinti Jo valią.

Mūsų netobulų protų apsklembimas neleidžia mums pilnai įsivaizdinti būsimąjį atsteigimo darbą. Tam darbui skirtasis laikas yra vienas iš svarbių elementų apsvaistymui. Mes esame taip įpratę manyti savaip, žiūrėdami į mūsų trumpą gyvenimo laiką, kad beveik visi esame palinkę manyti, kad ir Dievo pažadai turės būti skubuočiai įvykdyti. Aktualiai gi, žmonių atgaivinimui ir sugražinimui į Dievo malonę, Jo plane yra paskirtas pilnas tūkstantis metų.

Tada kai “Teisybės Saulės” spinduliai pradės rodytis, kurie norės jais pasinaudoti, bus palaiminti ir nebeturės daugiau numirti. Tinkamu laiku prasidės mirusiųjų pabudinimas. Karalystės darbas tęsis per ištisą tūkstantį metų. Galutinas visų tamsybės rūkų išblaškymas ir visų tyrumos sąlygų padarymas vaisingomis ir gausiomis, bus pasiektas tik Teisybės Saulės šildymo ir gydymo pabaigoj.

Reikės visos tūkstantmetinės Kristaus čiabuvi-mo “dienos,” pakol visi tamsieji žemės kampai ir žmonių mintys ir širdys ir kūnai bus pasiekti ir palaiminti bei atgaivinti. Bet ir tuomet gyvybę-duodančios “Teisybės Saulės” spinduliai teiks amžinų palaimų tik tiems, kurie atsilieps parodydami tikėjimą ir meilingą paklusnumą. Kurie gi uždaro savo minčių ir širdžių duris ties šitą šviesą, nenori atsilipti ir klausyti dieviškos valios, kuri buvo jiems apreikšta, tie “bus išnaikinti iš tautos tarpo.” (Ap. Darb. 3:23) Visiems gi kitiems “ateis nuo Viešpaties veido atgaivinimo laikai.”

VI

Ženklas Danguje

“Tuomet pasirodys danguje Žmogaus Sūnaus ženklas, ir tuomet visos žemės giminės raudos.”

MATO 24:30.

PENKIAS dienas pirm Jezaus nukryžiojimo jis įėjo į Jeruzalę ant asilės ir buvo savo pasekėjų apskelbtas karaliumi. Didelės minios šaukė: “Osanna Dovo sūnui! (Mato 21:9) Po šito triumfuojančio įžengimo į miestą, Karalius Jezus aplankė bažnyčią ir parodė savo karališką valdžią, išvarydamas iš jos pinigų mainininkus. Neabejotina, kad tai labai sujudino jo mokytinius, nes tuose pripyrimuose jie matė tai, kas atrodė įtikrinančiais priparodymais, kad Tas, į kurį jie buvo įsitikinę ir kurį jie sekė, tikėdami, kad jis buvo atėjęs būti Izraėlio ir viso pasaulio Karaliumi, veikia turėjo pradėti savo karaliavimą. Šitas persitikrinimas buvo jiems labai svarbus delto, kad tiems, kurie buvo jam ištikimi, jis buvo žadėjęs duoti progos karaliauti su juo.

Tą dieną Jezus pasiliko bažnyčioje ir pasakė žmonėms daug svarbių tiesų apie savo karalystę. Jis išpranašavo Izraėlio valdžios puolimą ir paskelbė Rašto žinovų ir Fariziejų atmetimą, kaip Viešpaties

atstovų. Nors jis buvo daugybės ką tik apskelbtas karaliumi, jis vistiek žinojo, kad ta pati tauta, sek-dama savo veimainingus vadus, buvo jam priešinga ir tarėsi prieš jo gyvybę. Tai žinodamas jis citavo Senojo Testamento pranašystę apie akmenį, kurį statytojai atmetė ir kuris vėlesniu laiku pasidarė "kampiniu akmenimi." Tasai "akmuo" buvo Jezus.—Mato 21:42-44; Psal. 118:22.

Nors ir privilegija dalyvauti su Jezumi Dievo karalystėje pirmiausia buvo siūloma Izraėliui, tačiau toji tauta pasirodė esanti neverta tos garbės; todėl Jezus pranašavo, kad karalystė bus iš jų atimta ir atiduota tautai, kuri "neša jos vaisius." Toliau kalbėdamas jis ištarė paskutinius pasmerkimo žodžius, sakydamas: "Štai jūsų namai bus palikti tušti. Nes aš sakau jums, nuo šio laiko jūs manęs daugiau nebematysite, kolei nesakysite: Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardu."—Mato 23:38, 39.

Buvo tai reikšmingi žodžiai! Tik kelias valandas pirm to, daugelis buvo tais pačiais žodžiais apskelbę Jezų savo Karaliumi. Nors Jezus žinojo, kad tai buvo Senojo Testamento pranašystės (Psal. 118:26) išsipildymas, jis taip pat žinojo, kad visa tauta nebuvo priėmusi jį; todėl visuotinis priėmimas turėjo įvykti kada nors ateityje. Anuo metu toji tauta turėjo būti atskirta nuo specialių dieviškų palaimų teikimo pasauliui ir ateinančiuose amžiuose turėjo patekti į didelius suspaudimus. Bet pagaliau jų akys turėjo būti atidarytos, kad pažintų Jezų kaip savo Mesiją

ir Karalių, ir tuomet visas Izraėlis bendrai sakys: "Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardu."

Beabejonės mokytiniai girdėjo šią pranašystę, taippat kaip jie buvo girdėję jo pasmerkimo žodžius prieš Rašto žinovus ir Fariziejus, kurie, kaip Jezaus pasakya, tuomet sėdėjo ant Mozės krasės. Apleisdamas aną šventyklą, kurioje per keletą valandų buvo skelbęs svarbias tiesas, Jezus dar pasakė pranašystę apie pačios bažnyčios išgriovimą, kad nebus palikta akmens ant akmens.—Mato 24:2.

Kuomet jis triumfuojančiai įjojo į miestą kaip Karalius ir buvo apšauktas tokiu savo draugų tarpe; tuomet mokytiniai gal manė, kad jo karalystė veikiai turėjo būti įsteigta, bet dabar jie pamatė skirtumą. Jie turėjo žinoti, kad jo tikrasis atėjimas kaip Izraėlio ir viso pasaulio Karaliaus buvo ateities dalykas, nes jis turėjo nueiti ir vėl ateiti ir tik po jo sugrįžimo visa žmonija tegalės sušukti: "Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardu."

Nors mintys apie tolesnį laukimą anos karalystės įkūrimo galėjo būti nemalonios mokytiniams, visgi jos nepapiktino jų. Jie stengėsi, jei galima, sužinoti, kaip ilgas tasai laukimo laikas turėjo būti, ir kaip jie galės žinoti, kad jau tasai laikas pasibaigė. Todėl sekančią dieną jie turėjo privatišką pasikalbėjimą su Viešpačiu. Parašyta yra, kad jie statė jam trys svarbius klausimus: (1) Kuomet tai bus? (2) Koks bus tavo atėjimo ženklas? ir (3) Koks bus pasaulio pabaigos ženklas?—Mato 24:3.

Pirmas klausimas, liečiantis Jeruzalės ir bažny-

čios sunaikinimą, nebuvo tiesiog Jėzaus atsakytas. Bet Jėzus atsakė du paskesniu klausimu apie ženklą jo atėjimo ir pasaulio pabaigos. Vienok, norėdami teisingai pažinti šituos svarbius faktus, turime atsiminti, kad šitame tekste naudojamas graikų žodis *parousia*, kuris klaidingai išverstas "atėjimas." Jo prasmė yra "čiabuvimas," o ne atėjimas. Jei norime priderančiai suprasti šį tekstą, tai reikia žinoti ir tai, kad žodis išverstas "pasaulio," yra *aion*, ir tasai žodis reiškia "amžių," o ne planetą ant kurios mes gyvename. Todėl mokytinių klausimas tikrenybėje buvo toks: "Koks bus tavo čiabuavimo ir amžiaus pabaigos ženklas?"

Kodel mokytiniai klausė koks bus jų Viešpaties antrojo atsilankymo ant žemės ženklas arba ženklai? Jie teiravosi delto, kad ir jo pirmojo atsilankymo metu, tik ženklais tebuvo galima įsitikinti, kad jis tikrai buvo Mesijas. Nebuvo galima žinoti kokios išvaizdos turėjo būti Mesijas, Izraėlio Karalius; todėl mokytiniai, taip pat kaip Jonas Krikštytojas, turėjo pasitikėti ženklais. Bet dabar Jėzus turėjo nu-eiti ir jo nuėjimas buvo sujungtas su kažkokią slaptybę. Viename atsitikime jis pasakė į Žydus, "Kur aš einu, jus ateiti negalite." (Jono 8:21) Neaiškumų apimti jo mokytiniai pradėjo dasiprotėti, kad jų Viešpaties paėmimas nuo jų reiškė jo mirtį. Juos mokindamas jis buvo aiškiai pasakęs, "Duona, kurios aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvenimą," ir "kaip Mozė pakėlė aukštyn žaltį tyruose, taip turi būti aukštyn pakeltas žmogaus Sūnus." "Ir

kuomet būsiu pakeltas aukštyn nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs.” (Jono 6: 51, 52; 3: 14; 12: 32) Jiems gi Jezus buvo Mesijas ir Izraėlio Karalius, ir kaip jis galėjo eiti šias garbingas pareigas, jei neturėjo pasilikti gyvas? Jie negalėjo įsivaizdinti kaip jo neprieteliai galėjo apgalėti ir nužudyti jį. Todėl jie buvo susirūpinę.

Nors kaikurių dalykų jie tuom laiku negalėjo suprasti, tačiau kaikuriuos dalykus jie suprato. Jis buvo aiškinęs jiems, kad turėjo ateiti laikas, kuriuo Izraėlio tauta turėjo pripažinti jį Karaliumi, tokiu, kurs buvo atėjęs Viešpaties vardu. Jie suprato, kad per tam tikrą laiką jis turėjo pasišalinti nuo jų; todėl jie norėjo tikrai žinoti kaip jie galės pažinti jo čiabuvimą, lygiai taip, kaip jiems buvo suteikta malonė pažinti jo pirmąjį čiabuvimą—čiaesumą, kuris buvo pažįstamas tik iš ženklų. Todėl jie klausė: “Koks bus tavo čiabuvimo ir amžiaus pabaigos ženklas?”

Už kelių dienų po to, kai mokytiniai buvo davę Jezui šituos klausimus, jis stovėjo Piloto akivaizdoje, kaltinamas išdavystėje prieš Romos valdžią. Jezus prisipažino, kad jis buvo siųstas būti Karaliumi —“Aš tam gimiau ir tam atėjau į pasaulį,” buvo jo žodžiai. Bet jis paaiškino, kad jo karalystė nebuvo iš šio pasaulio, arba to laiko santvarkos (graikiškai, *kosmos*). (Jono 18: 36, 37) Kitaip sakant, kuomet bus atėjęs laikas jam pradėti savo valdžią, tuomet turės prasidėti nauja gadynė arba amžius; todėl mokytiniai buvo teisingai supratę, kad su Viešpaties

sugrįžimu turės įvykti amžiaus pabaiga. Tikrybėje tie patys ženklai, kuriais bus galima pažinti vieno amžiaus pasibaigimą ir kito prasadėjimą, parodys taip pat ir antrąjį Kristaus čiabuvimą. Pažiūrėję į Šventąjį Raštą mes pamatysime, kad jo sugrįžimas padarys galą šetono viešpatavimo laikams.

Po šventosios dvasios išliejimo per Sekmines, tikrieji Viešpaties pasekėjai aiškiau suprato ką reiškė jo nuėjimas ir todėl buvo prirengti geriau suprasti jo sugrįžimo būdą ir jo antrojo čiabuvimo apsireiškimą. Iš pirmesnių skyrių mes sužinojome, kad Jezus mirė atpirkimui pasaulio iš mirties, ir kad po prisikėlimo jis nebebuvo sugražintas į gyvenimą kaip žmogus, bet kaip garbinga aukštesnio laipsnio dvasinė esybė; jis gavo dieviškąją prigimtį ir dabar yra tikras dangiškojo Tėvo, visų dalykų Sutvertojaus, "paveikslas."—Žyd. 1:3.

Apie Dievą mes skaitome, kad Jis yra "nematomas." (1 Tim. 1:17) Ragindamas į ištikimumą Timotiejų, Povilas parašė: "Laikyk įsakymą nesuteptą, nepeiktiną iki mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus atėjimui, kurį savu laiku parodys palaimintasis ir vienas galingasis karalių Karalius ir viešpataujančiųjų Viešpats, vienas turįs nemarumą ir gyvenąs neprieinamoje šviesoje, kurio nė vienas žmogus nematė, bet ir negali matyti. Jam garbė ir amžinas viešpatavimas."—1 Tim. 6:14-16.

Cia tad yra svarbiausia priežastis kodėl mes remiamies ženklais, rodančiais Kristaus antrąjį čiabuvimą. Taip daroma delto, kad dabar, turėdamas savo

dangiškojo Tėvo prigimtį, Jezus jau nebėra žmogus, bet žmonių akims "nematoma" esybė, panaši į patį Sutvertoją, "kurs gyvena neprieinamoje, šviesoje, kurio nematė nė vienas žmogus, ir negali matyti."

Taigi Jezus yra nematomas Karalius, kurio čia esumas pasaulyje ir karalystės įkūrimas yra apreiškiamas ženklais. Atsiliepdamas į mokytinių klausimą apie tai, kokie bus jų Viešpaties čiabuvimo įrodymai, Jezus nevien pasakė jiems kokie bus ženklai, bet taip pat įrodinėjo, kad reikia ištikimai budėti ir tēmyti tuos ženklus, nes tik tokiu būdu tebus galima pažinti jo sugrįžimą. Jis aiškino, kad jo čiabuvimo laikas bus "kaip vagis naktį," kitaip sakant, jis bus čia nežinant visiems, išskyrus ištikimuosius budėtojus, kurie pastebėjo ir priderančiai suprato jo čia esumo ženklus.—Mato 24:43; 1 Tesal. 5:2; 2 Pet. 3:10.

Kuomet mokytiniai teiravosi apie Viešpaties sugrįžimo ženklus, jie vartojo graikų žodį *semeion*; tai yra vienskaitos žodis ir delto ir vertimuose pasirodo vienskaitoje "ženklas." Bet atsakydamas į jų klausimą Jezus aiškino, kad bus daugiau kaip vienas ženklas. Pavyzdžiui, Lukas cituoja dalį Jezaus atsakymo, sakydamas: "Bus ženklų (daugskaitoje) saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, žemėje gi didelio išgąščio tarp tautų delei smarkaus jūros ir bangų ūžimo, žmonės džiūs iš baimės, belaukdami to, kas turi užėti ant viso pasaulio, nes dangaus galybės bus pajudintos."—Luko 21:25, 26.

Jezus kalbėjo dar ir apie kitus ženklus, bet mūsų

dabartiniame tyrinėjime mes tikime, kad užteks tų, kuriuos mes jau paminėjome. Jau pastebėjome, kad jų įvykimas yra stebėtinas ir galįs įtikrinti mus, kad dabar mes gyvename žmogaus Sūnaus, naujojo žemės Karaliaus, čiaesumo dienose. Nors Luko pasakyta, kad Jezus įvardino kelis ženklus, pasirodantiems "saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse," Mato gi aprašyme kalbama apie vieną danguję pasirodžiusį ženklą. Mintis ta pati, nes paprastai sakoma, kad iš saulės, mėnulio ir žvaigždžių pasidaro "dangus."

Mato aprašymas sako, kad kuomet žmogaus Sūnaus ženklas pasirodys danguję "tuomet visos žemės giminės raudos (dejuos)." (Mato 24:30) Luko gi aprašyme pasakyta, kad delei saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse pasirodžiusių ženklų, "žemėje bus tautų suspaudimas delei sumišimo," ir sakoma, kad bus jūrų ir bangų užimas. Lukas aiškina, kad tautų suspaudimas ir sumišimas bus atėjęs delto, kad "dangaus galybės" yra judinamos. Taigi aišku, kad tasai danguję pasirodęs ženklas reiškia žemės valdžių pajudinimą, delei kurio tautos pateko į suspaudimą ir beveik visi išsigando belaukdami dar didesnių pavojų.

Apaštalas Petras buvo vienas tų, kurie girdėjo šį didį pranašavimą apie esamąjį laiką tiesiog iš Viešpaties lūpų. Vėlesniu laiku jis parašė laišką apie Viešpaties čiabuvimo dieną ir pasakė, kad vienas iš anų įrodymų bus faktas, kad "tuomet dangus su dideliu smarkumu praeis, elementai nuo karščio sutirps, žemė gi ir ant jos esamieji dalykai bus sude-

ginti." (2 Pet. 3:10) Apie ką Jezus kalbėjo kaip apie dangaus galybių pajudinimą, Petras aiškina, kad tai reiškia dangaus praėjimą ir jo elementų sutirpimą nuo karščio. Jezaus gi pareiškimą apie "tautų suspaudimą delei sumišimo," ir "jūrų ir bangų ūžimą," jis sulygina su "žemės ir jos darbų sudeginimu.

Suprantama, kad kalbant apie tuos dalykus, buvo naudojama simbolinė kalba. Literinė žemė "pasilieka amžinai." (Sal. Pam. 1:4) Bus naudinga šitoje vietoje pabrėžti, kad Petras kalba apie aną dangų ir žemę, kurie buvo pašalinti tvano metu; literinė gi saulė, mėnulis, ir žvaigždės, ir literinė žemė pasiliko kaip buvo. Apaštalas kalba, kad iš pirm tvano buvusiojo dangaus ir žemės pasidarė "tuomet buvęs pasaulis." (2 Pet. 3:5, 6) Graikų žodis, kuris čia išverstas "pasaulis," yra *kosmos*, reiškias tvarką arba parengimą. Tvanu buvo sunaikinta tuomet buvusi tvarka arba "civilizacija;" todėl laikydamies šitos prilyginimo prasmės kalbos, mes sužinojome, kad ir dabartinis pasitvarkymas arba esamojo laiko "civilizacija" turi pasibaigti su antruoju Kristaus čiaesumu, nes jis yra naujojo rytojaus pasaulio Karalius.

Ką tat atvaizdino "dangus ir žemė," kurie turėjo išnykti Viešpaties čiaesume? Šventajame Rašte randame tekstų, kurie suteikia mums tinkamą atsakymą į šį klausimą. Pavyzdžiui, Jezus, kalbėdamas apie kaikuriuos simbolinės žemės elementus, pasakė, kad tuomet bus "jūrų ir bangų ūžimas." Atsiskleidę

Izaijo 17: 12, 13, mes skaitome: "Deja skaitlingų tautų daugybei, užiančiai kaip galinga jūra; minių tranksmas toks, kaip daugelio vandenų užimas. Tautos užš, kaip užia patvinstąs vanduo."

Palygindami pranašo žodžius su Jezaus pareiškimu apie "tautų suspaudimą delei sumišimo," mes galime suprasti, kad jo prisiminimas apie jūros ir jos bangų užimą, buvo tik vaizdas, parodantis tarptautinį sumišimą, koks turėjo atsirasti kaip Viešpaties čiaesumo pasekmė. Šita kalba, pritaikyta mūsų dienų įvykiams, aiškiai apibūdina tarptautišką betvarkę, kuri nuolat ir be pertraukos dauginosi. Dabar laikas didelio susirūpinimo ir sumišimo; ir graikų tekste žodis "sumišimo" tikrybėje reiškia "nebeturėjimas jokios išeities arba išsigelbėjimo." Ir ištikrųjų pasirodo, kad tautos nebežino kaip išsigelbėti iš šito suspaudimo. Kiekvienam jų bandomam vaistui nepavyksta, tuo tarpu, kad suspaudimas vis didėja.

Aišku tat, kad "žemė" su įvairiais savo elementais, simbolizuoja civilines valdžias ir kitas santvarkas, kuriose pasaulio žmonės gyveno maž-daug tvarkingai per ištisus šimtmečius. Dabar gi tvarkos vietą užima netvarka, ir *kosmos*, arba dalykų sutvarkymas, vadinamas "civilizacija," veikia nyksta ir betvarkė užima jos vietą. Žmogaus sumanumas, mokslumas arba gudrumas naudojamas ūgdymui pragaištingų ginčų tautų tarpe, ir neretai pačiose tautose.

Senos nuomonės apie tvarką ir įstatymus dingsta

ir jų vietą užima anarkistiška teorija, kad vienas asmuo turi tokią pat teisę kaip ir kitas nutarti kur teisybė ir kur neteisybė. Todėl kartu su kitomis pasaulio nelaimėmis, eina ūmas moralės anarkijos ūgdymas. Todėl jųros neramumas buvo labai tinkamas vaizdas, parodantis pasaulio santvarkos sunaikinimą. Pranašas Dovidas vartojo tą patį simbolizmą ir kalbėdamas apie pasaulio karalystes kaip apie "kalnus," sako mums, kad kalnai "bus nunešti į jųros vidurį," mums, tačiau, nereikia bijoti.—Psal. 46: 2, 3.

Kas tai yra "dangūs," kurie iki antrajam Viešpaties čiabuvimui turėjo "valdžios" arba kontroliavo simbolišką žemę? Svarbiausias dalykas, kuris palaikė dabar griunančią "civilizaciją," buvo varžančioji religinė galybė. Taip buvo kone visose žemės dalyse, pagonijoje taip pat kaip ir krikščionijoje. Varžančios nuomonės ir metodos buvo įvairios skirtingose šalyse. Jos priklausė nuo ypatingų dievų sąvybių, nes žmonės turėjo vykinti tų dievų įstatymus. Beveik visur, per ilgus amžius, žemės valdžios kontroliavo žmones įtikindami juos, kad jiems duotieji įstatymai paeina nuo kokio nors dievo ar dievų, kurių galybė baudžiant nusikaltėlius yra beribė.

Bet dabar šis pasaulio santvarkos elementas praranda savo kontroliuojančią galybę ir delto visuomenės daktarai, kurie stengiasi palaikyti gyvą mirštantį pasaulį, labai bijo greitai besidauginančių netikėlių pulkų, apsiginklavusių prieš-religinių valdžių jėgomis, kurios pagaliau visiškai panaikins religinę įtaką iš žmonių reikalų tarpo.

Mes tikime, kad į tai Viešpats nurodė, kalbėdamas apie dangaus galybių pajudinimą. Mes žinome, kad literinis dangus turi labai didelės įtakos literinėje žemėje; todėl dvasiškijos įtaka tautose, apie kurią prilyginimo prasmėje kalbama kaip apie "dangų," yra labai tinkamas simbolis. Pranašo Izaijo lūpomis Viešpats pasakė: "Nes kaip dangus aukščiau nuo žemės, taip aukštesni mano keliai už jūsų kelius." (Iza. 55: 9) Čia paduota mintis, kad ir simboliškasis "dangus" yra aukštesnis už žemę, ir dėlto žmonės buvo įtikinti, kad žemiškų religinių įstaigų įsakymai buvo aukštesni už žmonių kelius ir todėl turėjo būti klausomi kaip paeinantys nuo Dievo.

Tiesa, kad Dievo keliai yra aukštesni už mūsų kelius ir kad jie visi yra tikri ir teisingi. Bet mes turime atsiminti, kad netikras dievas buvo šio pasaulio kunigaikštis, arba, kaip Povilas rašė apie jį, "šio pasaulio dievas." (Jono 12:31; 2 Kor. 4:4) Čia kalbama apie šetoną, velnią, didžiausį Dievo ir žmogaus priešą, visų tautų suvedžiotąją. (Apr. 20:1-3) Šitas nematomas "oro valdžios kunigaikštis" (Efez. 2:2) viešpatavo pasauliui daugiausia netikrų žemiškų religinių sistemų bendradarbiavimu. Jis buvo sumanytojas Japonų Šintoizmo, kuris dabar didžiulioje nebeteko galios toje tautoje. Ir nors kitų prietarų sistemų jėgos dar nebuvo taip dramatiškai sutriuškintos, kaip Japonijos, tačiau pasaulis visur eina tąja linkme.

Apreiškimo Knygoje mums pasakyta apie "moteriškę, . . . turinčią valdžios ant žemės karalių."

(Apr. 17:18) Ta moteriškė taip pat vadinama "miesto" vardu, nešventu miestu. (Apr. 18:2-4, 10) Pasakyta, kad šita moteriškė yra "paleistuvių motina," ir kad "gyvenantieji ant žemės apsigērė jos paleistuvavimo vynu." (Apr. 17:2) Su šituo paveikslu galime palyginti kitą moteriškę, "skaisčią mergaitę," kuri pasidaro Kristaus "nuotaka" arba "jaunoji" ir karaliauja su juo žemėje tūkstantį metų. Apie ją ir jos Sužiedotinį taip pat kalbama kaip apie "miestą." "šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo." (2 Kor. 11:2; Apr. 19:7; 20:4, 6; 21:2, 10) Mes manome, jau bus aišku, kad moteriškė paleistuvė, kuri paleistuvavo su žemės karaliais, vaizduoja netikrą Kristaus karalystę, kuri paprastai buvo vadinama "Krikščionija," bet kurią Dievas vadina "Babilonu."

Labiausia numaskuojančiu nurodymu į šią moteriškę "paleistuvę," gal bus pareiškimas, kad tautos apsigērė jos paleistuvavimo vynu. Čia turime labai tinkamą ištvirkusios bažnyčios susivienijimo su civilinėmis valdžiomis simbolį Europoje. Kristus yra tikroji Galva ir Sužiedotinis karalystės, kurią jis įsteigs savo antrojo čiabuvimo metu. Tikroji bažnyčia pasidarys jo nuotaka po jos iškėlimo į garbę, šlovę ir nemirtinumą "pirmame prisikėlime." (Apr. 19:7; 20:6) Jos ištikimumas būsimam dangiškam Sužiedotiniui buvo tiriamas belaukiant jo sugrįžimo; tuo tarpu ji turėjo guldyti savo gyvybę jo tarnystėje ir, kentėdama pasaulio išniekinimą, ji turėjo prisirengti susivienyti su Jezumi jo karalystėje.

Bažnyčia gi, kuri atstojo nuo tikrojo tikėjimo, nenorėjo laukti Viešpaties sugrįžimo. Nenorėdama laukti, ji pradėjo paleistuvauti susijungdama su civilinėmis valdžiomis, ir paskui tvirtindama, kad iš tokio susijungimo pasidarė Kristaus karalystė ant žemės. Tai buvo vynas arba jos paleistuvavimo mokslas, ir tuo tautos buvo įvestos į apsvaigusį ir beveik nuolatinį kariavimą viena prieš kitą, ir jos visos piktžodžiavo sakydamos jog tai esą daroma Viešpaties vardu. Viena krikščionijos dalis buvo sukurstyta prieš kitą tokiu laiku ir tokiu būdu, kokie geriausia tikdavo nešventos ponios, ištvirkusios bažnyčios, reikalams.

Tai nereiškia, kad nešventos bažnyčios ir valstybės sąjungos išleistuose ir vykdomuose įstatymuose nebuvo nieko gera; nes kaikurie jų įstatymai buvo paimti iš Šventojo Rašto. Asmenų padarytoji žmogžudystė buvo draudžiama; legališkas gi, urmu daromas žudymas karo metu, buvo garbinamas. Vagystė buvo uždrausta, bet vistiek, Viešpaties vardu, žmonės buvo apiplėšami įvairiausiais būdais; juos išnaudojo kaip civilinės taip ir religinės vyriausybės, kurių jie buvo pavergti. Buvo palaikomas Dievo įsteigtasis šeimų ir giminių sugyvenimas, ir kitais atvejais tikrieji Dievo įstatymai buvo kopijuojami. Visa, gera ir bloga, šitų aukštesniųjų vyriausybių varžančioji įtaka, kuri pasiekė žmones civilinių valdžių keliais, palaikė tų laikų "civilizaciją" nuo surimo.

Nors tai buvo toli nuo ideališko pasaulio, visgi

buvo palaikoma tam tikra tvarka, nežiūrint to, kad didžiumoje tai įvyko per aną paleistuvę moteriškę, kuri visuomet pasinaudojo liaudies nemokslumu ir prietarais. Žmonės buvo įtikinti, kad kiekvienas palinkimas neklausyti "aukštesniųjų vyriausybių," susilauks pavojingų pasekmių, jei ne šiame gyvenime, tai tikrai po mirties. Jie buvo plakami amžinųjų kančių baime kaip kokiu botagu ir laikomi vergais kunigaikščių, kurie nutuko gyvendami pertekliuose, ir kunigų, kurie praturtėjo išnaudodami žmones, žadėdami jiems greitą ištrūkimą iš įsivaizdintos ir velnio sugalvotos šveistainės. Valdovams nerūpėjo savo paduotinių nemokslumas ir skurdas, jie tik reikalavo jų aklo paklusnumo ir pasidavimo.

Gal kas pasakys, kad nupiešėm labai tamsų paveikslą? Bet taip juk įvyko "Tamsybės Amžiuose," gadynėje, kuri buvo aptamsinta klastingu netikros Kristaus karalystės karaliavimu. Taip neturėjo būti per amžius. Naujosios dienos šviesa pradėjo išpa lengvo aušti. Napoleonas, nežiūrint kokios buvo jo nuodėmės, uždavė mirtiną smūgį sistemai, kuri viešpatavo pasaulyje tamsybės amžiuose, tada kai jis paėmė nelaisvėn Popiežių. Atradimas Amerikos ir išauklėjimas joje demokratijos, taip pat prisidėjo prie sulaužymo Europos geležinių pančių. Greitas žinajimo pasidauginimas visais atvejais, kurs pasiekė liaudį po išradimo spaustuvės, buvo kita svarbi įmonė vedanti į laisvę.

Nors beveik visuotina senojo pasaulio valdžia, sėdinti Romos soste, buvo beveik visai sutriuškinta,

vistiek tos piktos sistemos ideologiją priėmė kone visi Europos valdovai. Jie padarė valstybės bažnyčiomis daugelias Protestonų sistemas, suvienydami jas su Katalikais. Tokiu būdu "dangaus galybės," kad ir pasidalinusios, vistiek tebeviešpatavo ir tebelaikė žmones po savo valdžia. (Mato 24:29; Luko 21:26) Tokiame stovyje pasiliko pasaulis be jokios lengvai įmatomos permainos iki pirmo Pasaulinio Karo prasidėjimo.

Karui prasidėjus atsirado tokios kariuomenės, kurios labai sujudino dangaus galybes arba bažnytines valdžias. Tame kare, kaip ir praecityje, Babilono paleistuvavimo "vynas" plūdo labai apščiai. Vokietijoje ir kitose jai pritariančiose šalyse kariams buvo pasakojama, kad jei jie mirs karo laukuose, besikaudami su "priešu," tai jie tikrai gaus dangišką atlyginimą, delto, kad kovodami už valdžias, jie kovoja Dievo pusėje. Visose gi kitose Vokietijai priešingose šalyse, kariams buvo siūlomas tas pat atlyginimas. Amerikos klerikalai turėtų gėdytis delto, kad ir jie dalyvavo įpylime to paties "vyno," kurį pradiniai pagamino atsimetusioji Romos bažnyčia.

Tasai "paleistuvavimo vynas" tik dalinai teatluko savo darbą, bet nepasiekė viso, ko tautos tikėjosi sulaukti. Pasidalinimas mintimis ir pažvalgomis buvo neišvengiamas, kuomet jauni ir mąstantys vyrų iš visų pasaulio dalių buvo surinkti kartais apkasuose, kartais belaisvių užtvaruose, ir kitokiose sueigose. Daugelio mintyse atsirado abejonių ar tik jie vieni savo pusėje tekariavo del Viešpaties. Karo

nepavykimas abiejose pusėse sužadino dar daugiau abejonių, kuomet skurdus pokarinis gyvenimas aiškiau parodė “paleistuvavimo vyno” pasekmes.

Apsvaiginta visuomenė pradėjo jieškoti smagu-
mo pertekliuose, legališkuose ir nelegališkuose. Žmonės, kurie pavojingo karo metu manė, kad jie kovojo dėl Dievo, dabar sulyg pranašystėmis, pasidarė “labiau mėgstą lėbavimus, kaip Dievą.” (2 Tim. 3: 1, 4) Bet dar labiau atsižymėjo faktas, kad beveik visame pasaulyje žmonės netiktai užmiršo Dievą, bet virto netikėliais. Tasai faktas pasirodo tame, kad dviejose religiškiausiose šalyse, Sąjungtose Valstijose ir Anglijoje, ne daugiau kaip vienas iš dešimties eina kada nors į bažnyčią.

Bet tai dar ne visa. Pasaulinio Karo pasekmėse gimė pirmoji komunistinė valdžia Rusijoje. Nuo pat savo įsikūrimo šita valdžia buvo priešinga religijai. Graikų Katalikų bažnyčia, kuri Caro laikuose buvo tos valdžios paleistuvė, liko griežtai suvaržyta ir žmonių dėmesys buvo atkreiptas į jos klaidingus darbus. Atėjimo mokslas buvo skatinamas ir valdžios palaikomas.

Tiesa, kad politiškas tikslas Rusija sakosi davusi religinę laisvę savo pavaldiniams, bet tai buvo tik pramanyta laisvė. Nors Graikų Katalikų bažnyčiai buvo duotos “legalės” teisės, jai buvo leidžiama daryti savo apeigas tik dėl mažumos, susidedančios iš senesnės kartos, kuri nepriėmė Maskvos bedievybės mokslo, kuriame auklėjama šalies jaunuomenė.

Dabar ir vėl šita bedieviškoji valdžia, pasinaudo-

dama suvargusiu pasauliu, nors ir pati būdama silpna, skleidžia savo įtaką už savo teritorijos ribų. Nemaža Vokietijos dalis tebėra pavergta šiai netikėlių valdžiai. Jos įtaka pasiekė taipogi Lenkiją, Rumuniją, Ungariją, Bulgariją, Čekoslovakiją, Jugoslaviją ir grėsia taippat Graikijai, Italijai ir Francijai. Likusiose gi šalyse taippat randama visai nedaug tokių kurie tebeturi nors kiek tikėjimo į Dievą, ir tokie greit pasiduoda augančiam netikėjimo įtakai arba ideologijai, kuri nebenori būti pasidavusi įstatymams, apie kuriuos buvo pasakojama, kad jie paeina iš aukštesnių vyriausybių.

Toki pasaulio padėtis sužadina baimę tuose, kurie nori atsteigti pirm 1914 metų buvusią civilizaciją. Tai yra viena iš didžiųjų baimių Suvienytose Valstijose, ypač aukštesniųjų valdininkų tarpe. Šita baimė pasirodė tame, kad neseniai buvęs Prezidentas, taippat kaip ir darbartinis, siuntė savo asmeniškus atstovus į Romą pasitarimui su Popiežium. Buvo laikas, kuomet žodis iš Vatikano būtų galėjęs įsteigti Europoje tai, kas iš viršaus galėjo atrodyti tvarka; ir gali būti, kad Vašingtonas mano, kad tai ir vėl gali atsikartoti. Bet jie apsigyly. Dangaus galybės yra judinamos, ir jų sugebėjimas palaikyti senąją santvarką, darosi kaskart silpnesnis.

Toks tat yra ženklas, kurs pasirodo simboliniame danguje. Tai yra naujojo žemės Karaliaus čiabuvimo ženklas. Viename atsitikime Jezus statė klausimą, ar sugrįžęs jis ras ant žemės tikėjimą? (Luko 18:8) Dabar pasirodo, kad jam atėjus nėra pasaulyje tikė-

jimo. Matome taip pat kaip tautos dejuoja. (Mato 24:30) Milijonai dejuoja delto, kad nelaimēs palietē tiesiog juos pačius arba jų šeimynas; kiti gi dejuoja delto, kad mato sugriuvimą "civilizācijas," teikusios jiems pasisekimo ir pavergimo sau savo artimu.

Apie tą dalykā labai aiškiai rašoma Apreiškime, 18 skyriuje. Pradedamoji to skyriaus eilutē apibūdina mūsu Viešpaties sugrīžimą. Jonas rašo apie jį kaip apie galingā angelā, kurio galybē pripildē visā žemē jo garbe. Pirmiausia jis ištaria pasmerkimo žodžius prieš netikrā karalystē, ir kviečia ištikimuosius išeiti iš jos, kad nepasidarytų dalininkais, slogų, kuriomis ji bus sunaikinta. Tasai pakvietimas jau pasiekē Viešpaties žmones, ir tūkstančiai atsiliepē. Dabar jau prasidējo naikinimo darbas, ir tuo pačiu laiku prasideda išpranašautasai dejavimas tų, kurie turējo labai daug naudos iš anos sistemos.

"Žemēs karaliai, kurie su ją paleistuvavo ir gyveno išdykusiai, verks ir dejuos del jos, išvydę jos gaisro dūmus," rašē apaštalas Jonas. Tas pats apaštalas dar pasakē, kad anos sistemos rēmėjai sakys: "Deja, deja! tasai didysis miestas, kurs buvo apvilktas plona drobe, purpura ir škarlatu ir papuoštas auksu, brangiais akmenėliais ir perlomis. Štai viena valanda (jos pasmerkimo valanda) žuvo taip dideli turtai."—Apr. 18: 9, 10, 16, 17.

Apibūdindamas didžias dieviškojo plano tiesas, Šventasis Raštas nesinaudoja tik vienu simboliu. Pastebėjome kaip tinkama buvo pamoka apie dangaus galybių pajudinimą, ir tai turējo būti vienu iš

tų ženklų, kuriais apreiškiamas antrasis Viešpaties čiaesumas. Mes taipogi matėme kaip pilnai su tuo sutinka Apreiškimo aprašymas apie nykstančias dvasiškijs dangaus jėgas, kame pasakyta apie mistiškojo Babilono išgriovimą ir sunaikinimą. Įdomu pastebėti, kad regėjime, kuriuo buvo parodytas paleistuvės sunaikinimas, Jonas matė, kad "ji bus ugnimi sudeginta."—Apreiškimo 18: 8.

Taigi "ugnis," ir "pajudinimas," arba "sudrebini-mas," yra simboliai, kuriais paveiksluojamas įvairių šio "dabartinio pikto pasaulio" elementų sunaikini-mas. (Gal. 1:4) Del tos priežasties pasakyta, kad "ugnis" eina sykiu su Kristaus čiaesumo apreiškimu. Jis apsireiškia "ugnimi," ir dangaus "pajudiniu." Panašiai kalba apie tai Apaštalas Povilas, rašydamas Tesalonikos bažnyčiai: "O jums, varginamiesiems, atilsiu draug su mumis. Tai įvyks, kuomet Viešpats Jezus apsireiškš iš dangaus su savo jėgos angelais, ugnies liepsnoje. Jis atkeršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir neklauso mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus evangelijos."—2 Tesal. 1: 7, 8.

Jo "jėgos angelai," kurie turės pasirodyti su Jezumi, beabejonės yra nariai jo pagarbintosios bažnyčios. Žodis angelas reiškia pasiuntinį, ir jo kūno nariai bus pasiuntiniai, kurie draug su Viešpačiu teiks žmonijai naujosios karalystės palaiminimų. Bet pirmiausia kiekviena karalystės dalis turės būti sunaikinta ir visas pasipriešinimas Dievo naujajam pasauliui pašalintas. Surinkimas pas save tų, kurie karaliaus su juo, yra pirma Kristaus darbo dalis

pirmuose jo antrojo čiabuvimo metuose. Tai turės būti pilnai atlikta pirma negu senoji santvarka bus visiškai sunaikinta; todėl "ugnies liepsna," kuri turės apreikšti Kristaus čiabuvimą, tada kai jo bažnyčia bus su juo, yra vienas iš ateities ženklų. Jis artimai sujungtas su "ugnimi," kuri sunaikins mistiškąjį Babiloną. Jau dabar mes galime matyti tos liepsnos prasidėjimą, bet Babilonas dar tebėra gyvas, nors jau yra marinamas. Viešpačiui ištikimi Krikščionys bus su juo pirma negu įvyks galutinas Babilono sunaikinimas.

Pastebėkime tat, kad Kristaus čiaesumas turės būti apreikštas dangaus pajudiniu ir "ugnies liepsna." Mato aprašymas, aiškinantis šį dalyką liečiančią Viešpaties pranašystę, sako, kad kuomet žmogaus Sūnaus ženklas pasirodys danguje, kitaip sakant, kuomet dangaus galybės bus taip sujungtos, kad jos jau nebegalės suvaldyti nerimstančių minių, kaip seniau buvo daroma, tuomet "visos žemės giminės dejuos." Po to jie matys žmogaus Sūnų ateinančią dangaus debesiuose. (Mato 24:30) Šitas tekstas parodo, kad žmonių dejavimas prasidės pirma nekaip jie pažins tikrąją suspaudimų priežastį; ištikimiems gi Viešpaties budėtojams tasai simboliškojo dangaus pajudinis ir tautų suspaudimas didžiausiame pasaulio nelaimių laike, bus Viešpaties čiaesumo ir šio amžiaus pabaigos ženklais. Todėl svarbu pastebėti skirtumą tarp ženklų ir pilnesnio jų išsivystimo iki tokiam laipsniui, kad visos žmonijos akys atsivers ir "pamatys" arba tikriau, pažins, kad Kristus, "kara-

lių Karalius ir viešpačių Viešpats," yra sugrįžęs įkurti savo karalystę ir kad delto įvyksta naikinimas senosios santvarkos, kurią žmones vadina civilizacija.

Svarstant apie šį dalyką reikia suprasti kaip visų tautų žmonės "matys" Viešpatį. Jau pabrėžėm, kad Šventraštis griežtai sako, kad prikeltasis Kristus, kaip asmuo, negali būti žmonių akimis matomas, nes jis ir jo dangiškasis Tėvas "gyvena nėvienu neprieinama šviesoje, kurio žmogus nematė, ir negali matyti." (1 Tim. 6:16) Kaip dangus, kuriame žmogaus Sūnaus "ženklas" pasirodo, yra simbolinis, taip ir matymas yra simbolinis, reiškias pažinimą. Šventraštyje dažnai vartojama akis kaip pažinimo simbolis. Kalbėdamas apie savo mokytinių sugebėjimą suprasti kaikurias dieviškojo plano tiesas, kurios buvo paslėptos nuo kitų, Jezus pasakė: "Palaimintos jūsų akys, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi."—Mato 13:16.

Vėlesniu laiku, Apaštalas Povilas, apibūdindamas ankstybos bažnyčios išmanymą apie Jezaus pirmąjį atėjimą, kuomet jis buvo atėjęs kaip žmogus atpirkti žmones, pasakė: "Bet tą, kurs buvo padarytas mažką mažesnis už angelus, kad jis Dievo maloningumu paragautų mirties už kiekvieną žmogų, Jezų del mirties kentėjimo mes matome apvainikuotą garbe ir šlove." (Žyd. 2:9) Pranašas Izaijas, rašydamas apie Kristų, kaip apie "Viešpaties ranką," sako mums, kad Viešpaties ranka bus apreikšta "visų tautų akyse, ir visi žemės pakraščiai matys mūsų Dievo

išgelbėjimą.” (Iza. 52:10; 53:1) Jobas, pareikšdamas savo pasitikėjimą Sutvertojumi, pasakė: “Po to kai bus sunaikinta mano oda, aš pats regėsiu Dievą”; kitur gi Šventajame Rašte aiškiai pasakyta, kad nė vienas žmogus negali žodinėje prasmėje matyti Dievą ir išlikti gyvas.—Jobo 19:26; 2 Mozės 33:20.

Tai yra tik keli pavyzdžiai Šventraščio tekstų, kuriuose žodžiai “matys,” “regėjimas,” arba “akis,” naudojami atvaizdinimui pažinimo. Ir tokioje pat prasmėje kiekviena akis pagaliau “matys” Jėzų dangaus debesyse. Tai reiškia, kad jie pažins jo čiabuvių iš danguje pasirodžiusių ženklų, tada kai dvasiškijos viešpatavimas minioms bus sulaužytas ir pasekmėse atsiras abelna netvarka.

Reikia taip pat atsiminti, kad tyrinėdami Dievo plano išsivystimą, mes nekalbame apie minutes, ar valandas, arba dienas, bet apie metus ir amžius. Apie ką Šventraštyje pasakyta tik keliais žodžiais, ir ką galime į kelias sekundas perskaityti, gali nurodyti ir dažnai nurodo į tai, kas gali įvykti tik per daugelį metų. Taip yra ir su žmogaus Sūnaus ženklų, kuris pasirodo simboliškame danguje. Tasai ženklas jau pasirodė ir mes, budėtojai, pažįstame ir suprantame ką tai reiškia. Pasaulis irgi mato ir baimė pripildo jų širdis, nes dar iki šiol jie nežino, ką tikrybėje tai reiškia; jie nemato, kad tai reiškia naujojo žemės Karaliaus čiabuvių, įsteigimą naujos dvasinės valdžios arba pradžių “naujo dangaus,” kuris kartu su naująją simbolinę žemę, sudarys rytojaus pasaulį.

Vėliau, kuomet besikeičią pasaulio įvykiai paro-

dys žmonėms jų visišką negalėjimą įsteigti tvarką betvarkės vietoje, ir ramybę bei gerovę vietoje karo ir bado, savo paskirtu laiku Viešpats gelbės jiems suprasti ką reiškia esamojo laiko įvykiai. Jie "pamats," kad naujasis žemės Karalius yra pradėjęs savo karaliavimą ir kad pirmas jo darbas buvo pašalinti senosios santvarkos, kurios pagrindas buvo saumylumas; o taip turėjo būti dėlto, kad žmonės susiprastų, kad jiems reikia naujosios Kristaus valdžios. Tuomet jie supras, kad tai, ką jie manė esant baisia nelaime, ir apie ką jie sakė "Deja, deja!" buvo tik įrodymai, kad naujosios pasaulio santvarkos Karalius jau atėjo ir ima savo didžią galybę ir pradeda karaliauti.—Apr. 11: 17, 18.

VII

Jo Čiabuvimo Šviesumas

“Nes kaip žaibas išeina nuo rytų ir pasirodo iki vakarų; taip bus ir žmogaus Sūnaus čiabuvimas.”—MATO 24:27.

DAR NIEKADA joks žemiškas karalius arba didžiūnas nebuvo taip garbingas ir galingas, kad būtų buvę galima pasakyti, kad jo šviesumu buvo apšviestas visas pasaulis, nuo rytų iki vakarų. Taip tačiau turės būti su naujojo žemės Karaliaus, Jezaus, čiabuvimu, nes tai yra jo paties apibūdinimas savo čiabuvimo. Taip jis aiškino savo mokytiniams atsiliepdamas į jų klausimą, “Koks bus iavo čiabuvimo ir amžiaus pabaigos ženklas?” Įsižiūrėję į aukščiau pristatytą tekstą, mes greit galime pastebėti, kad šitie žodžiai nėra ir negali būti taikomi į žemiško karaliaus čiabuvimą, bet pasidaro supranta- mais tik tada, kai pritaikome juos dieviškai esybei, Tam, kurs kaip ir patsai Tvėrėjas, yra žmonių akimis nematomas.

Pradedamieji paties Viešpaties aiškinimo žodžiai apie jo antrąjį čiabuvimo būdą patvirtina šią išvadą, nes jis įspėjo savo mokytinius, kad jei kas sakytų, jog jis rado Jėzų kur nors pasislėpusį, netikėti, nes ne

toks bus jo antras čiabuvimas ant žemės. Jezus jau buvo aiškinęs, kad jo čiabuvimas, graikiškai *parousia*, bus "kaip vagis naktį," nežinomas visų, išskyrus tuos, kurie budės. Bet jis nenorėjo, kad jie manytų, kad jis bus kur nors pasislėpęs kaip žmoginė esybė, ir kad jieškodami jo mokytiniai galės jį rasti.

Jo mokytiniai buvo prašę jo paaiškinti kokiais ženklais bus galima pažinti Viešpaties antrąjį čiabuvimą; todėl aiškindamas apie savo čiabuvimo šviesumą, jis pasakė jiems netik apie vieną ženklą, bet plačiai aiškino kokių būdu bus galima pažinti jo čiabuvimą. Pirma tai pažins jo žmonės, pagaliau gi visas pasaulis. O ką Jezus reiškė, sakydamas, kad jo čiabuvimas bus kaip žaibas, šviečiantis nuo rytų iki vakarų? Lukas atsako į šį klausimą, kuomet jis cituoja Jėzų, sakydamas: "Nes kaip žaibas, žaibuodamas padangėje, šviečia ant viso, kas po dangumi, taip bus savoje dienoje žmogaus Sūnus." (Luko 17:24) Aišku, ką šitie žodžiai reiškia: Jėzaus čiabuvimas apšvies pasaulį. Šventajame Rašte šviesa naudojama kaip žinojimo simbolis. Kitaip sakant, tai Dievo ir jo išganymo plano pažinimo vaizdas. Todėl šia simboliška kalba Viešpats pasakė į savo mokytojus, kad jo antrasis čiabuvimas ant žemės, kaip naujojo pasaulio Karaliaus, pasirodys dideliu žinojimo pasidauginimu, kuris laikui bėgant pasidarys taip toli siekias, kad pagaliau visa žemė bus pripildyta Viešpaties garbės pažinimu, kaip vanduo dengia jūrą.—Iza. 11:9; Abak. 2:14.

Kristaus sugrįžimo tikslu yra įkurti žemėje tei-

singą valdžią, vadinamą, Dievo karalystė. Visi garbingi Senojo Testamento pažadai, liečia šią Viešpaties karalystę, turės įvykti per Kristų. Vieną tokių pažadėjimų parašė Pranašas Dovidas: "Viešpats karaliauja, tegul džiaugiasi žemė; tesilinksmina daug sakų. Debesys ir tamsumas aplink jį; teisybė ir teismas jo sosto pagrindai. Ugnis eina pirm jo, ir degina aplink jį jo neprietelius. Jo žaibai šviečia ant žemės skritulio: žemė mato ir dreba. Kalnai tirpsta kaip vaškas visos žemės Viešpaties akivaizdoje."—Psal. 97:1-5.

Visų pranašingų Viešpaties kalbų pagrindas buvo Senojo Testamento pranašystės ir jos buvo skirtos išaiškinti tai, kas buvo parašyta. Mokytiniai tikėjo, kad Jezus buvo atėjęs būti dideliu Karaliumi, apie kurį buvo pranašavę pranašai; todėl aiškindamas jiems kaip šito Karaliaus čiabuvimas atsilieps į pasaulį, Jezus turbūt turėjo mintyje aukščiau paminėtą pranašystę, kurioje Dovidas sako, kad naujo Karaliaus "žaibai šviečia ant žemės," ir kad žmonės matys šituos žaibus ir "drebės."

Svarbu pastebėti, kad minėtoji pranašystė apibūdina pasaulio sąlygas "Viešpaties karaliavimo" laikuose, ir aiškiai parodo, kad ramybė pasieks visą pasaulį ne tuojau po jo karalystės prasidejimo.

"Debesys ir tamsumas aplink jį," sako pranašas. "Ugnis eina pirm jo, ir degina jo neprietelius," Dovidas priduria. Žmonės "dreba" delei žaibų, kurie apreiškia naujojo Karaliaus čiabuvimą; ir "kalnai tirpsta kaip vaškas" jo akivaizdoje. Tai labai reikš-

mingi žodžiai, ir jei norime aiškiai suprasti ką reiškia antrasis čiabuvimas ir tūkstantmetis Kristaus karaliavimas, tai labai svarbu laikyti omenyje aukščiau paminėtuosius žodžius. Kristus sugrįžta karaliauti. Apaštalas aiškina, kad jis turi karaliauti iki nepadės visų savo neprietelių po savo kojomis, "pasukučiausioji gi nepriatelė bus sunaikinta mirtis." (1 Kor. 15:25, 26) Džiaugiamės, kad didžioji nepriatelė mirtis bus sunaikinta; bet yra ir kitų neprielių, kurie bus sunaikinti Kristui karaliaujant; ir jų tarpe randasi "šio pasaulio karalystės." Apie jas pranašas kalba kaip apie "kalnus," kurie tirpsta kaip vaškas Viešpaties akivaizdoje.

Dar aiškiau kalbama apie tą patį dalyką antroje Psalmėje. "Reikalauk iš manęs," sako Jehova į savo Sūnų, "ir aš duosiu tau pagonis kaip tavo tėvainystę ir kaip tavo nuosavybę žemės ribas. Valdysi juos geležine lazda ir sutrupinsi juos kaip puodžiaus indą." (Psal. 2:8, 9) Šita ir kitos pranašystės aiškiai parodo, kad Kristaus karaliavimo ant žemės prasi-dėjimas pasižymi toli-siekiančiais "civilizacijos" perversmais, kuriais karalystės ir šio pasaulio valdžios bus, viena po kitos, sunaikintos. Tokiose sąlygose būdami žmonės "drebės," negalėdami iš pradžių suprasti kame tikroji perversmų priežastis. Todėl pasauliui naujojo Karaliaus čiabuvimas bus "debesys ir tamsybė." Pasaulis nežinos, kad jo išgriovimas atėjo delto, kad Kristus, naujasis Karalius, ėmė ant savęs savo "didžią galybę ir karaliavo." — Apreiš. 11:15, 17, 18.

“Žaibai,” kurie eina sykiu su Viešpaties čiaesumu, pirmiausia sukelia žmogaus keršto audrą, naikinančią senojo pasaulio santvarką, bet jie turi ir kitokią reikšmę. Kaip jau matēm, Šventraštis aiškiai parodo, kad pirmiausia žodžio “žaibai” prasmė yra švietimas, ir ištikrųjų liaudies apšvietimas padarys galą senajam pasauliui. Pranašas Daniėlis rašo apie šį “paskutinių dienų” apšvietimą kaip apie “žinojimo pasidauginimą,” susijusį su labai greito važinėjimo būdais, apie kuriuos pranašas kalba kaip apie “bėginėjimą šen ir ten.” (Dan. 12:4) Daniėlis jungia šį žinojimo pasidauginimą su didelių “priespaudų laikų, kokio nebuvo nuo to meto, kai tautos pradėjo būti.” (Dan. 12:1) Tokia tat aiškia kalba pranašas pasakoja mums apie tuos pačius įvykius apie kuriuos rašė Psalmistas kaip apie “žaibus,” apšviečiančius pasaulį ir verčiančius žmones drebėti ir valdžias “išstirpti.”

Viešpats Jezus, kalbėdamas apie “žaibus,” kuriais bus apreikšta jo *parousia* arba čiabuvimas, pasakė, kad jų šviesa išeis nuo rytų ir švies iki vakarų. Turime tik vieną šviesą, kuri reguliariškai keliauja nuo rytų į vakarus nušviesdama žemę, ir ją vadiname saule. Bet Viešpaties čiaesumas nėra visais atvejais panašus į saulę, ir delto Jezus nenaudojo graikų žodį reiškiantį saulę. Aiškindamas apie savo čiabuvimo apsireiškimo būdą jis vartojo žodį *astrape*. Ir tai yra vienintelis žodis Naujajame Testamente išverstas “žaibas,” bet tuo pačiu žodžiu nurodoma ir į kitas šviesas. Tuo pačiu žodžiu pavadinta žvakės šviesa

(Luko 24:4) Tasai žodis "astrape" yra priderančiai išverstas "žaibas," kuomet jis jungiamas su griausmais, bet tuo pačiu žodžiu galima pavadinti ir kitas šviesiai žibančias šviesas.

Ir šitą žodį Jezus naudojo sakydamas, kad jo čiabuvimas, jo *parousia*, bus kaip žaibas, pasirodantis rytuose ir pagaliau pasiekias vakarus; kitaip sakant, nušviečiantis visą žemę. Toks bus tūkstantis metų Kristaus karaliavimo; nes jis bus "tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį." (Jono 1:9) Bet Viešpaties čiaesumo švietimas nuo rytų iki vakarų primena mums saulės užtekėjimą; ir kaip mes visi žinome kad tie, kurie yra pabudę ir laukia aušros, pirmieji pamato naujos dienos išaušimą; nes tik jie vieni temato rytuose tekančios saulės spindulius. Ir tokią palaimintą privilegiją dabar turi Viešpaties sargai, kurie stovi sargyboje pas Siono mūrus.

Jau aiškinom, kad Šventraštis naudoja šviesą kaip žinojimo simbolį, ir tasai palaimintas žinojimas apie Viešpaties čiaesumą pirmiausia suteikiamas jo žmonėms, tikriesiems Jezaus pasekėjams. Tiesos pažinimas, liečiąs dieviškąjį planą, Šventajame Rašte suliginamas su "maistu"; ir sugrįžęs, Jezus žadėjo tarnauti savo žmonėms ir duoti jiems "maisto tinkamu metu." (Luko 12:37; Mato 24:45) Tai kitas pažadėjimas, parodantis, kad Viešpaties žmonės bus pirmieji, tarpe tų, kurie bus apšviesti Kristaus čiabuvimo šviesumu. Tasai pažadas jau buvo gausiai įvykintas.

Šventraštis pranašavo, kad po apaštalu mirties turėjo ateiti didis atpuolimas nuo tikrojo Evangelio

jos tikėjimo, ir kad dieviškojo plano tiesa turėjo būti sudarkyta. Taip atsitiko beveik su kiekvienu dieviškojo plano mokslu. Atpuolimas išsivystė iki tokiam laipsniui, kad vardiškoji bažnyčia aktualiai susivienijo su civilinėmis valdžiomis ir įsteigė žemėje netikrą Kristaus karalystę. Tokiu būdu tikrosios Kristaus karalystės viltis ir palaiminimai, kokius ji suteiks žmonėms, buvo užmiršti.

Šventraštis aiškiai parodo, kad sutverdamas žmogų Dievas turėjo tikslą leisti jam gyventi ant žemės amžinai ir turėti valdžios. Bet žmogus nusidėjo ir tuo prarado teisę gyventi, nes buvo nubaustas mirtin. Biblijoje labai aiškiai pasakyta, kad "nuodėmės alga yra mirtis." (Rom. 6:23) Tamsiuose viduramžiuose mirties prasmė buvo iškraipyta ir buvo manoma, kad tasai žodis reiškia amžiną kankinimą pragaro ugnyje; ir buvo pasakojama, kad Jezus atėjo išgelbėti nusidėjėlius iš šitos baisėtinios būsimos nedorųjų buveinės; buvo taip pat tikima, kad tikintieji į Kristų bus paimti tiesiog į dangų. Tokiu būdu tikroji Biblijos tiesa buvo uždengta žmoginių teorijų sąslavomis.

Šventraštis gi skelbia priešingai, kad Jezus atėjo numirti už Adomą ir už visą padermę ir suteikti jai progos sugrįžti į gyvenimą ant žemės. "Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti," yra Apaštalo Povilo žodžiai. (1 Kor. 15:22) Kristaus karaliavimo laikas, kuriuo žmonija bus atsteigta gyvenimui ant žemės, Apaštalo Petro pramintas "visų dalykų atnaujinimo laikais, apie ką Dievas kalbėjo visų

savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio prasidėjimo. (Ap. Darb. 3:19-21) Šita puiki viltis, kuri viduramžiuose buvo neįmatoma, dabar ir vėl buvo sugražinta ištikimiams Siono sargams, nes tai vienas iš anų šviesos spindulių, palinksminančių širdis tų, kurie pirmieji pastebėjo Viešpaties čiaesumo šviesumą.

Daugelios iš netikrų viduramžių doktrinų turėjo viršujinę tiesos išvaizdą. Kuomet buvo tvirtinama, kad tikintieji į Kristų nueina į dangų tuojau po mirties, buvo manoma, kad Šventraštis paremia tokią nuomonę. Tiesa, kad Šventasis Raštas siūlo dangišką viltį Viešpaties pasekėjams, bet jie pašaukti į tokią aukštą vietą dieviškajame plane, ne išgelbėjimui iš amžinųjų kančių, bet delto, kad atstovaudami žmoniją, jie karaliautų su Kristumi ir dalyvautų su juo visų žemės giminių palaiminime. Čia turime kitą svarbią tiesą, kuri pasidarė aiški Siono sargams delto, kad pasirodė Kristaus čiaesumo šviesumas.

Tuo metu turėjo pasirodyti skirtumas tarp bažnyčiai suteiktojo dangiškojo pašaukimo ir atsteigimo vilties pasauliui; nes šita "Viešpaties diena," kurioje mes gyvename, yra perversmo laikas, po kurio turi ateiti "atnaujinimo laikai" visam pasauliui, ir Dievo valia yra toki, kad paskutiniai bažnyčios nariai čia ant žemės skelbtų žmonėms šias geras naujienas. Tos žinios jau buvo skelbiamos beveik visame pasaulyje pastarųjų kelių metų bėgyje. Reikia prisiminti, kad Jezus žadėjo duoti "maisto tinkamu laiku," todėl "tinkamu metu" bažnyčiai buvo suteiktas aiškus

supratimas apie didžią atsteigimo tiesą, nes neilgai trūkus pasaulyje turės būti įkurta Dievo karalystė ir visai žmonijai bus duota proga įsigyti amžinąjį gyvenimą ant žemės.

Žinojimo pasidauginimas visame pasaulyje yra Viešpaties čiabuvinimo šviesumo vaisiumi. Pasinaudami tuo žinojimu žmonės geriau susipažino su materialiais dalykais, nes tokiu būdu žmonija prirengiama priimti Kristaus karalystės palaiminimus, nes žmonijai teikiamieji palaiminimai daugiausia bus medžiaginiai. Bent kiek pagalvoję apie stebėtinus moksliskus išradimus, kokie pasiekė pasaulį šioje kartoje, mes galime suprasti, kad esamojo laiko įvykius negalime sulyginti su jokiais kitais įvykiais žmogaus istorijoje.

Mes esame palinkę užmiršti, kad šių dienų apšvieta išsiplatino pasaulyje labai greitu tempu, palyginus su praėjusiais tūkstančiais metų, kuriais buvo visai nedaug arba ir visai nebuvo žinojimo pasidauginimo. Abelnai žmonių apšvietimas taip pat kaip ir moksliški atradimai pastarųjų šimto metų bėgyje buvo žymesni negu tai, kas buvo pasiekta per šešis tūkstančius metų pirmesniais laikais.

Visais praeities amžiais pažanga buvo labai lėta. Tik penkioliktame šimtmetyje, kuomet buvo išrasta spaustuvė, atsirado proga greitesniai mokslo ir žinojimo pažangai. Todėl būtų neprotinga sakyti, kad mūsų dienų palaiminimai, yra tik žmogaus sumanumo vaisiai, kaip kad evoliucininkai nori mus įtikinti. Turime tik vieną protingą išaiškinimą kodėl pasaulis

pasiliko nežinojime per šešis tūkstančius metų, ir paskui staiga susilaukė tokios gadynės, kurioje dešimties metų kūdikiai žino daugiau negu praeityje žinojo valdovai ir kunigaikščiai, ir kurioje, jei būtų pašalintos karo nelaimės ir pokarinis skurdas, paprastas darbininkas galėtų gerėtis gyvenimo patogumais, kokių neturėjo senovės turtingieji. Tikrajį išaiškinimą patiekia Šventasis Raštas, kuriame pasakyta, kad taip atsitiko delei Kristaus čiabuvimo švietimo, teikiančio "žinojimo padaugėjimą," apie kurį Daniėlis pasakė, kad juo atsizymės šios piktos santvarkos "pabaigos laikas."—Dan. 12: 4.

Besirengiant prie šito stebėtino žinojimo pasidauginimo "paskutinėse dienose," buvo išrasta spaustuvė. Nors tai buvo svarbus naujosios dienos pažangos ženklas, vistiek dar praėjo daug metų iki spaudos mokslas pasidarė viešas ir visiems prieinamas, ir tik tuokart jis tepradėjo keisti pasaulio eigą. Laikui bėgant spaudos leidiniai ir jais patiektasis žinojimas pasiekė beveik kiekvieną žmogų, ir praėities tamsumas nebegalėjo atsispirti prieš didėjančio žinojimo spindulius, kurie vis labiau ir labiau pripildė žemę.

Žymus faktas buvo tas, kad pirmoji knyga, kuri buvo atspausdinta naujai išrastoje spaustuvėje, buvo Biblija. Ankstyboje devyniolikto šimtmečio pradžioje susitvėrė didžios Biblijų draugijos, ir Biblija, "civilizacijos švyturys," pradėjo greitai plisti po visą pasaulį. Viešos mokyklos ir priverstinas švietimas pasidarė įstatymu, delto, kad atspausdintoji litera-

tūra padarė tai galimu. Laikraščiai, perijodiniai leidiniai ir viešos skaityklos pasidarė paprastais dalykais. Prie šitų žinojimą skleidžiančių įmonių greit prisidėjo dar telegrafas, telefonas, radijas ir dabartinė televizija. Tokiu būdu pasaulis pasiekė tokią gadynę, kurioje įvykiai vienoje žemės dalyje už valandos, arba net už kelių minučių, buvo apskelbti ir žinomi beveik visame pasaulyje.

Žinojimui padaugėjus, tuojau atsirado greito važiavimo priemonės, ir į mažiau kai šimtą metų visų tautų žmonės pradėjo apkeliauti žemę laivais, geležinkeliais ir net lėktuvais; praeityje gi per tūkstančius metų nebuvo galima padaryti jokios pažangos toje linkmėje. Mūsų gi pratėviai pirm šimto metų keliaudavo maždaug po dvyliką mylių per valandą ir delto toli nenuvykdavo; dabar galima perskristi vandenynus trijų ar daugiau šimtų mylių per valandą greitumu. Pavyzdžiui, šis straipsnis buvo parašytas skrendant oru du šimtu ir dvidešimt penkias mylias per valandą lėktuvu, kuris dabar vadinamas perlėtu.

Esamojo laiko įvykiai ir tai, ko žmonės tikisi sulaukti ateityje, aiškiai parodo įvykimą Viešpaties pranašystės apie žinojimo padaugėjimą, apie kurį buvo kalbama kaip apie jo čiabuvimo šviesumą. Galimybė ir proga skaityti; lėktuvai, radijas ir kiti moksliški mūsų dienu išradimai, savaimi nebūtų buvę Viešpaties čiabuvimo įrodymais, jei jie nebūtų turėję gilios įtakos žmonių mintyse. Bet ir šitas įvairiais būdais pasirodęs žinojimo pasidauginimas ne-

pakeitė visą pasaulį. Galime sakyti, kad savo išradimais pasaulis dabar naikina patsai save; nes senosios nuomonės ir tradicijos, kuriomis buvo palaikomas senasis pasaulis, nustojo savo galios ir įtakos žmonėse. Tai pirmas reikalingas žygis į Kristaus karalystės palaiminimus, kurie pasieks žmones po pilno senosios santvarkos sunaikinimo.

Civilizacija, kurią pasidauginęs žinojimas dabar triuškina, buvo vadinama krikščioniška. Tiesa, kad kaikurios moralės taisyklės ir pirm 1914 metų buvusių valdžių įstatymai, buvo išdalies pastatyti ant Biblijoje parašytųjų įstatymų. Bet šitie teisingi įstatymai buvo sumaišyti su pragaištingais prietarais, taip klaidingai atvaizduojančiais tikrojo Krikščionio dėsnius, kad jais buvo piktžodžiuojama tikrajam meilės Dievui. Pavyzdžiui imkime Dievą-niekinančią amžino kankinimo teoriją, arba jai panašią, bent kiek švelnesnę, šveistainės teoriją. Šiomis klastomis žmonės buvo plakami lyg botagais ir verčiami klausyti tuomet buvusių valdžių. Šitais gąsdinančiais prietarais žmonės—ypatingai Europoje—buvo išnaudojami ir apiplėšami. Jais tautos buvo laikomos pavergtos ištvirkusiai valdančiai klerikalų klasei, kuri, pasinaudodama valstybės parama, vertė žmones pasiduoti neteisingiems atpuolusios bažnyčios reikalavimams.

Žinojimui pasidauginus šitie baimės ir prietarų pančiai dabar išpalengvo laužomi. Daugeliuose Europos dalyse, kur žmonės buvo daugiausia jų suvaržyti, dabar jau tokie klaidingi įsitikinimai beveik

visai nustojo galios. Bet mesdami šalin sugedusį mokslą ir ištvirkimą, jie kartu atmetė ir tai, kas gera, ir delto pasaulis greitai skęsta į bedievybę. Visokie moralės ir religijos ryšiai pradeda trūkti, ir minioms pasiliuosavus nuo kietos diktatorystės, pasaulis greitai atsiduria į padėtį, kame kiekvienas žmogus yra pats sau įstatymu.

Bet tai yra tik pirmieji arba pradiniai pasidauginusio žinojimo rezultatai arba Viešpaties čiabuvimo šviesumo vaisiai. Ir taip turėjo įvykti, nes tuo žmonės prirengiami suprasti, garbinti ir tarnauti tikrajam Dievui; jie turi mesti šalin visą pasitikėjimą netikrais dievais, kuriuos jie garbindavo ir kuriems jie tarnaudavo. Nors tiesa, kad nekurie vardiškos krikščionybės moralės įstatymai buvo panašūs į Biblijos įstatymus, tačiau jų didžiuma buvo taip iškraipyta ir taip sumaišyta su žmonių padavimais, kad jie negalėjo apreikšti liaudžiai tikrojo Šventraščio Dievo. Todėl, nusigręždami šalin nuo netikrų dievų į netikėjimą, žmonės tikrybėje neatsisako tikėti į tikrąjį Dievą, kurio jie dar niekad nebuvo pažinę.

Taip tat išpranašautasis žinojimo pasidauginimas naikina tikėjimą į praeities prietarus ir ardo žmonių pasitikėjimą įstaigomis ir valdžiomis, kurios buvo pastatytos ant šitų prietarų, ir delto kaikurie stengiasi greičiau išardyti jas. Tokiu tat suprantamu būdu Viešpaties čiaesumo šviesumas naikina senąjį pasaulį ir prirengia žemę įkūrimui naujo, nuo Dievo paeinančio rytojaus pasaulio. Kaip tekančios sau-

lės spinduliai, kuomet pasiekia drėgną ir šaltą žemę, dažnai sukelia tirštą miglą, kuri aptemdo žemės slėnius, taip ir anie Viešpaties čiaesumo šviesos spinduliai arba išpranašautasai žinojimo padaugėjimas, kuomet pasiekia prietarų liūgnus ir klaidų purvynus, įveda į pasaulį "tokių priespaudų laiką, kokio nebuvo nuo tautų prasidėjimo."

Viena pranašystė, kuri atkreipia dėmesį į nainkančią žinojimo galybę, tada kai pasirodo praeities prietarai, randasi 2 Tesaloniečiams 2:8, kame Povilas aiškina kokiu būdu bus sunaikintas didysis Antikristas, kurio sunaikinimas įvyks Kristaus antrojo čiabuvimo pradžioje. Norint suprasti ką ši pranašystė reiškia, reikia atsiminti kokiose apystovose ji buvo parašyta. Savo pirmame laiške Tesalonikos bažnyčiai Povilas aiškina, kad Viešpaties diena, Kristaus antrojo čiabuvimo diena, ateis į pasaulį "kaip vagis naktį." Bet jis užtikrino brolius, kad ta diena nepagaus juos kaip vagis.—1 Tesal. 5:1-5.

Aiškindamas šią labai svarbią, Viešpaties antrąjį atėjimą liečiančią tiesą, Povilas tik pakartojo tai, ką patsai Jezus buvo pasakęs savo mokytiniams tada kai jis atsakė į jų klausimą, "Koks bus tavo čiabuvimo ir amžiaus pabaigos ženklas?" Jezus tarė į juos: "Budėkite tat, nes nežinote, kurią valandą jūsų Viešpats ateis." (Mato 24:42) Aišku, kad tie, kurie ištikimai budės ir žiūrės į pranašystes ir į jų išsipildymą, pažins Viešpaties čiaesumą; kiti gi, kurie nebunda, nežinos apie tai. Todel Povilas aiškina: "Bet jūs, broliai, neesate tamsybėje, kad ta diena

užkluptų jus, kaip vagis." Ir šitoje pranašystėje Povilas dar aiškina, kad vienas iš auštančios Viešpaties dienos įrodymų bus senosios santvarkos naikavimo būdas — "kaip skausmai nėsčiai moteriškai"; reikia suprasti, kad tai įvyks su trumpomis pertraukomis.

Buvo taip pilnai įrodyta, kad broliai turėjo pažinti Viešpaties čiaesumą, kurs turėjo įvykti "kaip vagis naktį" ir kad pasaulis tebebus tamsybėse; delto kaikurie broliai Tesalonikoje atėjo prie išvados ir pradėjo skelbti, kad jau tuomet Kristus buvo sugrįžęs. Norėdamas išdalies atitaisyti tokį klaidingą jo pirmo laiško aiškinimą Povilas rašė tai pačiai bažnyčiai dar antrą laišką. Ir atsiliepdamas į kairių tvirtinimus, kad Kristus jau buvo sugrįžęs, apaštalas pasakė labai svarbią pranašystę apie sunaikinimą Antikristo, apie ką mes jau prisiminėme.

Jis neniekina brolių supratimo apie Kristaus antrąjį čiabuvimą, kad jis bus ant žemės prigimtomis akimis nematomas, ir kad pasaulis abelnai nežinos apie jo čiabuvimą. Jis pats taip mokino ir taip skelbė Jezus ir kiti apaštalai. Bet jis aiškina, kad pirma negu Kristus sugrįš, turėjo ateiti didis atpuolimas nuo tikrojo Evangelijos tikėjimo; ir kad iš šitos atskalūnystės išsivystys galinga Antikristo sistema, kurią jis praminė "nuodėmės žmogumi". Po to jis aiškina, kad tada kai Kristaus čiabuvimas bus pasidaręs tikrenybe, amžiaus pabaigoje, tuomet Jo pasirodymas sunaikins Antikristą. Mes paduodame ištrauką: "Tuomet apsireikš tas neteisusis, Viešpats

Jezus užmuš jį savo burnos kvėpimu (dvasia) ir sunaikins jį savo atėjimo šviesumu (graikiškai, *parousia*, t. y. čiabuvimo)."—2 Tesal. 2: 8.

Pastebėkime, kad pirmiausia apaštalas kalba apie užmušimą, kuris bus atliktas "jo burnos dvasia." Viešpaties burnos "dvasia" yra Dievo Žodis. Todel nuo to laiko kai spaustuvės pradėjo spausdinti ir platinti pasaulyje Biblijas, besirengiant prie Viešpaties čiaesumo šviesumo, tasai faktas pradėjo silpninti piktosios, su valstybėmis susijungusios, bažnytinės sistemos galybę Europoje, ir netikros Kristaus karalystės įtaka, senojo pasaulio tautose, pradėjo mažėti. Bet po jos užmušimo arba jos įtakos sumažinimo, kaip Povilo pasakyta, turėjo ateiti jos sunaikinimas Viešpaties "čiaesumo šviesumu."

Tikroji Antikristo sistema, kurios sunaikinimas buvo išpranašautas, nėra vien netiroji bažnyčia, bet tikriau netikros bažnyčios susijungimas su civilinėmis valdžiomis. Buvo tvirtinama, kad šita sąjunga sudarė Kristaus karalystę ant žemės. Šito nešvento susivienijimo, susidedančio iš dviejų dalių, beliko tik liekanos, patsai susivienijimas arba sistema liko beveik galutinai sunaikinta. Šiandien pasaulio politikieriai ir valstybių atstovai niekina senąją bažnyčios-su-valstybę susijungimą, kaip valdžios formą; nes jie visi mato, kad netolimoje ateityje apsišvietusioji visuomenė ims tardyti tą dalyką. Tiesa, kad Anglijoje dar tebesiranda vardiškoji bažnytinės sistemos valdžia; tačiau ji nebėra ir per daugelį metų nebebuvo tikroji Britanijos liaudies valdytoja.

Bažnyčios ir valstybės viešpatavimo ideologijos panaikinimą atliko žinojimo pasidauginimas. Toki sistema negali atsilaikyti prieš naujosios dienos šviesą. Tiesa, kad Romos bažnyčia tebegyvuoja ir visais galimais būdais stengiasi panaudoti savo įtaką tautų politikoje, ypatingai Jungtinėse Valstybėse, bet visi jos laimėjimai yra tik laikinai, nes išpranašautuoju žinojimo pasidauginimu apsišvietusioji visuomenė nebepasiduos tokiai sistemai, kuri pavertė Europą griuvėsiais, ir iš kurios Amerikos kūrėjai pabėgo, jieškodami laisvės ir ramybės.

Mes čia nesakome, kad tikslai, kokiais naikinama senoji civilizacija, kurios pagrindas buvo Romos ideologija, visuomet buvo teisingi. Didžiumoje tie, kurie stengėsi pastatyti tokios valdžios vietoje kitą, neturi daug geresnės. Mes norime pasakyti tik tiek, kad apšvietimas arba susipažinimas su krikščionijos negalėmis, prirengė kelią saumylingiems žmonėms sunaikinti šitą sistemą. Žmogiškos išmintis visai nepajėgia surasti išsprendimo pasaulio problemoms, jos silpnumas pasirodė praeities sukilimuose prieš piktą išnaudojimą. Tik Kristaus karalystė tegali pilnai išnaikinti visas piktąsias sistemas. Žinojimas, kuris pasiekė pasaulį Kristui sugrįžus, prirengia kelią tos karalystės įkūrimui.

Biblijos pranašystės, ypatingai tos, kurios kalba apie sugrįžimą Kristaus, būsimojo žemės Karaliaus, yra pripildytos reikšmingais simboliais. Labai reikšmingą pavyzdį turime apaštalo Povilo pranašystėje apie antrąjį Kristaus atėjimą, kame jo pasakyta:

"Nes pats Viešpats su įsakymu (šūkavimu) ir su arkangelo balsu ir Dievo trimitu, nužengs iš dangaus." (1 Tesal. 4:16) Visi trys šitoje pranašystėje naudojamieji terminai—"įsakymas," "balsas," ir "trimitas,"—simbolizuoja tai, kas įvyko žemėje delei išpranašautojo "žinojimo pasidauginimo," ir visa tai gražiai sutinka su abelnuoju Šventraščio mokslu, kad Viešpats aktualiai sugriš ir per tulą laiką bus ant žemės "kaip vagis naktį."

Gerai žinomas dalykas, kad vagis nešūkauja, kuomet įlenda į keno nors namus; jis garsiai nekalba ir netrimituoja, kaip daugelis klaidingai manė apie Jezų, kad jis nužengs iš dangaus žmogaus kūnu ir bus visų aiškiai matomas. Supratus gi, kad visi šitie pareiškimai yra simboliai, visa pasidaro aišku. Graikų žodis, kuris išverstas "įsakymu," arba "šūkavimu," reiškia paraginimą veikti,—paliepinimą. Beabejonės čia nurodoma į raginimą žmonių visame pasaulyje pasinaudoti savo žmoginėmis teisėmis, sukilti ir pasipriešinti praeities tironybei, kuri laikė juos pavergtus viešpačiams, ir atimdavo nuo jų jiems prigulinčią dalį žemės gerybių.

Tai buvo viena iš pranašingojo žinojimo padaugėjimo pasekmių, arba Viešpaties čiabuvimo šviesumo žymių. Šiandien kyla aukštyn šauksmai iš milijonų prispaustųjų tautose, ir pačių pavergtų tautų, kurias praeityje išnaudodavo didesnės ir galingesnės viešpatystės. Darbininkų reikalavimai ir Socialistų rėkavimai, delei kurių buvo išleisti liaudžiai palankesni įstatymai, yra tik garsai pranašingojo

“šauksmo,” kuris lydi mūsų Viešpaties sugrįžimą.

Šitais rėkavimais gautieji žemiškų valdžių palankumai nepatenkins sužadintosios žmonijos reikalavimų—tik Kristaus karalystė tegali ją užganėdinti—bet visi tie įvykiai parodo prisirengimą suteikti žmonėms Dievo karalystės palaiminimų. Tai vilties spinduliai—naujosios dienos didėjančios šviesos šulai.

Mažosios tautos, kurios pirmesniais laikais turėjo atiduoti dalį savo turtų didžiosioms viešpatystėms, pačios gi turėjo skursti, dabar reikalauja teisių būti nepriklausomomis ir naudotis savo turtais savo naudai. Bet jų laisvė nesuteiks žmonėms lauktų palaiminimų, ir delto dabar girdisi “šūkavimai.” Tinkamu metu Kristus, naujasis žemės Karalius, suteiks žmonijai ramybės ir saugumo, nes pažadėta, kad “ateis visų tautų pageidavimas.”—Agėjo 2:7, 8.

Kitoje prasmėje “arkangelo balsas” simbolizuoja tai, kas įvyksta šviesumu, kuris dabar išeina iš rytų ir šviečia iki vakarų. Biblijoje kalbama tik apie vieną Arkangelą, kurio vardas Mikolas. (Jūdo 9) Tuo vardu vadinamas Jezus, savo antrojo čiabuvimo ant žemės pradžioje. Apie tai pranašavo Daniėlis 12:1, sakydamas, kad tuo metu “atsistos” Mikolas, ir kad pasekmėse “bus laikas tokių priespaudų, kurių nebuvo nuo tautų prasidėjimo.”

Titulas “Mikolas” reiškia tą, kurs kalba arba atstovauja Dievą. Jo atsistojimas parodo panaudojimą dieviškos valdžios, o faktas, kad po to seka priespaudos laikas, parodo, kad Kristaus galybė

naudojama žmonių įsteigtų viešpatysčių išgriovimui. Apreiškimo 11:15 kalba apie Kristaus karaliavimo laiką, kuomet viešpatavimas ant žemės bus atiduotas "mūsų Viešpačiui ir jo Kristui." 18-ta to skyriaus eilutė aiškina, kad delto tautos supyko, ir atėjo Dievo rūstybės laikas. Ir šitoje pat eilutėje kalbama net apie visą tūkstantmetinį Kristaus karaliavimą, ir apie palaiminimus kokie bus teikiami žmonėms. Bet pirmiausia supykusios tautos turės būti "sutrupintos kaip puodžiaus indas."—Apr. 2:27.

Pranašystėse žodis "balsas" jungiamas su tautų ir šio pasaulio karalysčių išgriovimu. Apie tai parašyta Psalmėje 46:7: "Siautė tautos ir svyravo karalystės. Jis paleido savo balsą, ir sutirpo žemė." Po šito pareiškimo apie žemės valdžių išgriovimą pranašas dar sako: "Ateikite ir matykite Viešpaties veikalus, kokius sunaikinimus jis padarė ant žemės." (Psal. 46:9) Bet šitie "sunaikinimai" yra nuskirti prirengti kelią Kristaus karalystės palaiminimams, nes sekančiose dviejose eilutėse parašyta: "Jis sustabdo kares iki žemės kraštui, trupina kilpinį ir laužo ginklus, ir sudegina skydus ugnyje. Liaukitės ir matykite, jog aš Dievas."

Taigi "Viešpaties balsas" arba "arkangelo balsas" kalba apie baisėtinus dalykus, bet jais prirengiamas kelias į Kristaus karalystę. Supraskime, kad čia kalbama ne apie literinį balsą, ir kad jėgos, kurios naikina šio pasaulio karalystes, nėra kokie tai stebuklingi gamtos išsiveržimai. Abelnai pranašystės parodo, kad tą darbą atliks pačios tautos, didžioje

ir galutinioje kovoje del pasaulio viršenybės. Šventraštyje pasakyta, kad Viešpats atkreips kiekvieno žmogaus kalaviją (ginklą) prieš savo brolių (artimą), “nes tauta sukils prieš tautą, ir karalystė prieš karalystę.”—Mato 24:7.

Kita pranašystė nupiešia Viešpatį kaip didelės “kariuomenės” vadą, ir sako, kad prieš šitą “kariuomenę dreba žemė ir virpa dangus.” Pranašas sako, kad taip įvyksta “Viešpaties dienoje,” kurioje turi įvykti jo žodis; kitaip sakant, visa tai turi įvykti taip, kaip buvo pranašauta apie šio pasaulio karalysčių išgriovimą ir Kristaus karalystės įkūrimą. Pranašas dar sako: “Viešpats paleidžia savo griausmą (balsą) savo kariuomenės priešakyje, nes labai didelė jo kariška stovykla.”—Joėlio 2:1-11.

Nusigręždami nuo simbolizmo, eikime prie tikrųjų įvykių, ir greit pamatysime šios pranašystės išsipildymą, kuris pasirodo žemės tautų ir liaudies nuolatiniame kovojime už savo teises. Prie šitos Viešpaties kariuomenės turbūt priskaitomi visi žemės nepatenkintieji, kuriuos sužadino žinojimo pasidauginimas, ir delto jie pradėjo taip smarkiai kovoti už laisvę, kad pačiai civilizacijai grėsia sunaikinimas. Prieš juos trupinama “dangus ir žemė”; kitaip sakant, naikinamos pirm 1914 metų buvusiojo pasaulio religinės ir civilinės dalys, nes “arkangelo balsas” turi labai daug galybės.

Povilas rašo apie kitą Viešpaties sugrįžimo apreiškimą, kaip apie “Dievo trimitą.” Pranašystėse trimitas naudojamas atvaizdinimui skelbimo žinių

arba informacijos apie tai, kas turi įvykti. Senojo Testamento laikuose trimitas buvo naudojamas paskelbimui ateinančių jubiliejaus metų. Dievo duotieji įstatymai Izraėlio tautai reikalavo persitvarkymo pasisavinime turtų ar kitokių nuosavybių kiekvienais penkiasdešimtais metais. Jubiliejaus metais buvo sugražintos žmonėms visos teisės, kurias jie buvo praradę nelaimingais atsitikimais arba neišmintingu keno nors planavimu.

Apaštalas Povilas aiškina mums, kad Dievo apsiėjimai su Izraėlitaais einant įstatymu, buvo "būsimų gerybių šešėliais," taigi aišku, kad tokia jubiliejaus santvarka Dievas parodė savo tikslą sugražinti žmonijos padermę į jos prarastuosius namus ir suteikti jai viešpatavimą ant žemės, kuris buvo prarastas nusidėjimu arba pirmųjų gimdytojų prasižengimu prieš dieviškąjį įstatymą Edene. (Žyd. 10:1) Petras, rašydamas apie tą patį didį atsteigimo projektą, vartojo žodžius "atnaujinimo laikai," apie kuriuos buvo kalbama visų šventųjų Dievo pranašų burna, nuo pasaulio prasidejimo. Jis taip pat aiškina, kad šitas garbingas atsteigimo darbas įvyks po Kristaus, naujojo žemės Karaliaus, antrojo atėjimo.—Ap. Darb. 3:19-21.

Todel ir Povilas, apibūdindamas Kristaus antro čiabuvimo veikmę, naudojo "Dievo trimito" simbolį. Apreiškimo knygoje parašyta apie septynius trimitus. Šešiais buvo trimituojama apie įvykius pasaulyje ir Dievo žmonių tarpe pirm to laiko, kuriuo Kristus ima ant savęs savo didžią galybę ir pradeda

karaliauti; septintu simboliniu trimitu gi skelbiama tiesioginis Kristaus karalystės įkūrimas: “Šio pasaulio karalystės teko mūsų Viešpačiui ir jo Kristui.”—Apr. 11: 15.

Jezaus pirmo atsilankymo ant žemės tikslas buvo atpirkti Adomą ir su juo visą padermę, bet jis sugrįžta kaip didis Išliuosuotojas arba žmonijos Atsteigėjas. Todel tinka ir net būtinai reikia raginti pasaulį, kad susipažintų su Dievo prisirengimu išgelbėti žmoniją; ir tai atlieka išpranašautasai “žinojimo padaugėjimas,” arba Viešpaties čiaesumo šviesumas. Pranašystėse tie dalykai simbolizuojami trimitu.

Per ilgą metų eilę jau buvo skelbiama apie tai visame civilizuotame pasaulyje. Milijonais knygomis, lapeliais, paskaitomis, tūkstančiais laikraščių, krutamais paveikslais ir radijo paskaitomis, buvo pasakojama žmonėms, kad Kristaus karalystė yra pas duris, ir kad šita karalystė sugrąžins žmonijai prarastąjį viešpatavimą ir amžinąjį gyvenimą ant žemės. Bažnytizmas, bendradarbiaudamas su šio pasaulio karalystėmis ir besistengdamas savo pastangomis įsteigti taikos ir teisybės gadynę, niekino šį Tiesos skelbimą. Bet vistiek buvo “trimituojama.”

Pasaulio vėjus dėl “laisvės” buvo vykdomas dar ir kitokiu būdu, kuriuo šiose “paskutinėse dienose” visos žemės tautos liko paskatintos reikalauti savo tikrų arba išsvajotų teisių, ypatingai ekonomijos ir politikos srityje. Kol žmonės nebus aiškiai susipažinę su maloningais ir jiems naudingais Dievo

patvarkymais, kuriais jie galės naudotis Kristui karaliaujant, iki tol negalima laukti nieko kito iš netikinčio pasaulio, kaip tik norą turėti laisvę ir lygią dalį žemės gerybėse.

Bet šitas žinojimas ir visuotinas kovojimas dėl teisių, atlieka Dievo paskirtąjį tikslą, pasaulio santvarkos išardymą, arba sugriovimą "dabartinio pikto pasaulio," kurio kunigaikštis yra šetonas. (Gal. 1:4) Ir toks tikrybėje yra paveikslas, kokį rodo mums tai, kas įvyko senovės Izraėlio dienose, tada kai buvo trimituojama jubiliejaus trimitu, kuriuo buvo skelbiama, kad atėjo laikas išnaujo padalinti tautos turtus ir išlaisvinti tuos, kurie buvo pasidarę savo artimų vergais. Neabejotina, kad tuo metu Izraėlyje įvyko didelės permainos. Kurie buvo surinkę sau daug turtų ir ekonominių pirmenybių tautoje, iš pradžių pyko, kuomet išgirdo, kad reikia sumažinti savo turtus, beturčiai gi reikalavo to, ką jie buvo praradę. Tokie turėjo būti pirmieji jubiliejaus trimito garso įspūdžiai.

Dabar panašiai darosi visame pasaulyje, ir taip įvyksta dėl žinojimo, atėjusio į žmones naujojo žemės Karaliaus čiaesumo metu. Apsišvietę pasaulio beturčiai nebenori ilgiau būti turtuolių tarnais. Taip yra su ypatomis ir su mažesnėmis tautomis; pasekmėse gi šiandien pasirodo nerimas, revoliucijos, ginčiai ir karai.

Žiūrint tik paprastuoju žvilgsniu, šitas žmonių ir tautų įtūžimas reiškia nieko daugiau, kaip tik vargą. Todėl pranašo pasakyta, kad bus "laikas to-

kių priespaudų (vargų) kokių nebuvo nuo tautų prasidėjimo." (Dan. 12:1) Bet taip turėjo įvykti pirma negu ateis karalystės palaiminimai; nes Kristus, naujasis žemės Karalius, nenaudos dabartinių, žmonių sudarytų ir netobulų valdžių ir įstaigų, kaip gyvenimo ir laimės teikėjų; todėl jos turi būti pašalintos ir padaryta vietos įkūrimui jo karalystės, kuri užims jų vietą.

Jubiliejaus iliustracija apie Dievo tikslą sugrąžinti žmonijai jos prarastąjį paveldėjimą reiškia labai daug, ir prie jos priskaitoma tai, ką Šventraštis vadina prisikėlimu iš numirusių. Jėzaus prikėlimo iš numirusių stebuklas yra užtikrinimu, kad Dievas gali prikelti visus mirusiuosius ir taip įvykinti savo pažadėjimą. (Ap. Darb. 17:31) Pirmiausia iš mirties miego bus pabudinti tie, kurie ištikimai sekė Viešpaties paliktą pavyzdį, tarnaudami Dievui ir savo artimų naudai, ir tuo pasidarė tinkami gyventi ir karaliauti su juo dvasinėje arba nematomoje jo tūkstantmetinės karalystės vaizdomojoje. Jų pabudinimas ir iškėlimas į garbę, šlovę ir nemirtinumą, yra Šventajame Rašte pramintas "pirmu prisikėlimu."—Apr. 20: 4, 6.

Povilas savo pranašystėje apie mūsų Viešpaties sugrįžimą, jungia pirmąjį prisikėlimą su "Dievo trimitu." (1 Tesal. 4:16, 17) Apie tą patį dalyką jis kalba 1 Korintiečiams 15:51-53, kame jo pasakyta, kad Dievo trimitas yra "paskutinis trimitas." Tai "paskutinis" iš anų septynių simbolinių trimitų, apie kuriuos rašoma Apreiškime, ir apaštalas Jonas sako,

kad šito trimito trimitavimo metu, bus prikelti mirusieji. Jonas trumpai apibūdina visą tūkstantmetinio Kristaus karaliavimo darbą, prasidėjusį su perversmais, septinto trimito trimitavimo pradžioje, kame jo pasakyta, kad tautos buvo supykusios. Mes paduodame ištrauką: "Tautos supyko, bet atėjo tavo rūstybė ir metas teisti mirusius, atiduoti užmokesnį tavo tarnams pranašams ir šventiesiems ir kurie bijo tavo vardo, mažiems ir dideliems, ir išnaikinti tuos, kurie pagadino žemę."—Apr. 11:18.

Prikēlimas tikrųjų Kristaus pasekėjų septinto trimito arba jubiliejaus trimito trimitavimo pradžioje, yra tik prisikēlimo pradžia, nes Šventraštyje pasakyta, kad paskiau bus prikelti visi mirusieji "teisieji ir neteisieji." (Ap. Darb. 24:15) Apaštalas Povilas skelbia, kad Dievas nori, kad visi būtų išganyti arba išgelbėti iš mirties ir gautų pažinimą tiesos apie meilingą Dievo apveizdą jų naudai, kuri teikiama jiems Kristaus atpirkimo nuopelnais.—1 Tim. 2:4-6.

Tai bus įvykdyta tūkstantmetinio Kristaus karaliavimo metu. Tikroji bažnyčia, Viešpaties pasekėjai, bus prikelti iš numirusių, išaukštinti ir suvienyti su Jezumi dvasinėje tos karalystės vaizdomajame, nes jie pasirodė vertais "dangiškojo pašaukimo," kuriuo jie buvo pašaukti (Žyd. 3:1); žmonijos padermėgi bus atsteigta į gyvenimą ant žemės žmoginiuose kūnuose. Pasirodydami paklusnūs jiems suteiktam žinojimui, jie bus sugražinti į proto ir kūno tobulumą ir galės gyventi amžinai.

Tokiu tat būdu Viešpaties čiaesumo šviesumas tęsis ir didinsis per visą tūkstantmetinį amžių, naikindamas kiekvieną netikrų dievų ir kreivų įsitikinimų slėpynę ir suteikdamas visiems tikrojo meilės Dievo pažinimą. Tuomet įvyks pareiškimas, kad Kristus yra "tikroji šviesa, apšviečianti kiekvieną žmogų, kurs ateina į pasaulį." (Jono 1:9) Patsai apšvietimas dar negarantuos amžinąjį gyvenimą; nes tik tie, kurie priims šviesą, ir elgsis kaip šviesos vaikai, tegalės gyventi per amžius, kaip parašyta: "Kad kiekvienas, kurs į jį tiki, neprazūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą."—Jono 3:16.

Tasai gyvenimas bus teikiamas visiems ant žemės, išskyrus tuos, kurie dalyvauja dvasinėje karalystės vaizdomainoje; nes Adomas prarado žmogiškąjį gyvenimą ir delto žmogiškasis gyvenimas bus sugražintas jam ir jo vaikams. Todėl apaštalas Petras nurodė į šio gyvenimo palaiminimus, kokie bus teikiami žmonėms tūkstantmetyje, kaip į "ATNAUJINIMĄ."—Ap. Darb. 3:19-21.

Petras griežtai sako, kad atnaujinimo palaiminimai bus teikiami tik tiems, kurie "klausys." Jis sako: "Kiekviena gi siela, kuri neklausytų to pranašo, bus išdildyta iš tautos tarpo." (Ap. Darb. 3:23) Bet mus linksmina pažadas, kad visi bus apšviesti Viešpaties čiaesumo šviesumu ir tokiu būdu gaus progos protingai klausyti ir paklusnumu laimėti gyvenimą. Kalbėdamas apie tą garbingą laiką, kuriuo dieviškoji malonė bus parodyta žmonėms, apaštalas Povilas sako: "Tuomet įvyks žodžiai, ku-

rie yra parašyti: Mirtis yra praryta apgalėjimo. Mirtie, kame yra tavo akstinas? Kape, kame tavo apgalėjimas?”—1 Kor. 15: 54, 55.

VIII

“Karaliausiu Stipria Ranka”

*“Kaip aš gyvas, sako Viešpaties Dievas, aš jums karaliausiu stipria ranka, ištiestu petimi ir išlietu narsu, aš viešpatausiu jums. Aš išvesiu jus . . . iš šalių, kuriose jus esate išsklaidyti; aš karaliausiu jums stipria ranka, ištiestu petimi ir išlietu narsu.” — EZEKIELIO
20: 33, 34.*

KUOMET mes mąstome apie Viešpaties karaliavimą žmonėms, mes manome apie taiką ir ramybę; bet šitoje Ezekiėlio pranašystėje pasakyta, kad jis karaliaus “išlietu narsu.” Čia nurodoma į laiką, kuriuo prigimti Abraomo ainiai buvo surinkti iš tautų, į kurias jie buvo išsklaidyti, ir grąžinami į savo šalį, Palestiną.

Jei šita pranašystė dabar išsipildo, tai mes turime neužginčijamą įrodymą, kad Viešpaties karalystė jau veikia žmonių reikaluose. Tas reiškia, kad “karalių Karaliaus” čiabuvimas yra gerai patvirtintas faktas, nes reikia pastebėti, kad Izraelitų surinkimą iš tų šalių, į kurias jie buvo išsklaidyti, atlieka Viešpaties, apie kurį pasakyta, kad jis valdys juos “išlietu narsu.”

Bene jau laikas sugrąžinti Izraėlį į Pažadėjimo Šalį, ir jei taip, ar delto neturime kokių nors įrodymų, kad Dievo tikslai, liečią šią tautą, jau pildosi? Jezus savo didžioje pranašystėje apie amžiaus pabaigą patiekė mums taisyklę matavimui pranašingų laikų. Jis pasakė: "Jeruzalė bus mindoma pagonių, iki pasibaigs pagonių laikai." (Luko 21:24) Žodis "Jeruzalė" čia naudojamas tokioje pat prasmėje, kokioje šiandien kalbama apie "Maskvą," "Londoną," arba "Washingtoną," būtent, kaip apie tautos atstovę. Izraėlitai buvo žymiausiai Jeruzalės ir visos Jūdėjos gyventojais, tuo laiku, kuriuo buvo ištarta ši pranašystė; todėl aišku, kad pareiškimas "Jeruzalė bus mindoma," nurodo į faktą, kad ta tauta nebuvo laisva. Tuo metu jiems buvo leista gyventi Jeruzalėje ir Jūdėjoje, bet po Romiečių valdžia. Nuosavos valdžios jie neturėjo toje šalyje.

Visų Viešpaties pamokslų pagrindas buvo Senasis Testamentas; todėl jo pareiškimas apie "pagonių laikus" reiškia, kad kur nors Senajame Testamente buvo kalbama apie tuos laikus. Mes turime atsakančią priežastį tikėti, kad jo mintyje buvo pranašystė, kuri parašyta 26-me 3 Mozės Knygos skyriuje. Tame skyriuje mes randame parašyta apie kaikurias bausmes, kurios turėjo ateiti ant Izraėlitų, jei jie pasidarys nepaklusnūs Dievo įstatymui; po to nurodoma dar į kitus "septynis" nubaudimo "laikus," kurie taip pat turėjo ateiti dėl pirmojo nepaklusnumo Viešpačiui. Apie šituos "septynius laikus" kalbama keturius kartus 3 Mozės 26:18, 21,

24, 28. Žodis “septyni” išverstas iš Ebrajų žodžio *shibah*, kuris anot Dr. Strongso reiškia “prieveiksminiai septynius laikus.”

Bausmės, kurios turėjo ateiti ant Izraėlio pirmųjų “septynių laikų,” beabejonės nurodo į jų pavergimo laikus Asyrijiečiams ir kitiems. Nors tie pavergimo laikai nebuvo ilgi, visgi jie nusitęsė per daugiau kaip septynius žodinės prasmės metus; todėl mes turime ateiti prie išvados, kad *shibah* arba septyni laikai, kurie turėjo ateiti tolesniam anos nepaklusnios tautos nubaudimui, buvo Viešpaties skirti kaip simboliški laikai, susidedą iš 360 metų kiekvienas, viso 2,520. Pranašingo laiko apskaitliavimui Šventraštis patiekia mums dievišką taisyklę matavimui, skaitant dieną už metus. Žydų “metai” buvo 360 dienų. Taigi, imant metus už dieną, mes gauname 360 metų; o septyni tokie laikai sudaro 2,520 metų.

Pirmesniame skyriuje buvo įrodinėta, kad Izraėlio tauta prarado savo tautišką nepriklausomybę ir valdžią Jūdėjoje 606 metais pirm Kristaus. Taip atsitiko tada, kai jų paskutinis karalius buvo nustumtas nuo sosto ir tauta paimta Babilono nelaisvėn. Norint sužinoti kada šitie “pagonių laikai” turėjo pasibaigti reikia sužinoti kokiais metais pasibaigė 2,520 metų, kurie prasidėjo 606 m. pirm Kr. Jie pasibaigė 1914 metais.

Ar istoriškai faktai, draug su esamojo laiko įvykiais, patvirtina išvadą, kad 1914 m. ištikrųjų buvo svarbi data dieviškojo plano išsivystime? Aišku, kad

"pagonių laikams" pasibaigus turi pasirodyti sąjudis žydų tautoje ir besistengimas atsteigti savo tautą; ištikrųjų taip dabar darosi. Net ir pirm to, ta tauta buvo Viešpaties pažadinta ir atsirado Sionizmas. Bet pirm 1914 metų jis turėjo nedaug pažangos sugražinime Izraelitų į Pažadėtąją Žemę. Didžiumoje patys žydai nenorėjo nieko girdėti apie Sionizmą ir grįžimą į Palestiną. Po 1914 metų gi pasirodė didelis skirtumas.

1914 metais prasidėjo pirmas pasaulinis karas, ir čia Sionizmas gavo savo progą, nes tasai karas paliosavo Šventąją Šalį nuo Turkų valdžios. Po to Tautų Sąjunga pritarė žydų grįžimui į savo tėvynę. Po Balfouro paskelbimo patvirtinimo Izraeliui buvo suteiktos teisės pasisavinti Palestinos žemę; ir jie gavo teisę pasidaryti nepriklausoma tauta toje šalyje. Tuom laiku pagoniškos tautos liovėsi mindžioti tą tautą, neduodant jiems įgaliojimo pasidaryti nepriklausoma tauta.

Tiesa, kad Tautų Sąjunga nedarė jokių pastangų to nutarimo įvykdymui, ir delto Izraelis pasiliko pagonių valdžioje dar per trys dešimčius metų. Po to dar kitas tautų susijungimas bandė įvykdyti Izraelio viltį. Nežiūrint to, kad tarp Tautų Sąjungos reikalavimo žydų tautai nepriklausomybės ir aktu alio bei pilno tos tautos atsteigimo šalyje, kurią Dievas davė jų tėvams, buvo nemažas tarpas; vistiek tie įvykiai parodė taip žymią permainą Dievo apsiėjime su jais, kad mes nebegalime išvengti išvados, kad tuomet pasibaigė "pagonių laikai." Sionizmo

sajudžio gimimas daug metų pirm 1914 pažymėjo Dievo malonės sugrįžimo į Izraėlį prasidėjimą.

Kai kas gali pasakyti, kad “pagonių laikai” negalėjo pasibaigti 1914 m. delto, kad nuo to laiko žydai buvo labiau persekiojami negu kada pirmiau. Bet šita pažvalga neatkreipia domės į pranašystes, kurios parodo, kad galas jų tautiško pavergimo pagoniškoms tautoms, ir laikas jų sugrįžimo į Palestiną, turėjo atsižymėti dideliais suspaudimais. Pranašystės sako mums, kad šitie paskiausieji persekiojimai turės ateiti ant jų, kad “privertus” juos grįžti į savo šalį, ir kad jie bus ypatingai persekiojami tada, kai Viešpats sugrąžins Izraėlio belaisvius. — Jeremijo 30:3, 11.

Pranašas Jeremijas sako mums, kad Viešpats siųs “žvejus” ir “medžiotojus” tarp savo žmonių ir privers juos grįžti į pažadėtąją šalį. (Jer. 16:14-18) Šios pranašystės aiškiai parodo, kad Izraėlio tautos atsteigimas ir paliuosavimas nuo pagonių jungo, nepadarys staigų galą visiems žydų vargams.

Kai kas gali argumentuoti, kad jeigu jau atėjo Dievo laikas Izraėlio grįžimui į pažadėtąją šalį, tai jie turėtų būti įleidžiami į aną šalį be jokių varžymų. Tačiau Joėlio 3:1, 2 parodo, kad Izraėlio pasi-liuosavimas nuo nelaisvės pasižymės karišku pagoniškų tautų susirinkimu, ir kad Viešpats turės bylinėtis su anomis tautomis del savo žmonių ir del jiems pažadėtosios žemės. Pastarųjų metų įvykiai parodo aiškų šios pranašystės išsipildymą; todėl čia turime dar kitą dabar įvykstančios permainos įro-

dymą. Aišku tat, kad dabar Dievo paskirtasis laikas "sugrąžinti" savo senovės žmonių belaisvius.

Viena iš žymesniųjų pranašysčių, kalbančių apie tuos dalykus randasi **Ezekiėlio 20: 32-38**. Šio skyriaus pradžioje patiektasis tekstas yra paimtas iš anos pranašystės. Juo pasakyta, kad Viešpats karaliaus savo žmonėms narsu ir tuo būdu surinks juos iš šalių, kuriose jie buvo apsigyvenę, ir sugrąžins juos į jų šalį. 32-ra eilutė parodo kodel reikės valdyti juos narsu. Joje parašyta: "Taip pat neįvyks ir tai, ką jūs manote, kai sakote: Mes būsime kaip pagonyš ir kaip kitos žemės giminės, ir garbinsime medžius ir akmenis." Čia aprašomas žydų noras pasidaryti panašiais į tautas tarp kurių jie gyveno. Tokio nusistatymo buvo visa žydų didžiūma, ypatingai Europoje, pirm 1914 metų; nes tik baisių nacių viešpatavimo laikais teprasidėjo jų atskyrimas ir išvairymas.

Viešpats pranašavo: "Taip pat neįvyks tai, ką jūs manote"—kitaip sakant: "Aš neleisiu jums pasidaryti panašiais į tautas tarp kurių jūs gyvenate." "Kaip aš gyvas, sako Viešpats Dievas, aš jums karaliausiu stipria ranka. . . . Aš nuvesiu jus į tautų tyrumą ir ten bylinėsiuos su jumis veidas į veidą." (35-ta eil.) Koks teisingas aprašymas apie žydų vargus, kolei tebeeina varžybos apie Palestinos pasisavinimą.

Visa Europa yra "tautų tyruma" ir žydai, labiau negu kuri kita tauta, liko be pastogės ir klaidžioja toje tyrumoje. Jie buvo ištremti iš savo namų

ir didžiausias jų troškimas yra vykti į Palestiną, bet jie pasilieka tyrumoje lygiai taip, kaip buvo su jų tėvais, kurie buvo išvesti iš Egipto, ir dėl tos pačios priežasties. 34-je eilutėje pasakyta, kad jie bus išvesti iš tų šalių, kuriose jie gyveno, bet nebus įleisti į savo šalį, dėlto kad iš jų tarpo turėjo būti pašalinti maištininkai.

Šiandien didžiuma žydų tebegyvena “tyrumoje”; bet Dievo karaliavimas ant jų nesidatuoja nuo to laiko, kai jie saugiai sugrįš į žadėtąją šalį, bet velyk, sulyg pranašyste, tai prasidėjo tada, kai Jis ištiesė savo ranką surinkti juos iš tautų į kurias jie buvo išsklaidyti. Viešpaties “ranka” yra Karalius Jezus. Izaijo 52:10 skaitosi: “Viešpats prirengė savo šventą petį visų tautų akyse, ir visi žemės pakraščiai matys mūsų Dievo išgelbėjimą.” Jehovos “petys” dar nėra apreikštas taip, kad visos tautos galėtų suprasti kas darosi su žydais; Siono sargai mato ir supranta, kad žydus ir Palestiną liečią įvykiai aiškiai parodo, kad net dabar garbės Karaliaus valdžia jau prasidėjo.

Galutinas Izraėlio išgelbėjimas pasirodys tik Armagedono pabaigoj. Apie tai rašančios pranašystės yra Ezeikiėlio 38 ir 39 ir Zakarijo 14:2, 3, 16-21. Ezeikiėlio pranašystė pasakoja apie galingas kariuomenes, ateinančias prieš Jeruzalę, kariuomenes, kuriuos apdengs žemę kaip “debesys,” ir kad Viešpats sunaikins jas. Šitam Izraėlio neprietelių sunaikinimui įvykus, tautų akys atsidarys ir jie pamatys Viešpaties garbę. Tuomet jiems bus apreikšta Viešpaties

"ranka." Sulig Apreiškimo 1:7 "kiekviena akis" matys jį "debesyse"; kitaip sakant, jie matys kaip jis nugalėjo Izraėlio priešus, kurie apdengė žemę kaip "debesys."—Ezek. 38:15, 16, 18, 21-23.

Jehova karaliavo senovės Izraėliui, Sauliui, Dovidui, Saliamonui ir kitiems vadovaujant; Zedekijas gi buvo paskutinis jų karalius. Zedekiją nuvertus Viešpaties pranašas pasakė: "Padėk į šalį nuometą ir nusiimk vainiką. . . . tai nebebus iki ateis tas, kuriam priklauso teisė, ir aš jam jį atiduosiu." Tas, "kuriam priklauso teisė," yra Karalius Jezus. Kadangi dabar ir vėl Dievas karaliauja Izraėliui, reiškia, kad Jo teisėtasis Atstovas, Jo "ranka," jau atėjo. Vienas iš Karaliui Jezui duotų titulu, parodantis jo santykius su Sutvertojum, yra Mikolas, reiškiantis, "kuris yra panašus į Dievą," arba, kuris karaliauja kaip Dievas.

Daniėlio 12:1 naudojama tasai titulas, ir čia mums pasakyta, kad tada kai "Mikolas" atsistos ir pradės valdyti, "tuomet ateis toks priespaudos laikas, kokio nebuvo nuo to meto, kai tautos pradėjo būti." Tasai pareiškimas sutinka su pasakymu, kad Viešpats karaliaus su "narsu." Čia bus naudinga pabrėžti, kad šitas karaliavimas narsu nėra skiriamas vien delto, kad surinkti Izraėlį į žadėtąją žemę ir prirengti juos priimti naujosios karalystės palaiminimus, bet ir delto, kad sunaikinus pagonių tautas, kurioms buvo leista viešpatauti žemėje per ilgąjį pagonių viešpatavimo laiką.

"Pagonių laikų" pasibaigimas 1914 metais reiškė

žymesniųjų, Izraėlių lieėianėių, įvykių pradėia, bet nuo to laiko taip pat įvyko didelės permainos pagonių tautose, ypatingai Europos tautose—senajame Romos pasaulyje. Jau buvo įrodyta, kad “pagonių laikai” turėjo nusitęsti “iki ateis tas, kuriam priklauso teisė.” Iki tam laikui Dievas neturėjo karalystės ant žemės, (išskyrus vaizduojanėią savo išrinktosios tautos karalystę). Po paskutinio Izraėlio karaliaus nuvertimo, Dievas davė tam tikrą įgaliojimą pagoniškomis tautomis viešpatauti tame laikotarpyje.

Apie tokį Dievo patvarkymą Pranašas Daniėlis kalbėjo Babilono karaliui Nebukadnezarui, sakydamas: “Taip pat visa, kame tik gyvena žmonių vaikai ir lauko žvėrys; dar gi ir dangaus paukėčius jis (Dievas) davė tau į rankas ir pastatė visus po tavo valdžia.” (Dan. 2:38) Daniėlis nesakė, kad per Nebukadnezarą Dievas valdys žmones, todėl šitas pagoniškas karalius nesėdėjo Viešpaties soste taip kaip kiti Izraėlio ir Jūdo karaliai. Taigi pasirodo, kad pagonių viešpatavimas buvo Dievo leistas, bet ne Jo pagirtas. Buvo tai tik žmogiškas viešpatavimas, kurio pagrindas buvo nupuolusių ir saumylingų žmonių gudrumas.

Tokios valdžios simbolis buvo į žmogų panaši stovyla, kurios auksinė galva anot pranašo, atvaizdino Babilono karalystę. (Dan. 2:38) Ta pati stovyla atvaizdino taip pat ir kitas karalystes, kurios atsirado po Babilono, kaip tai Medo-Persija, Graikija ir Roma. Kas buvo pasakyta apie Babiloną, buvo taip pat taikoma ir kitoms po jos buvusioms karalystėms;

būtent, kad dangaus Dievas davė joms karaliavimą. Romos viešpatavimo dienose Apaštalas Povilas rašė: "Valdžios, . . . kurios gi yra, jos Dievo įstatytos (prirengtos)." (Rom. 13:1) Izraėlis prarado savo laisvę ir pasidarė Babilonui vergaujanti tauta, ir vėlesniais laikais jie turėjo vergauti taip pat Medo-Persijai, Graikijai ir Romai. Izraėlis negalėjo tikėtis nepriklausomybės iki neatėjo "tas, kuriam priklauso teisė."

Svarbu pastebėti, kad Daniėlio aiškinimas apie pagonių stovylos pranašystę, taikomas tik keturioms aukščiau įvardintoms karalystėms. Kitos tautos dalyvavo tuose dalykuose tik tiek, kiek jas pasiekė anų keturių viešpatysčių įtaka. Romiškoji "pagonių laikų" vaizdomaina buvo atvaizdinta geležinėmis blauzdomis, ir savo pasibaigimo dienose gi stovylos kojomis ir pirštais. Pasirodo, kad simbolizmas atitinka įvykiams, nes po Romos nebeatsirado kita karalystė, panaši trims pirmesnėms; nes visos vėlesniais laikais buvusios Europos karalystės buvo pasidalinusios. Kaikurios viešpatavo viena po kitos paveldėjimo keliu ir tarėsi turinčios dieviškąjį leidimą; pirmojo gi pasaulinio karo pasekmėse jos buvo išgriautos.

Pranašystėje pasakyta apie "akmenį," kuris "atplyšo nuo kalno be žmogaus rankų pagalbos" ir kad anam akmeniui ištikus, stovyla liko sutrupinta. Mes paduodame ištrauką: "Tuomet buvo sutrinta draug geležis, molis, skaistvaris, sidabras ir auksas ir pavirto tarsi vasaros klijimo pelais; jie buvo

pagauti vėjo ir neliko jų nė pėdsakos; iš akmens gi, kurs buvo ištikęs stovylą, pasidarė didelis kalnas ir pripildė visą žemę."—Dan. 2:35.

Skaitant šią pranašystę svarbu pastebėti, kad pasakyta jog auksu, sidabru, skaistvariu ir geležimi atvaizdintieji dalykai buvo "draug" sutrupinti. Kiekviena iš anų pirmesniųjų trijų karalysčių, atvaizdintų šituo stovylos paveikslu, išnyko kaip pasaulinė valdžia, kuomet jos vietą užėmė kita; jos visos turėjo ką nors bendra, ir delto visos buvo "draug" sutrupintos. O kas tai buvo? Atsakymą randame 38 eilutėje, kame pranašas sako: "Taip pat visa, kame tik gyvena žmonių vaikai ir lauko žvėrys; dargi ir dangaus paukščius jis (Dievas) davė tau į rankas ir pastatė visus po tavo valdžia; tu esi auksinė galva." Taigi čia pasirodo jų bendratės ryšys—jiems Dievo duotasis viešpatavimas.

Babilonija kaipo tauta buvo pirm šito paveikslo pritaikymo, bet ji nebuvo aukso galva, iki kol Dievas nebuvo davęs jai valdžios. Panašiai buvo ir su kitomis tautomis, kurios buvo atvaizdintos stovylos sidabru, skaistvariu ir geležimi. Taigi stovyla tikrybėje atvaizdino dieviškąjį leidimą viešpatauti arba turėti "valdžios," ir šitas viešpatavimas pasibaigė "draug" pagonių laikams pasibaigus. Nors šitoje stovyloje atvaizdintųjų tautų valdžios jau buvo kone visos išgriautos pasaulyje buvusiais revoliuciniais perversmais, kurie įvyko po 1914 metų; stovylos gi sutrupinimas nereiškia sunaikinimą pačių tautų. Tuo buvo parodyta, kad po 1914 metų jos jau ne-

beturi valdžios einant "pagonių laikų" įgaliojimu; nes atėjo laikas trupinimo ir naikinimo, kuris turės nusitęsti iki visas pagonių viešpatavimas ant žemės nebus sunaikintas.

Daniėlio pranašystėje 7:12, tos pačios keturios pagonių karalystės paveiksluojamos žvėrimis, ir apie trys pirmąsias mes skaitome: "Taip pat iš kitų žvėrių buvo atimta valdžia ir buvo jiems paskirtas gyvenimo ilgis iki laikui ir valandai." Tai parodo, kad atėmimas teisės valdyti nereiškia staigų sunaikinimą tautų, kurios pirmiau turėjo teisę viešpatauti. Dievo duotoji valdžia, kokia naudojosi Babilonas, Medo-Persija, ir Graikija, buvo "atimta" iš kiekvienos ir pateko į kitų jos pasekėjų rankas. Pagaliau Roma pasidarė to viešpatavimo paveldėtoja. Kuomet gi buvo atėjęs laikas Romai paleisti valdžią iš savo rankų, reiškę, kad jau buvo tinkamas laikas teisėtajam žemės Karaliui imti ją; delto viešpatavimas turėjo būti atimtas netik iš Romos, bet jis turėjo visai paliauti, ir pačios pasidalinusios paskutiniais laikais viešpataujančios karalystės turėjo būti sunaikintos.

Tikrai taip atsitiko, nes po 1914 metų buvo vykdomas tautų išgriovimas. Svarstant apie Nebukadnezaro stovylą, paveiksluojančią pagonių valdžias, ypatingai parodančias, kad "dangaus Dievas" buvo "davęs" toms pagoniškoms valdžioms viešpatavimą, pastebėtina, kad senoji nuomonė apie "dieviškąją karalių teisę," beveik visai dingo iš tautų valdžių filozofijos tarpo. Jau buvo įrodyta, kad pasi-

dalinusios Romos imperijos pagoniškos valdžios, kurios laikėsi šios ideologijos, buvo beveik visos sunaikintos, ir jų vietas užėmė — ar tai ginklo jėga arba žmonių balsavimu įstatytos — įvairios komunistinės ir socialistinės valdžios formos. Su valstybę susijungusios bažnyčios viešpatavimas dingo; paveldėjimu įgytasis dieviškasis viešpatavimas giminėse yra praeities dalykas, ir anksčiau ar vėliau esamojo laiko žemės valdžios pradės dar kitą baisėtiną kovą, kuri pavėrs žemę griuvėsiais ir įves tautas į anarkiją.

Taigi ar mes žiūrime į žydų prityrimus po 1914 metų ir į narsingą Viešpaties apsiėjimą su jais, kuriuo Jis privertė juos grįžti į Palestiną; arba pažvelgiame į neužginčijamas permainas, nuo to laiko įvykusias pagonių valdžiose, nebegalime abejoti, kad “pagonių laikai” pasibaigė. Šitais dviejais įvykiais praparodytoji tiesa yra neužginčijama.

Nors Dievo karalystės palaiminimai, tokie kaip ramybė ir džiaugsmas ir gyvenimas, dar nepasiekė žmonių, tačiau reikia atsiminti, kad sulig pranašystėmis, pirmas naujojo žemės Karaliaus darbas, yra “šio pasaulio karalysčių” pašalinimas. Daniėlio pranašystėje (2:34, 35), naujoji karalystė, kuri buvo atvaizdinta akmeniu, kuris atplyšo nuo kalno be žmogaus rankų pagelbos, pirmiausia išstinka ir sunaikina stovylą. Dievo karalystės įkūrimas įvyksta “šitų karalių dienose,” o ne po jų sunaikinimo. Ir tik po to ji tepasidaro dideliu kalnu, pripildančiu visą žemę. (Dan. 2:44) Mes dabar gyvename pranašingosios stovylos ištikimo periode.

Vienas iš Šventraščio pareiškimų naudojamų aprašymui naujojo žemės Karaliaus karaliavimo pradžios, randasi Apreiškimo 11:17, kame mes šitaip skaitome: "Pasiėmei savo didžią galybę ir pradėjai viešpatauti." Sekanti gi eilutė parodo pirmuosius į Kristaus rankas patekusių šio pasaulio karalysčių įspūdžius—"tautos supyko, bet atėjo tavo rūstybė." Dievo pasirengime išgriauti šio pasaulio karalystes Jis leidžia joms naikinti viena kitą—nes jos "supyko." Po 1914 metų mes pastebėjome tautų pykimą ir vaidus. Dabar žmonės prisipažįsta, kad vienintelis išsigelbėjimas iš betvarkės, yra "pasaulinė valdžia." Visa ką jie iki šiol mato, yra tik "narsas," kuris eina sykiu su dabartinės pasaulio santvarkos išgriovimu.

Niekas negali džiaugtis iš vargų, kurie eina sykiu su pasaulio tvarkos išgriovimu, bet mes galime džiaugtis turėdami Dievo užtikrinimą, kad Kristaus karalystės palaiminimai yra visai arti. Su sąjausmu mes žiūrime į prityrimus, kokius dabar turi Izraelitai, besistengdami įsikurti savo šventojoje šalyje; bet mes galime džiaugtis tuo, kad jų sugrįžimas Dievo prirengtas. Dievo patvarkyta, kad jie turės būti pirmieji, ant kurių bus išlieti naujosios karalystės palaiminimai. Linksminkimės tat tuo, kad šitie palaiminimai, kurie prasideda su atsteigtuoju Izraeliumi, pagaliau pasieks visas tautas, nes "jo valdžios pasididiniui nebus galo."—Izaijo 9:7.

IX

Naujasis Dangus ir Naujoji Žemė

“Bet mes laukiame sulig jo pažadėjimu naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisybė.”—2 PETRO 3:13.

PETRO žodžiai apie “naują dangų ir naują žemę, kuriuose gyvena teisybė,” turi labai gilią reikšmės. Šiame trečiame savo antro laiško skyriuje, apaštalas labai tikrai ir aiškiai aiškino, kad pirmiausias Kristaus, naujojo žemės Karaliaus, čiabuvimo įrodymais arba ženklais bus iširimas senosios santvarkos, simboliškai pavadintos “dabar esamais dangumi ir žeme.” (2 Petro 3:7) Jo pasakyta, kad visa tai “su dideliu smarkumu praeis, elementai nuo karščio sutirps.” Visa tai turės įvykti “Viešpaties dienoje.”—2 Petro 3:10.

Dabartinis tautų suspaudimų ir vargų paveikslas labai tamsus ir delto nereikia stebėtis, kad kaikurie abejoja ir nenori tikėti, kad tokie įvykiai gali būti kokiais nors teisingojo Karaliaus čiabuvimo įrodymais. Petras buvo pasirengęs susilaukti tokio pasipriešinimo, ir delto jis sako, kad “paskutinėse dienose” kaikurie sakys: “Kame yra pažadėjimas apie jo atėjimą? nes nuo to meto, kaip tėvai užmigo

(mirė), visa taip pat pasilieka, kaip buvo nuo sutvėrimo pradžios."—2 Petro 3:4.

Tikroji Petro žodžių prasmė yra pražuvusi klaidingu vertimu. Sulig graikų teksto, jo pasakyta: "Kame yra pažadėjimas apie jo čiaesumą, nes nuo to meto, kaip tėvai užmigo, visa taip pat pasilieka, kaip buvo." Per savo šventus pranašus Dievas buvo davęs Izraelio "tėvams" puikius pažadus apie palaiminimus, kokie ateis į pasaulį per Jo siųstąjį Karalių ir Mesiją. Tas pats Petras, kalbėdamas apie garbingą tėvams duotų liudijimų reikšmę, aiškino, kad po Kristaus sugrįžimo, jo čiabuvimo metu, bus "visų dalykų atnaujinimo laikai, apie ką Dievas yra kalbėjęs visų savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio prasidėjimo."—Ap. Darbai 3:19-21.

Taip, "nuo pasaulio prasidėjimo" arba "nuo sutvėrimo pradžios" (2 Pet. 3:4), "tėvams" (patriarkams) buvo leista suprasti, kad Mesijo atėjimas įkurti karalystę, reikš džiaugsmą, sveikatą ir amžinąjį gyvenimą. "Jo valdžios ir ramybės pasididiniui nebus galo," parašė pranašas Izaijas. (Iza. 9:6-8) Ir vėl: "Jis sunaikins mirtį amžinai, ir nušluostys ašaras nuo kiekvieno veido." (Iza. 25:8) Tas pats pranašas ir dar kitas, Mikėjas, pranašavo, kad naujoje karalystėje tautos "pavers savo kalavijus į nuoragus ir savo jietis į pjautuvus," ir kad "viena tauta nekels prieš kitą kalavijo ir nebesimokins daugiau kariauti."—Izaijo 2:4; Mikėjo 4:1-4.

Vienokiu ar kitokiu būdu kiekvienas iš senovės pranašų buvo rašęs apie gyvybę-duodančius palai-

minimus, kurie bus išpilti ant žmonių tada kai Kristus, teisingasis žemės Karalius, “viešpataus nuo jūros iki jūrai, ir nuo upės iki žemės pakraščių.” (Psal. 72:8) Bet Petras, kurs buvo turėjęs progos sėdėti pas Jezaus kojas ir mokintis iš jo ir kuris taip pat buvo šventosios dvasios įkvėptas ir taip padarytas pranašu ir įgaliotas priderančiai ir tvarkingai pareikšti šias svarbias tiesas, žinojo, kad pirma negu naujosios karalystės palaiminimai galės pasiekti žmones, “šio pasaulio karalystės” turės būti sunaikintos.—Apreiškimo 11:5.

Turėdamas tuos dalykus omenyje ir atsakydamas į klausimą, Kame yra įrodymas apie jo čiabuvimą, kadangi atsteigimo palaiminimai dar nepasirodė? Apaštalas pirmiausia primena mums iliustraciją, kurią jis buvo girdėjęs iš Jezaus, tada kai jis atsakė į mokytinių klausimą, “Koks bus tavo čiabuvimo ir amžiaus pabaigos ženklas?” Atsakydamas į šį klausimą Jezus palygino savo dieną amžiaus pabaigoj su “Noės dieną.” (Mato 24:37-39) Noės dienoje žmonės nežinojo apie ateinančią tvano katastrofą; vistiek tvanas atėjo ir sunaikino tais laikais buvusį simboliškąjį dangų ir žemę. Taip pasibaigė tuomet buvęs pasaulis arba *kosmos*.

Panašiai dabar, kaip aiškino patsai Jezus ir Petras, dabartinis piktas pasaulis turi pasibaigti “Viešpaties dienoje.” Kaip Noės dienos prasidėjo pirm tvano, ir jis buvo ant žemės ir rengėsi susilaukti ateinančios katastrofos, taip yra ir Viešpaties dienoje. Pirmieji Kristaus čiabuvimo metai įvyksta pirm su-

naikinimo "dabar esamųjų dangaus ir žemės." (2 Pet. 3:7) Viešpaties dienoje—ne pirm jos—turi ateiti išpranašautasis tautų suspaudimas, vedantis į visišką ir galutiną jų išgriovimą. Jie "su dideliu smarkumu praeis ir elementai nuo karščio sutirps," ir "esamieji dalykai (darbai)" bus sudeginti "Viešpaties dienoje." (2 Pet. 3:10) Tuomet po saumylingo šio piktojo pasaulio prašalinimo, pradės rodytis naujosios karalystės palaiminimai, kurie teiks žmonėms apšvietos ir gydymo.

Pirmas Kristaus karalystės darbas bus panaudojimas visos jos galybės esamojo piktojo pasaulio sunaikinimui; nes nežiūrint to, kad toji karalystė bus naudojama žmonijos palaiminimui, ji taip pat bus naikintoja "neprietelių." Apaštalas rašo, kad "paskutinis neprietelis," kuris turės būti sunaikintas, yra mirtis. Pirmesniųjų gi neprietelių tarpe yra "šio pasaulio karalystės." (1 Kor. 15:25, 26; Psal. 2:8, 9) Delei šitų įvykių pirmieji jo čiabuvimo ženklai priverčia visas žemės gimines dejuoti, o ne džiaugtis. (Mato 24:30) Taip Petras patvirtina Kristaus čiabuvimo įvykių tvarką, aiškindamas, kad pirmiausia bus pašalinti "dabar esamieji dangus ir žemė."

Išaiškinęs tą dalyką taip aiškiai, kaip buvo galima, Petras po to grįžta prie ano klausimo. "Kame yra įrodymas apie jo čiabuvimą," ir tarsi pritardamas tiems, kurie klausia, ir parodydamas, kad jie laukia tikro įvykio netinkamu metu, jis sako: "Bet mes (taip pat kaip ir jie) laukiame sulig jo pažadėjimu naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena

teisybė.” To mes laukiame delto, kad tai yra vienas iš tų dalykų, kuriuos Dievas žadėjo “tėvams” per pranašus; tačiau mes, belaukdami “naujo dangaus ir naujos žemės,” žinome, kad pirmas naujojo Karaliaus darbas, yra pašalinimas pikto dangaus ir piktos žemės, iš kurių susideda “dabartinis piktas pasaulis.” —Galatiečiams 1:4.

Taigi, jau turėtų būti aišku, kad simboliškasis dangus ir žemė, kurių aukščiausias valdytojas yra šetonas, dabar greitai praeina arba nyksta; ir protaujančių žmonių mintyse tie dalykai dabar sužadina viltį ir pasitikėjimą Dievo pažadais “sutverti naują dangų ir naują žemę.” Kuomet apaštalas nurodė į šį Dievo pažadą, jis beabejonės turėjo mintyse tai, kas parašyta Izaijo 65:17-25. Atsiskleidę šį puikų pranašystės skyrių mes skaitome:

“Nes štai aš sutveriu naują dangų ir naują žemę; senesnieji nebebus atmintyje ir nebepakils į širdį. Bet jūs džiaugsitės ir linksminsitės per amžius tais, kuriuos aš sutversiu, nes štai aš sutveriu Jeruzalę džiaugsmui ir jos žmones džiaugsmui. Aš linksminsiuos Jeruzale ir džiaugsiuos mano tauta; joje nebesigirdės daugiaus verkimo balso ir šauksmo balso. Nebebus tenai daugiaus kūdikio, kurs tik dienas gyvena, ir senio, kurs nepabaigtų savo dienų, nes vaikas mirs šimto metų ir šimto metų nusidėjėlis bus prakeiktas. Jie statys namus ir gyvens juose, veis vynuogynus ir valgys jų vaisius. Jie nestatys, ką kitas apgyvens, neveis, ką kitas valgys; nes mano žmonių dienos bus tokios, kaip medžio dienos, ir

mano išrinktieji pilnai naudosis savo rankų darbais. Jie nesidarbuos veltui ir negimdys sumišimui, nes jie Viešpaties palaimintųjų ainija ir su jais jų anukai. Ir atsitiks, kad anksčiau nekaip jie šauks, aš išklausysiu; jiems dar tebekalbant, aš būsiu išgirdęs. Vilkas ir avinėlis ganysis draug, liutas ir jautisės šiaudus, ir dulkės bus maistas žalčiui. Jie nekenks ir neužmuš visame mano šventajame kalne (karalystėje), sako Viešpats."

Joks žmogiškas aiškinimas šito puikaus Dievo pažadėjimo apie palaiminimus, kurie turi ateiti į žmones "naujojo dangaus ir naujosios žemės" viešpatavimo metu, nebegali padaryti jį pilnesniu arba tikresniu. Besilaikant Rytų šalyse vartojamos paveikslinės kalbos, būsimųjų palaiminimų viltis aprašoma žodiniiais paveikslais, bet vistiek garbinga naudojamų simbolių prasmė labai aiški. Gana aiškia kalba pranašas pasakoja, kad tada kai Kristus bus Karalius, visiems paklusniesiems bus suteikta sveikata ir amžinasis gyvenimas. Visiems bus duota mažiausia šimtas metų ištyrimo, ir jei jie dar tuomet numirs kaip nepataisomi nusidėjėliai, tai palyginus su amžinuoju gyvenimu, kuriuo jie galėjo gerėtis, jie bus tik kūdikiais. Šiandien žmonės planuoja ir stato ir stengiasi pasiekti ekonominį saugumą, bet retai kam tepavyksta tai pasiekti. Tenai gi bus taika ir ramybė visiems.

Pranašystėse turime įrodymų, kurie tuojau po esamojo laiko priespaudų, įtikins visą pasaulį, kad ištikrųjų Kristus karaliauja, ir delto žmonės pri-

pažins jį galinguoju to laiko Valdovu, sakydami: "Štai šitas yra mūsų Dievas, mes jo laukėme, . . . mes džiaugsimės ir linksminsimės jo išgelbėjimu." Tuomet Kristus, "šventasis Viešpaties petys," bus apreikštas "visų tautų akyse, ir visi žemės pakraščiai matys mūsų Dievo išgelbėjimą." (Iza. 25: 6-9; 52: 10) Koks garbingas vaizdas!

O kas gi yra naujasis dangus ir naujoji žemė, kuriuos Viešpats yra žadėjęs taip sutverti? Tai Kristaus karalystės valdžios santvarka. Pranašystėje apie jų sutvėrimą jie pavadinti kitu vardu, būtent: "Jeruzalė"—"Štai aš sutveriu Jeruzalę džiaugsmui, ir jos tautą džiaugsmui." (Iza. 65: 17, 18) Apaštalui Jonui, Patmos saloje, buvo duota įvairių regėjimų apie naujos karalystės santvarką, ir jis sako: "Aš mačiau naują dangų ir naują žemę," ir jis taip pat sako, kad jis matė "šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo."— Apr. 21: 1, 2.

9-je ir 10-je to paties skyriaus eilutėse, Jonas kalba apie "naująją Jeruzalę" kaip apie "sužiedotinę, Avinėlio žmoną." Taip sakydamas jis išaiškina simbolį. Jezus bus didis Karalius Dievo karalystėje, kuri nepoilgam palaimins visas žemės gimines, ir jis turi karaliauti su ir per savo bažnyčią, kuri "pirmajame prisikėlime" pasidaro jo nuotaka. Seno binė Jeruzalė buvo Izraelio sostinė ir joje būdavo karalių "sostai" arba posėdžiai. Todel Viešpats naudojo šias aplinkybes kaip Kristaus karalystės vaizdus, pramindamas ją "naujoji Jeruzalė." Ir, kaip

jau matēm, ta pati naujoji Jeruzalė yra Dievo pažadėtieji "naujasis dangus ir naujoji žemė"—kitaip sakant, tai yra Viešpaties karalystė, kurioje Jezus turės valdžios kaip Dievo Karalius.

Dvejopas simbolizmas, kalbantis apie "dangų" ir "žemę" paaiškina kitą svarbią Šventraščio tiesą, kad Kristaus karalystė susideda iš dviejų dalių, dvasinės ir žmoginės; nematomos ir matomos. Jezus dieviškasis Karalius, ir su juo jo bažnyčia, sudarys dvasinę tos karalystės vaizdomąją; o prikeltieji iš numirusių Senojo Testamento vertieji, bus jų žmogiškais atstovais. Šventraštis kalba dar apie kitas tarpininkaujančias dvasines esybes, kaip apie "didelį būrį," stovinčias ties sostu ir tarnaujančias dieną ir naktį. (Psal. 45:14; Apr. 7:9, 13-15) Trumpai pasakius, toki yra "naujojo dangaus ir naujosios žemės" organizacijos santvarka. Žinodami tad, kad Dievas yra žadėjęs pabaigti tos karalystės įkūrimą ir per ją palaiminti visas tautas, mes dabar džiaugiamės matydami, kad šetono viešpatavimas jau trupinamas.

Visi Dievo pažadėjimai, kurie parodo jo geruosius tikslus mirštančios padermės naudai, bus įvykinti po sutvėrimo "naujo dangaus ir naujos žemės." Jo pažadai apie dangišką paveldėjimą ištikimiems Viešpaties pasekėjams, pilnai įvyks po bažnyčios iškėlimo į "garbę, šlovę ir nemirtinumą," gyventi ir karaliauti su Kristumi. Ir kaip daug geresnė yra šita tikroji nuomonė apie Dievo tikslą Jo bažnyčioje, negu ana, kurios daugelis taip ilgai laikėsi, many-

dami, kad Dievas paima krikščionis į dangų tuojau po jų mirties vien dėl jų išgelbėjimo. Dabar mes matome, kad Jis šaukia visus tikruosius krikščionis tam tikru tikslu—palaimintu jų susivienijimu su Jezumi jo karalystėje, kurioje pasaulio žmonėms bus teikiamas gyvenimas, sveikata, ir pastovi ramybė, draug su laimę ir gerovę.

Tuomet taip pat įvyks Dievo pažadėjimai sentėviams. Abraomas ir jo naturalė ainija turės dalies pažadėjimo šalyje. Praėjusių amžių ištikimieji, kurie gyveno pirm Kristaus, dalyvaus toje karalystėje kaip žmogiški atstovai. Jie nesitikėjo nieko daugiau gauti. Jie neišmanė nieko apie dvasinę dieviškojo plano vaizdomąją, pažadėtoje Mesijo karalystėje. Net ir pranašai tų dalykų nematė. Jezus pasakė apie paskiausį iš senovės pranašų, Joną Krikštytoją, kad nežiūrint to, kad iš visų, kurie gimė iš moteriškių, nebuvo didesnio už Joną, vienok tas, kurs bus mažiausias dangaus karalystėje, tai yra dvasinėje karalystės vaizdomajoje, bus didesnis už jį. Jonas bus vienas iš “kunigaikščių” žmoginėje karalystės vaizdomajoje, tačiau dangiškojo atlyginimo jis negaus ir su Jezumi karaliaus vietos jis neturės.

“Naujajame danguje ir naujojoje žemėje” įvyks Dievo pažadėjimai Abraomui, kuriais buvo pasakyta, kad per jo sėklą (ainiją) bus palaimintos visos žemės giminės. Jau matėm pirmesniame skyriuje, kad Jezus ir jo bažnyčia sudaro tikrąją Abraomo ainiją, tikėjimo vaikus, kurie bus naudojami žmonijos palaiminimui karalystėje, ir kaip turtingi ir toli-siekią

tie pažadėjimai bus! Apie juos kalbama gražia paveiksline kalba Apreiškime 22: 1, 2; tenai naudojama "gyvojo vandens upės" simbolis. Pasakyta, kad ta upė prasidėjo "Iš Dievo ir Avinėlio sosto." Kiekvienoje tos simboliškos upės pusėje buvo gyvybės medžių, turinčių labai daug gyvybę-palaikančių vaisių "ir medžių lapai tarnauja tautų sveikatai (pagydymui)." Mes labai džiaugiamės sužinoję, kad badaujantieji, prispaustieji, sužeistieji ir mirštantieji visų tautų žmonės bus pagydyti. Ištikrųjų tai BUS "palaiminimas visų tautų ant žemės!"

Jokūbo lūpomis pasakytasai Dievo pažadėjimas, kad iš Jūdo ateis, tas, kurs vadinamas "Šiloa"—"taikos darytojas"—ir kad pas jį susirinks žmonės. garbingai įvyks toje karalystėje, nes Karalius Jezus bus tasai "Šiloa," ir pas jį ir po jo meilės veliava susirinks žmonės ir bus palaiminti. Visos tautos vadins jį palaimintu. Jo valdžios pasididininimui ir ramybei nebus galo. "Jis nužengs kaip lietus ant nupjautos pievos; kaip lietaus šlakai lašantys ant žemės. Jo dienose bus vaisingas teisusis." "Prieš jį susilenks tyrumos gyventojai, ir jo neprieteliai laižys žemę." "Visi žemės karaliai garbins jį, visos tautos jam tarnaus." Visi šitie širdį-palinksminantys pažadėjimai įvyks "naujajame danguje ir naujojoje žemėje."—Psalmė 72: 6, 7, 9, 11.

Tuomet bus laikas, kuriuo kiekvienas gyvens po savo vynmedžiu ir savo fygmedžiu; nes tuomet kalavijai bus paversti į nuoragus ir jietys į pjautuvus. Tuomet aklujų akys bus atidarytos ir apkurtusių

ausys atvertos. Tuomet ateis pabudinimas visų iš numirusių, panaudojant beribę Sutvertojaus galybę, kurs pradžioje buvo davęs jiems gyvybės. Nėvienas iš visų gyvųjų arba mirusiųjų visame plačiame pasaulyje ir visose tautose, nebus paliktas be progos gauti amžinojo gyvenimo palaiminimų, kuriuos Dievas buvo žadėjęs per pranašus, apreiškęs per Kristų ir apaštalus, ir patvirtinęs Kristaus krauju.

Bet norint gyventi amžinai, vistiek reikės klausyti Dievo įstatymų. Apaštalas Petras kalba apie tai labai rimtai. Papasakojęs, kad su Kristaus sugrįžimu ir jo karalystės įkūrimu ateis “atnaujinimo laikai, apie ką Dievas yra kalbėjęs visų savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio prasidėjimo,” jis dar priduria, “ir atsitiks, kad kiekviena siela, kuri neklausytų to pranašo, bus išdildyta iš žmonių tarpo.”—Ap. Darbai 3:19-21.

Turime aiškių pareiškimų, kad didžiama visose tautose turbūt su džiaugsmu priims Dievo meilės dovanas, kuomet jos bus įteikiamos jiems, ir klausys naujojo žemės Karaliaus įstatymų. Jezus pasakė, kad ateis laikas, kuriuo Izraėlio tauta, kuri atmetė jį jo pirmo atsilankymo metu, sakys: “Palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu.” Pranašas Mikėjas rašė, kad “daug tautų ateis ir sakys, Ateikite, ir užėikime ant Viešpaties kalno (eikime į jo karalystę), . . . ir jis mokys mus savo kelių ir mes vaikščiosime jo takais.”—Mikėjo 4:2.

Todel dabar tinkamiausias laikas priimti ir pagarbinti mūsų Karalių, naujosios gadynės Karalių,

Jezų. Jei mes stengiamės eiti jo pasiaukojimo keliais, turėdami vilties karaliauti su juo, tai stengkimės padaryti savo pašaukimą ir išrinkimą tikrą. Jei esame dieviškos meilės pritraukti prie Jo ir turime savo širdyje norą pilnai pasišvesti Viešpačiui ir vykinti Jo valią, tai nebeatidėliokime. Dar tebėra laikas bėgti prie Dievo aukštojo pašaukimo atlyginimo Kristuje Jezuje. Neatsižvelgiant į mūsų būsimąjį atlyginimą, jei Dievo plano gražybės, ir faktas, kad Kristaus karalystė yra arti, sužadino mumyse meilę del Viešpaties, kokios mes praeityje neturėjom, tai stengkimės parodyti savo meilę stropesniu vykinimu Jo valios; elgkimės nuolankiai Jo akivaizdoje ir skelbkime Jo garbę. Žinodami, kaip reikia žinoti, kad mes gyvename Viešpaties dienoje, būkime pirmieji tarp tų, kurie priims ir pagarbins naująjį Karalių; rodykime pilną paklusnumą teisingiems jo karalystės įstatymams.

X

Prisikēlimas iš Numirusių

“Mačiau mirusius (prikeltus iš kapų), didelius ir mažus, stovinčius ties sostu. . . Jūra atidavė joje buvusius mirusius, mirtis ir pragaras davė savo mirusius, kurie juose buvo, ir kiekvienas buvo nuteistas sulig jo darbais.”—Apr 21:12, 13.

PRISIKĖLIMĄ skelbė visi šventieji Dievo pranašai, patsai Dievo Sūnus, mūsų Viešpats Jezus Kristus ir jo apaštalai ir pasekėjai. Kuomet gi Apaštalas Povilas pasakė šią tēną Atėnuose ir skelbė, kad “bus prisikēlimas teisiųjų ir neteisiųjų,” tuomet atsirado tokių, kurie tarė: “Ką tas plepys nori pasakyti?” Kiti gi sakė: “Jis naujų dievų skelbėjas, nes jis skelbė jiems Jezų ir prisikēlimą.” Išgirdę apie prisikēlimą kaikurie ēmė juoktis ir tyčiotis.

Didysis Mokytojas ir Tiesos Skelbėjas, Jezus iš Nazareto, skelbė prisikēlimą šitokiais galingais žodžiais: “Aš prisikēlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas.” (Jono 11: 25) Ir vėl jo pasakyta: “Ištiesų, ištiesų, sakau jums, ateina valanda, kuomet mirusieji išgirs Dievo Sū-

naus balsą, ir kurie išgirs, bus gyvi." (Jono 5:25) Paskui, žinodamas, kad žmonėms tai atrodys labai dideliu stebuklu, Išganytojas dar tarė: "Nesistebėkite tuo, kad ateina valanda, kurioje visi esantieji kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą ir išeis."—Jono 5:28, 29.

Suprantama, kad pagonys arba ir vardiški krikščionys, kurie tiki, kad mirusieji nėra mirę, bet yra gyvesni negu buvo bebūdami kūnuose, negali protingai tikėti į prisikėlimą iš numirusių, nes prisikėlimas nesuderinamas su jų klaidingu įsitikinimu. Kurie gi nori tikėti į prisikėlimą iš numirusių, tie turi mesti šalin viešąją klaidingą nuomonę apie žmogaus pomirtinį stovį.

Teisingo Biblijos mokslo niekaip negalima sunderinti su klaidomis, lygiai kaip aliejų negalima sumaišyti su vandenimi. Jei kas nori tikėti tiesai, Dievo Žodžiui, tai tas turi žinoti, kad mirusieji yra negyvi ir kad prisikėlimas yra vienintėlis jų išsigelbėjimas, ir tik Dievas tegali juos išgelbėti.

Skaitykime paties Tvėrėjo žodžius, kurie buvo parašyti mūsų pamokiniui per pranašą Ozėą 13:14: "Aš išgelbėsiu juos iš šeolio (Biblijinio pragaro, mirties stovio); aš išvaduosiu juos iš mirties. O mirty, aš būsiu tavo maras! o šeoli, aš būsiu tavo sunaikinimas!" Šitie pranašo žodžiai aiškiai parodo, kad Biblijos pragaras nėra "amžinų kančių" vieta, nes Dievas yra pažadėjęs išgelbėti ir išvesti tuos, kurie ten randasi. Žodis šeolis arba pragaras reiškia kapas, grabas, kuriame numirėlis miega ir laukia

pabudinimo ir prikėlimo iš numirusių.

Jei vadinamės krikščionių vardu, tai priimkime Šventąjį Raštą kaip autoritetą. Tikėdami pranašams, Jezui ir jo apaštalams, kurie buvo Dievo siųsti ir įgalioti skelbti Jo valią ir Jo nutarimus. Ar žinote, kad Biblijinio pragaro, šeolio arba kapo raktus turi ne velnias, bet mūsų Išganytojas Jezus? Jis pats taip sako. Štai jo žodžiai: "Nebijok; aš esu pirmasis ir paskutinis, ir gyvasis; aš buvau numiręs ir štai esu gyvas per amžių amžius ir turiu mirties ir pragaro raktus."—Apr. 1:17, 18.

Kaip linksmi mes turėtumėm būti delto, kad ne nuožmusis ir žiaurusis žmonijos priešas šetonas turi valdžios ant tų, kurie yra mirę, bet meilingasis mūsų Atpirkėjas pats vienas turi galios atrakinti pragarą ir išvesti iš jo mūsų mylimus draugus ir gimines!

Ar žinote, kad sulig Biblija, velnias visai nėra amžinuojų pragaro kurstytoju? Šetonas arba velnias yra pasmerktas nusidėjėlis, kriminalas, skirtas nužudymui ir galutinam sunaikinimui. Taip sako Raštas. Apaštalo Povilo laiške Ebrajams 2:14, mes šitaip skaitome: "Kad mirtimi sunaikintų tą, kurs turėjo mirties valdžią, tai yra velnią." Tau juk negaila šito piktadario. Jezus išvadino jį žmogžudžiu ir melagiu ir melo tėvu. (Jono 8:44) Turėtumei džiaugtis išgirdęs apie jo galą. Norėdamas daugiau ką sužinoti apie jo pašalinimą skaityk dvidešimtą skyrių Apreiškimo Knygos. Apie tuos pačius dalykus taipogi aiškinama kitoje Biblijos Studentų

literatūroje, kurios gali gauti rašydamas šios knygos leidėjams.

Pranašas Daniėlis, 12-me skyriuje, kalba apie prikėlimą iš numirusių ir aiškiai sako, kad mirusieji nėra danguje, ar Katalikiškoje skaistykloje (šveistainėje), arba abelname krikščionijos pragare, bet miega žemės dulkėse. Štai pranašo žodžiai: "Daug tų, kurie miega žemės dulkėse, pabus."— Daniėlio 12:2.

Aprašymas apie Lozorius pabudinimą iš mirties labai aiškiai parodo kame randasi mirusieji. Tą aprašymą randame 11-me perskyrime Jono Evangelijos. Priėjęs prie kapo Jezus sušuko garsiu balsu: "Lozoriau, išeik laukan, ir numirėlis tuojau išėjo." Patariame atyžiai perskaityti minėtąjį aprašymą.

Biblija kalba apie du prisikėlimu, pirmą ir paskesnę prisikėlimą. Pirmuoju prisikėlimu atsikels Kristaus bažnyčia, pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji, kurie dabar seka Jezaus pėdomis ir kenčia su juo išniekinimą ir persekiojimą del teisybės. Tokių yra tik mažas būrelis. Aiškindamas tą dalyką Apaštalas sako: "Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti, bet kiekvienas savo eilia: pirmonė Kristus (susidedantis iš Jezaus kaip Galvos, ir Bažnyčios, jo kūno narių); paskui tie, kurie yra Kristaus, kurie tikėjo į jo atėjimą."

Čia aiškiai pasakyta, kad pirmu prisikėlimu bus prikelta gyvojo Dievo bažnyčia, kurios vardas įrašytas danguje. Jei dar kam neaišku, tai turime dar aiškesnius Viešpaties žodžius, pasakytus per Joną

Apreikštoją: "Palaimintas ir šventas, kurs turi dalį pirmame atsikēlime; ant jų antroji mirtis neturēs galios, bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus su juo tūkstantį metų."—Apr. 20:6.

Antruoju arba paskesniu prisikēlimu gi atsikels iš kapų likusi žmonija, ant kurios ateityje, Dievo karalystėje, pagarbintoji Kristaus bažnyčia karaliaus. Ir šitoje meilingoje karalystėje "Dievas nušluostys nuo jų (nuo prikeltųjų ir nuo gyvųjų) akių kiekvieną ašarą, nes mirties daugiau nebebus, nei dejavimo, nei šauksmo nebebus daugiau; nes kas buvo pirma išnyko."—Apr. 21:4.